

တက္ကသိုလ် နေ့စဉ်အောင်

သိုင်းကော့အောင်
ရှင်ပုဏ္ဏ

စာစဉ် ၇

BURMESE
CLASSIC

မှတ်တမ်းတင်

စာမူရှင်မြချက်အမှတ် ၅၃၈ / ၂၀၀၄ (၅)
 မျက်နှာပုံရှင်မြချက်အမှတ် ၆၅၁ / ၂၀၀၄ (၆)

၂၀၀၄-ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ
 ဖုတ်ယအကြိမ် အုပ်စု-၅၀၀
 တန်ဖိုး ၄၅၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်မိုးကေမိုင်း ချိုတေးသံစာပေ
 ရွှေနေသာကျေးရွာ၊ ဖုလုံမြို့(၃)
 မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
 ဦးသန်းဝင်း၊ ကော်ပိုနီတိုက်
 ၂၃၅၅ မောသီလမ်း၊
 မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာအမှတ်
 ဦးထွန်းလင်း၊
 ဦးစံအောင်ဆက်
 အမှတ် ၁၄၇ ၄၅-လမ်း၊
 ဝိဇယတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

သံသရာလကမ်းဆိုင်

နေကြာပန်းကလေးမှ နေကြာပန်းကလေးအစစ်ဖြစ်တော့
 သည်း နေကြာပန်းကလေးကား သတိလစ်နေဆဲ ...
 စန်ဒီယာသည် သူမကိုပွေ့ယူလိုက်သည်။ သဲသောင်မြင်
 ထက်မှ နေကြာပန်းကလေးကို ပြန်လည်သယ်ယူလိုက်သည်။
 ကမ်းခြေပေါ်သို့ ပြန်လည်သယ်ဆောင်သွားလေတော့၏။
 “ဟင်း- ငါတယ်ညှပ်ပါကလား”
 မိမိကိုယ်မိမိ ညှပ်ဖွင်းလှသူဟုမှတ်ချက်ချခဲ့သည်။
 သူ တကယ်ညှပ်ဖွင်းခဲ့သူဖြစ်ခဲ့လေသလား။
 သို့မဟုတ် နေကြာပန်းကလေး၏ ရုပ်မျက်ပညာနှင့် အာရုံ
 မြှောင်ပညာက တကယ်ထက်မြက်လေခဲ့သလားဟု စောင့်လ
 သည်း

သူသည် အဘိုးဘိုကို ဖိုးကောင်းကင်စားသောက်ဆိုင်တွင် ပထမဦးစွာတွေ့ဆုံခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် အဘိုးဘိုသည် သူနှင့်အနီး ကပ်နေထိုင်ပြီး သွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့သည်။

ထိုမျှအနီးကပ်နေခဲ့သည့်တိုင် အဘိုးဘိုအား အယောင်ဆောင်ထားပန်း လုံးဝမပိုင်မိခဲ့ချေ။

နေကြာပန်းကလေးက အဘိုးဘိုပမာ အယောင်ဆောင်ထားပန်း လုံးဝမပိုင်မိ မသိရှိခဲ့ပေ။ တကယ့်အဘိုးဘိုဟူသော ထင်ခဲ့ပေသည်။

မိမိမေပျိုကလေးတစ်ယောက်ဟု လုံးဝမထင်မိပေ။

အဘိုးဘို၏သိုင်းကွက်များသည် နေကြာပန်းကလေး၏ သိုင်းကွက်များနှင့် ဆင်တူနေသည်ကိုတော့ သတိထားမိသည်။

သို့သော် လူတူမတူမတူမတူဆီသကဲ့သို့ သိုင်းကွက်တူသည်မှာ မတူမတူလည်းထင်ခဲ့မိသည်။

ထိုအတွက် နေကြာပန်းကလေး၏သိုင်းကွက်နှင့် တူသည် ဆိုသောအချက်ကို ထုတ်ဖော်မပြောဆိုမိခဲ့ချေ။

ယခု ပင်လယ်ထဲသို့ အဘယ့်ကြောင့်မျှောပါသွားရသည်ကို စန်ဒီယာမသိရှိပေ။

နေကြာပန်းကလေး၏ အတွင်းအားပညာမှာ အလွန်အဆင့်မြင့်သည်။

သိုင်းပညာမြင့်လျက် ပင်လယ်ထဲသို့ပါသွားရသည့်ကိစ္စ စန်ဒီယာ မတွေးတတ်တော့ပေ။

ယခု ပင်လယ်ထဲသို့မျှောပါသွားသည့်အခါတွင် အဖေမို့ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။

ထိုသို့မဟုတ်ပါက နေကြာပန်းကလေးအား ထူးဆန်းသော အဘိုးဘိုတစ်ယောက်အဖြစ်သာ မှတ်ထင်နေပေဦးမည်။

သို့သော် နေကြာပန်းကလေးသည် မိမိနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် တကောက်ကောက်လိုက်နေရပါသနည်း။

နေကြာခင်းထဲရှိခင်းတစ်ခုတွင်လည်း ထောင်ချောက်ဆင်ထားသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ထောင်ချောက်ဆင်ထားရပါသနည်း။ နေကြာပန်းကလေးသည် တံတိုင်းထဲ၌စာရေထားခဲ့၏။

ထိုစာကို အဘယ့်ကြောင့်ရေထားပါသနည်း။ တွေးစရာများက လုံးချာလိုက်နေသည်။

တွေးစရာများလှသဖြင့် စန်ဒီယာခေါင်းယမ်းပင်လိုက်လေသည်။

နေကြာပန်းကလေးသည် သူ့အဖေကိုသိရှိမှုမှာ မြင့်မားနေသလားဟု ရှေးရမ်းပန်းဆရာသည်။

စုမကုန်းသည် ကမ်းမြေမပေါ်မှ သူ့ကိုမစောင့်နေ၏။

၈။ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သိုင်အောင်ရင်ခံရပ်ကွက်(၇) ၉

“အစ်ကိုဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဇမ္ဗူကုန်းသည် နေကြာပန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး တုံ့ပြန်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုကေားကိုမေးမိသည်။

“ကဲ- မေးစရာမြန်းစရာတွေကို အသာထား၊ သူ့ကို သတိပြန်ရအောင်လုပ်ပေးမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟာ ... အစ်ကိုက ဘယ်နယ်ပွယ်ထားချတာလဲ၊ ပန်းပေါ်ထမ်းပြီးပြေးမှ ရေတွေအနံ့ထွက်လာမှာ ပြန်ပြင်ထမ်းလိုက်”

စန်ဒီယာသည် နေကြာပန်းကလေးကို ထမ်းလိုက်သည်။ ဟိုပြေးသည်ပြေး လုပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ရေမှူးအနံ့ထွက်လာတော့သည်။

စန်ဒီယာသည် နေကြာပန်းကလေးအား မိမိတို့ခန်းမှရှာကျောက်ဂူမှူးဆီသို့ မေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ သူမအား အိပ်ရာပေါ်၌လှဲသိပ်လိုက်သည်။

ဆေးလုံးအချို့ကိုလည်း တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

မကြာမီ နေကြာပန်းကလေး ပြန်လည်သတိရလာလေ၏။

သူမ၏ဘဝမှန်ပေါ်ပေါက်သွားခြင်းအတွက် သူမသည် ရက်နေမိသည်။

သူမ၏အသက်ကို စန်ဒီယာက ခက်ခက်ခဲခဲကယ်လာခဲ့မှန်း သူမသိပါသည်။

ထို့ကြောင့် စန်ဒီယာကို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကေားမပြောတော့ချေ။

စန်ဒီယာကသိသည်။ သူမ၏အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘာမှဖြစ်သလိုနေလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တော့လုပ်ခါနေသည်။

တစ်ကြိမ်သာ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသောမိန်းကလေး ...

သူ့လုံးသားကိုလွှမ်းမိုးနေသော အလှသမင်မလေး ...

သံယောဇဉ်ဖြစ်အောင် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုပြုလုပ်ခဲ့သော နေကြာပန်းကလေး ...

ထိုည၌ စန်ဒီယာအိပ်မချေတော့ပေ။

ဇမ္ဗူကုန်းကတော့ ကမ်းခြေကျောက်ဆောင်ကျောက်ဆွယ်အကြားတွင် အတွင်းအားပညာလေ့ကျင့်နေသည်။

ဇမ္ဗူကုန်းသည် ဤသို့အခါအခွင့်သင့်သည့်အခါ၌ အတွင်းအားပညာ လေ့ကျင့်တတ်ပေသည်။

ယခင်က သူတို့သုံးယောက်အိပ်စက်ခဲ့သော ကျောက်ဂူမှာ ယခုတော့ နေကြာပန်းကလေးတစ်ဦးတည်းအတွက် ဖြစ်သွားပေပြီ။

စန်ဒီယာသည် အိပ်မရတော့သဖြင့် ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ကောင်းကင်ယံတွင် ကြယ်ပေါင်းဝန်းရံနေလေပြီ။
 လရောင်ဝင်းမြှာနေသည့်ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ တပုခေဆွဲ
 နိုင်သည်မဟုတ်သော သဘာဝပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ဖြစ်နေသည်။
 ပင်လယ်လှိုင်းများက တဝန်းဝန်းရံကပ်လျက်ရှိသည်။
 စန်ချီယာတို့နေထိုင်သည့်လူမှာ ကမ်းစပ်နှင့်အနည်းငယ်လှမ်းသဖြင့်
 လှိုင်းသံတဝန်းဝန်းမဖြစ်တော့ချေ။
 အသံညင်သာသွားသည်။
 သန့်စင်လန်းဆန်းသောလေသည် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်
 လျက်ရှိသည်။
 ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ စည်လွှားကျယ်ပြောလှသည်ဖြစ်၍
 လေသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုလုံးကို ဖြန့်၍တိုက်ခတ်နေသည်။
 စန်ချီယာသည် အေးမြသန့်စင်သော လေကို တဝကြီးရှူ
 လိုက်သည်။
 လှိုင်းများက ကမ်းခြေသို့ တဝန်းဝန်းရံကပ်လျက်ရှိနေ
 သည်။ စန်ချီယာသည် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်
 သည်။
 စန်ချီယာတွေးနေသည်။
 သူ့အတွေးသည် ပင်လယ်ပြင်တဖျံ ကျယ်ပြောလှသည်။
 နေကြာပန်းကလေးအကြောင်းချည်း စဉ်းစားနေသည်မဟုတ်ပါ။
 သူ့ဘဝဓမ္မရေကိုလည်း စဉ်းစားနေရပါသည်။

သိုင်းအကရာဇ် ...
 သိုင်းလောကကြီးကိုဖိုးမည်အကရာဇ် ...
 ကမ္ဘာဦးလောင်မီး သိုင်းကျွမ်း ...
 ကမ္ဘာဦးလောင်မီး သိုင်းကွက် ...
 သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ စက်လက္ခဏာများ ...
 ကိုယ်တွင်း၌ ကိန်းအောင်းနေသည်သိုင်းစိညာဉ် ...
 ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကွက်ကို သန့်ကိုယ်ပေါ်၌ထင်မြင်
 နေသည့်စက်လက္ခဏာများမှ မေါ်ထုတ်နိုင်ရေး ...
 ကမ္ဘာဦးလောင်မီး သိုင်းကွက်၏ ပထမအဆင့်ကို သုရရှိ
 တော့မည်ဟုယုံကြည်သည်။
 ထိုပထမဆင့်သိုင်းကွက်ကို စမ်းချောင်းထဲ၌မေါ်ထုတ်နိုင်
 ခဲ့သည်။
 ထိုမှတစ်ဆင့် ပွေးစားမိဘများဖြစ်သော ကျန်းမီးပုံနှင့် ကျင်
 ကိမ္မေတို့ကို သတိရနေသည်။
 ထို့နောက် နှင်းလူရွာလေခန်းနှင့်စုတီး သူတို့သည် ဦးလေး
 အရင်းနှင့်အခေါ်အရင်းသဖွယ် မိမိအပေါ်ကောင်းခဲ့ကြသူများဖြစ်
 လေသည်။
 အရေးကိစ္စပေါ်လျှင် သူတို့သားစုမှကျန်းထက်ပင် ဦးလူ
 ဂဓူရိုက်သည်။
 ထို့နောက်-

၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

မိမိသိဒါးညီငယ် စုမာကျွန်းအား လက်တွဲခေါ်ဆောင်သွားဖို့ ကိစ္စမှာ မိမိတာဝန်လုံးလုံးဖြစ်နေသည်။

သူ့အား ပစ်ထား၍မဖြစ်ပါ။

ထိုစဉ် အတွေးထဲသို့ နေကြာပန်းကလေးဝင်ပါလာသည်။

“အစ်ကို ဒီရောက်နေတာကိုး”

နေကြာပန်းကလေး၏အသံ၊ သူ့နောက်ဘက်မှကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ဪ- ညီမပါလား၊ မအိပ်သေးဘူးလား”

စန်ဒီယာက အသံကိုထိန်းလျက်မေးလိုက်သည်။ အသံက ဟုန်ချင်နေသည်။

အဘိုးဘိုဘဝမှ နေကြာပန်းကလေးဘဝသို့ ပြောင်းသွားသည့်အချိန်မှစ၍ စန်ဒီယာဟုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။

“အိပ်မပျော်သေးလို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာပါ”

“ထိုင်လေ ညီမ”

မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်ဆောင်ကိုညွှန်ပြလိုက်သည်။

နေကြာပန်းကလေးက အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လေက အဆက်မပြတ်တိုက်နေရာ ဆံနွယ်စများ လေတွင် တလွင့်လွင့်ဝဲပျံလျက်ရှိ၏။

လရောင်က သူမ၏အလှကို ပိုမို၍တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ခြယ်သပေးလျက်ရှိသည်။

သိုင်းကရင်၏ရုပ်ပုံ(၇) ❀ ၁၃

သူမသည် အဘိုးတို့အဝတ်အစားများနှင့် မတူတော်ပါ။ အဝါရောင်ဝတ်စုံကလေးနှင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ပင်ရှိလေသည်။

“ညနေက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

သူ့အမေးကြောင့် နေကြာပန်းကလေး ခေါင်းညှိသွားလေ၏။ စန်ဒီယာမေးသည်မှာ ညနေက ပင်လယ်ထဲတွင် သတိလစ်သွားသည့်အဖြစ်ကို မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီမ ပေါ့ဆသွားတာပါ။ ညီမ အတွင်းအား ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲဆိုတာ အစ်ကိုသိသားပဲ။ ပင်လယ်ထဲမှာ သုံးသင့်တဲ့ အတွင်းအားကို မသုံးမိလိုက်တော့ လှိုင်းဝင်အဆောင့်မှာ သတိလစ်သွားသလိုဖြစ်သွားတာပါ”

“သတိကိုလစ်သွားတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သတိကိုလစ်သွားတာ”

သူမသည် စကားကိုခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ညီမရဲ့အသက်တာ အစ်ကိုလက်ထဲမှာပဲမို့ပါတယ်အစ်ကို၊ ညီမ ပြန်ကူးနိုင်မယ်ထင်ပြီး အစ်ကိုစောင့်နေလိုက်ရင် ညီမဟာ ငါးစာဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“အစ်ကို စောင့်နေမိသေးတယ်”

စန်ဒီယာပြောလိုက်သောအခါ နေကြာပန်းကလေးသည် မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ညီမကို ပြန်ကူးနိုင်မယ်ထင်နေလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘက အတွင်းအားကောင်းတယ်လေ၊ သူ အတွင်းအားနဲ့ဆိုရင် ဒီလွှဲလေးကိုကျွန်ုပ်တယ်လို့ အစ်ကိုထင်တာပေါ့”

နေကြာပန်းကလေးက ရုတ်ပြန်ပြန်လိုက်သည်။

“မကူးနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ညီမက သတိလစ်နေတာကိုး၊ သတိမလစ်ရင်တော့ ကူးနိုင်ကောင်းပါရဲ့”

နေကြာပန်းကလေးသည် မျက်လုံးများ အဆောင်ဝင်းလျက် ဓနိဒ္ဓိယာကိုကြည့်သည်။

ဓနိဒ္ဓိယာက ...

“ညီမသိပ်တော်တာပဲ၊ အစ်ကိုမြင့် တကယ့်အဘိုးကို တစ်ယောက်လို့ထင်နေခဲ့တာ”

နေကြာပန်းကလေးက မပွင့်တပွင့်မြဲနေသည်။

“ညီမနဲ့ ဓမ္မစုပညာကပထမတန်းပဲ၊ အသံပြောင်းပညာကလဲ ပထမတန်းပဲ၊ ပထမတန်းချည်းစုနေတော့ အစ်ကိုဘယ်လိုလုပ် အထင်မှားနိုင်မှာလဲ”

နေကြာပန်းကလေးက မတုံ့ပြန်ချေ၊ သူမကိုကြည့်ရသည်မှာ ဤအကြောင်းအရာများကို ပြန်ပြောင်းပြောချင်သည့်ဆန္ဒ ရှိဟန်မတူပေ။

“ညီမ ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဟင်”

ဓနိဒ္ဓိယာက ကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်သည်။

နေကြာပန်းကလေး သက်မြင်းချလိုက်သည်။

“တစ်နေ့ကျရင် သိပျော်လိမ့်မယ်အစ်ကို၊ တစ်နေ့တော့ မပြောမဖြစ် ပြောကိုပြောရမှာပါ”

“ဝါးဘိမ်းကလေးမှာတော့ ဘာကြောင့် ထောင်ချောက်ဆင်ထားရတာလဲ၊ ထောင်ချောက်က တစ်နေရာထဲမှာတောင်မဟုတ်ဘူးနဲ့၊ တစ်နေရာက အဝင်ဝမှာ တစ်နေရာက စာရေးထားတဲ့နေရာမှာ”

“မလိုတဲ့လူတွေကိုကကွယ်ဖို့ပါ၊ အစ်ကိုကတော့ ဒီထောင်ချောက်နှစ်ခုကိုစွောင်နိုင်မယ်လို့ ညီမယုံတယ်”

“ရေးခဲ့တဲ့စာကကော ...”

“အစ်ကို ဝပ်မင်းမြို့ကိုသွားရင် ဂဠုနရောက်မှာဦးလို့ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကခေါင်းမာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဓမ္မစုကိုပြီး အစ်ကိုနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ရတာ၊ အစ်ကိုက မဆိုပါဘူး၊ မဟုတ်တာတွေ တစ်ခုမှမလုပ်ဘူး၊ ညီမ ဝမ်းသာရပါတယ်”

“စုမ္မာကျန်းအဖမ်းခံရတာကိုသတင်းပေးတာ ညီမပဲပေါ့”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဓနိဒ္ဓိယာသည် သူမစားငေးကြည့်မိသည်။

သူမသည် သူ့နောက်တကောက်ကောက်လိုက်နေသည်။

သူမ၏အဆိုအရ-

သူ ဘေးကင်းစေအောင် လိုက်ပါစေစဉ်မှောက်နေသည်ဟု ဆိုသည်။

“ညီမ အစ်ကို့နောက်ကို ဆက်လိုက်နေဦးမှာပဲလား”

နေကြာပန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကို သိုင်းလောကထဲသွားနေတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိ သလဲ”

“အစ်ကိုက အတွေ့အကြုံမှာနေတာလေး သိုင်းလောကအ တွေ့အကြုံမှာနေတာလေ”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံတွေကို အစ်ကိုနဲ့ အတူစွာမယ်၊ သိုင်းပညာတွေကို အစ်ကိုနဲ့ဆက်လက်လေ့ကျင့်မယ်၊ ဘယ်လောက်မျှော်ရောကောင်းသလဲ အစ်ကိုရယ်”

“တခြားလူတစ်ယောက်ယောက်ကို ညီမ ဘာဖြစ်လို့မစွေ ချယ်တာလဲဟင်၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့လျှောက်သွားရင်လဲ ရတာပဲ”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း လူတွေအကြောင်း အစ်ကို ဘယ် လောက်သိလို့လဲဟင်”

စန်ချီယာ နားထောင်နေသည်။

“လူအဖွဲ့အစည်းတိုက်ရယ်၊ စိတ်ချရတဲ့လူတိုက်ရယ်၊ စိတ် မချရတဲ့လူတိုက်ရယ်၊ သစ္စာရှိတဲ့လူတိုက်ရယ်၊ သစ္စာမရှိတဲ့လူတိုက်ရယ်၊ အစ် ကိုကိုတော့ ညီမ စိတ်ချယုံကြည်တယ်၊ ပြီးတော့ ညီမ ယုံကြည်တာ

တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“အစ်ကိုနဲ့သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ရင် ပညာတိုးတယ်လို့ ညီမ ယုံကြည်တယ်၊ အဲဒီအချက်ကြောင့် အစ်ကိုနဲ့လိုက်ချင်တာပါ”

“ဟား- ဟား- ဟား ညီမ အစ်ကို့အကြောင်းမသိပါဘူး”

သူမကလည်း ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်လိုက်လေသည်။

“နည်းနည်းပါးပါးပေါ့အစ်ကိုရယ်၊ အနီးကပ်လေ့လာမိသ လောက် အစ်ကိုနဲ့သိုင်းပညာ ထူးချွန်သလို စိတ်ထားလဲ မြင့်မြတ် ပါတယ်”

သူမသည် စန်ချီယာကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဘာလဲ- အစ်ကိုက ညီမကို မကြိုက်လို့လား၊ ညီမကို လက် မမိချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးညီမရယ်”

စန်ချီယာသည် စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် ပါသည်။

“ညီမ ...”

သူ၏အသံသည် တုန်ခါနေသည်။

“အလေးအနက်ခေါ်လိုက်ကြောင်း မည်သည့်နည်းနည်းနဲ့မှ မဆို နေကြာပန်းကလေးသိသည်။

“ဘာလဲအစ်ကို”

နေကြာပန်းကလေးက မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညီမကို ...”

စန်ဒီယာ၏စကားသည် ရပ်သွားသည်။ နေကြာပန်းကလေးက ငိုလင့်နေသည်။

“ညီမကို အစ်ကို့ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲထွက်ပေါ်လာတဲ့စကားတစ်ခွန်းကိုပြောရော့မိတယ်ညီမ၊ ဒီစကားကို ပြောသင့်မပြောသင့် ဒီနှိမ့်နေတာပါ”

နေကြာပန်းကလေး ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသည်။ မျက်လွှာချွန်နားထောင်နေသည်။

စန်ဒီယာက ဆက်ပြောသည်။

“အစ်ကိုလေ ညီမကို နေကြာခင်းကြီးထဲမှာတွေ့စကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကလေးတွေကို အမြဲတမ်း သတိရတမ်းတခဲတယ်။ ခွဲသွားတော့လဲ ညီမဟာ အစ်ကို့ရင်ကို အမြဲဖိုမိုးနေတယ်။ ညီမကိုတွေ့ဖို့ ရွာနေတဲ့အကြောင်း အဖေကို စာရေးထားခဲ့တယ်လေ”

နေကြာပန်းကလေးမှာ မျက်လွှာချွန်နေသည်။

စန်ဒီယာက နေကြာပန်းကလေး၏လက်ကို အသာဆုပ်ယူဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ညီမကိုချစ်တယ်ကွယ်”

နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။

သူတို့၏ရင်များကား တဒိန်းဒိန်းလှုပ်ရှားနေကြသည်။

ပင်လယ်လှိုင်းများကား စည်းချက်ဝါးချက်နှင့် ကမ်းခြေသို့ လာရိုက်နေသည်။

တဖျပ်ဖျပ်မြည်သံနှင့်

“ညီမ အစ်ကို့ကိုယုံရဲ့လားဟင်”

သူတို့သည် အကြည့်ချင်းဆုံမိသွားကြသည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအိမ်ထဲသို့ လရောင်ကတိုးဝင်နေသည်။

“ဪ- အစ်ကိုရယ်”

နေကြာပန်းကလေး၏အသံက လှိုက်ခါတုန်နေသည်။

“ညီမလဲ အစ်ကို့ကိုချစ်ပါတယ်၊ ညီမလေ- ညီမ အစ်ကို့ကိုစိတ်ဝင်စားနေသူပါစွင့်ရယ်”

စန်ဒီယာက နေကြာပန်းကလေး၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာညီမရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပူးကပ်သွားကြသည်။

စန်ဒီယာသည် နေကြာပန်းကလေး၏ကိုယ်ကို ဖက်လိုက်လေပြီ။

လမင်းကြီးက ခွန်းမြဲသာယာဆဲပင်ရှိသည်။

ပင်လယ်လှိုင်းကြီးကိုမှာ တဖျပ်ဖျပ်ဖျိတ်ခတ်နေဆဲပင်သည်။

အတန်ကြာမှ နေကြာပန်းကလေးက စန်ဒီယာ၏ရင်ခွင်

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ထဲမှရမ်းထွက်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကို ညီမတစ်ခုပေးမယ်နော်”

“တစ်ခုမဟုတ်ဘူးညီမ နှစ်ခုပေး”

“မနောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

“အတည်ပြောတာပါညီမရယ်၊ ညီမပေးချင်တာကိုပေးပါ”

“အစ်ကို ညီမကိုတကယ်ချစ်ခဲ့လားဟင်”

“အဖြေ”

စန်ချီယာသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ-

“ဟောဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တွေ့လား”

နေကြာပန်းကလေးက ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

စန်ချီယာက-

“အစ်ကိုအချစ်ဟာ ဟောဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးလို ကွယ်လဲကွယ်တယ်၊ နက်လဲ နက်ဖိုင်းတယ်”

နေကြာပန်းကလေး၏မျက်လုံး၌ မျက်ရည်များစေ့လျက်ရှိနေလေသည်။

ထိုသို့ နေကြာပန်းကလေး၏မျက်လုံး၌ မျက်ရည်စေ့နေသည်ကို စန်ချီယာမမြင်ရပေ။

စန်ချီယာသည် နေကြာပန်းကလေးကို တွေ့ပွေ့ထားသည်မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းကတစ်ဆင့်ပုံလွှာ(၇) ❀ ၂၁

“အစ်ကို ညီမကို တစ်သက်လုံးချစ်နိုင်မှာလားဟင်”

“တစ်သက်လုံးပေါ့၊ ထာဝရပေါ့ညီမရယ်”

နေကြာပန်းကလေး ခေါင်းမောလိုက်သည်။

“အစ်ကို ...”

“ဟင်- ညီမမှာ မျက်ရည်စေ့နေခဲ့ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲကွယ်”

“အစ်ကို ညီမမှာ မုန်းစရာအကြောင်း တစ်ခုခုပေါ့လားနင်ကော ညီမကို မုန်းသွားမှာလားဟင်”

စန်ချီယာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

သူရယ်သံသည် ခေတ္တခဏအားဖြင့် လှိုင်းသံကိုတောင်လွှမ်းမိုးသွားသလောက်ရှိလေသည်။

“ညီမနဲ့အစ်ကိုကြားမှာ မုန်းစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိတာလဲကွယ်၊ ရှိခဲ့ရင်လဲ အစ်ကိုမုန်းပါဘူး၊ ညီမကသာ အစ်ကိုကို မုန်းသွားမှာမို့ပါတယ်”

နေကြာပန်းကလေးသည် စန်ချီယာ၏ရင်ခွင်သို့ ခေါင်းမိုချလိုက်ပါသည်။

“ညီမဟာ အစ်ကိုကို အသက်နဲ့ထပ်တဲ့ ထာဝရချစ်သူမှာပါအစ်ကို၊ အစ်ကိုကို ညီမ နေကြာခင်းထဲမှာတွေ့ကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေတာပါ”

BURMESE
CLASSIC

၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နေကြာပန်းကလေးက စန်ဒီယာကို ခွန်းခွန်းစားစားကြည့်
လိုက်ပြီး-

“အတူတူသွားနေရတဲ့အခါ ဂိုလို့တောင်ချစ်မိပါတယ်၊ ညီမ
အချစ်ကို ဟောဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးသက်သေတူပြီး သစ္စာဆိုတဲ့ပါတယ်
အစ်ကိုရယ်”

နေကြာပန်းကလေးက ပြောလိုက်ပါသည်။

❀

သိုင်စောရင်ဆီရပ်(၇) ❀ ၂၃

အနိုင်ရန် အိပ်ကြံ

ရေနဂါး ...

ရေနဂါးဟူသည်မှာ တည်းခိုခန်းတစ်ခုစီအမည်မဟုတ်
ပါ။ ကြီးမားထယ်ဝါလှသော ဇွက်လှေကြီးတစ်စင်း၏အမည် မြစ်
ပါသည်။

အလွန်အလွန်ကြီးမားသော ဇွက်လှေကြီးဖြစ်ပါသည်။

ထို ဇွက်လှေကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်ထဲ၌ဇွက်လွှင့်နေသည်။
လေကိုးသဖြင့် မောင်းကားနေသည့်ဇွက်ကြီးမှာ လိမ္မော်ရောင် အ
ဆင်းမိုးလေသည်။

လိမ္မော်ရောင်အဆင်းမိုးသောဇွက်ကြီးမှာ ဘာမျှမရှိသော
ဓလာဒီဇွက်ကြီးမဟုတ်ပါ။ နဂါးကြီးတစ်ကောင်ပုံကို ဖော်ထုတ်
ပါသည်။

နဂါးကြီးမှာလည်း မာန်ပါလှပါသည်။

BURMESE
CLASSIC

ကောင်းကင်တွင် ဖွဲ့နေသည့်ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဖော်တီးထားပါသည်။

ရွက်လှေကြီးမှာ ရွက်အားကိုသာမက ခတ်တက်များကိုပါ အသုံးပြုပြီးလျော်ခတ်နေကြပါသည်။ တစ်ခုသောကမ်းခြေဆီသို့ ဦးတည်၍လာနေပါသည်။

ထိုရွက်လှေမျိုးမှာ သာမန်ကုန်သည်ပွဲစားတို့ ဝိုင်ဆိုင်သော ရွက်လှေမျိုးမဟုတ်ပါ။

ကြီးမားသောရာထူးရာခံရှိသူများ ဦးစီးသည့်ရွက်လှေမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အနည်းဆုံး နယ်စားအဆင့်ရှိသည့်ရွက်လှေမျိုးဖြစ်ပါ၏။ လှေကြီးပေါ်တွင် လက်နက်ကိုင်များရှိသည်။ ထိုလက်နက်ကိုင်များသည် တန်းစီရပ်နေသည်။

သူတို့သည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံများကို ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့သည် သစ်သားခွပ်ထုများအလား ငြိမ်သက်နေကြပါသည်။

လှေဦး၌ ရွှေဝိန်းချက်လားတိုင်ကြီးတစ်လုံးခင်းကျင်းထား၏။ ထိုကုလားတိုင်ပေါ်၌ အသက်ကြီးရင့်သောလူကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။

မျက်နှာထားတင်းတင်းမာမာနှင့် ထိုင်နေသဖြင့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မျက်နှာချိုမသွေးဝံ့ပါ။

ထိုလူကြီး၏ပတ်ပတ်လည်တွင် လက်နက်ကိုင်အစောင့်အရှောက်များ တသီတတန်းကြီးမို့နေပါသည်။

ထိုလူကြီးသည် အနက်ရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ခရာပုဆိုးကြီးကို ထောက်၍ကိုင်ထားသည်။

ထိုလူကြီး၏ဟိတ်ဟန်မှာ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ပင်။ သူသည် လှေဦးတွင်ထိုင်လျက်ရှိသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်သိုင်းသမားများနှင့်ကိုယ်ခံတော်များက သူ့နောက်နားပတ်လည်တွင် ရပ်နေကြသည်။ သူသည် ရွှေသီသာမဂျိတ်မသုန်ကြည့်နေလေသည်။

ထို့နောက် သူ့ပေါင်ပေါ်တွင်မြို့သူထားသည့်မြေပုံတစ်ချပ်ကို ပုံကြည့်လိုက်၏။

ခေတ္တမျှသာ ကြည့်မြင်မြင်သည်။ မည်သည့်အမိန့်မျှ မပြောပါ။

မကြာမီ ကိုယ်ခန္ဓာတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်လူတစ်ဦး လှေဝမ်းထဲမှထွက်လာသည်။

ထိုလူကြီးမို့ရာသို့လျှောက်လာပြီး ထိုလူကြီး၏ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဂူထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် အမိအသေမြှလိုက်သည်။ သူက ရေနန်းရွက်လှေကြီး၏လှေသူကြီးပင်ဖြစ်သည်။

လှေသူကြီးသည် ခေါင်းငုံ့ရင်းနှင့်ပင်-

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား

“ဦးညသန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ ဦးတည်ချက်စခန်းကို ရောက်
ပါလိမ့်မယ်နယ်စားကြီးခင်ဗျား”

သူက ချီသေတ္တာပြောလိုက်သည်။

နယ်စားကြီးဟုအမည်ခံသူက ကျေနပ်စွာခေါ်ညွှတ်လိုက်
သည်။ သူ တကယ်လည်းကျေနပ်အားရသည်။ ရက်က အပီပင်မြစ်
သည်မဟုတ်ပါလော့။

နယ်စားကြီးဆိုသူကား-

နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းချွန်ကြီး တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်
ပင်ဖြစ်သည်။

လှေသူကြီးသည် အမိန့်ကို ဆက်လက်စောင့်စားသည့်အ
နေဖြင့် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။

ဝါကတော့ ထုံးစံဖြစ်သည်။

နယ်စားကြီးက လက်ကိုဝှေ့ယှမ်းပြလိုက်သောအခါမှ နေ
ရာမှထကာ မြန်ထွက်သွားသည်။

ကျီတောင်သည် လှေသူကြီးထွက်သွားသောအခါမှ ဝတ်
စုံနက်ပေါ်တွင် ခါးကြိုးအနီစည်းထားသည့်လူအား လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

သူ့အစေအပါးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုခါးစည်းကြိုးအနီနှင့်သူမှာ ကျီတောင်၏လက်မဲ့တစ်ဆူ
ဖြစ်သည့် တိုက်ခိုက်နေမှုမှ နဂါးစုဝမ်းမောက်ဆိုသူပင်တည်း။

သိုင်ဆောင်ခံရပ်ပုံလွှာ(၅) ❀ ၂၇

နဂါးစုဝမ်းမောက်သည် ကျီတောင်၏ရှေ့တွင် လာရောက်
ပူးတောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဦးညွှတ်အမိအသေပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ-

ကျီတောင်သည် နဂါးစုဝမ်းမောက်အား ဆက်လက် လှုပ်
ဆောင်နေသည့်တာဝန်များကို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်နေအင်္ဂါအင်္ဂါတစ်ခုကို နေဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

စုဝမ်းမောက်က အကြံပေးနိုင်ပါ။

နယ်စားကြီးကျီတောင်ကသာ ထောက်ပြပြီးအမိန့်ပေးနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွက်လှေကြီးမှာ ပင်လယ်ထဲ တစ္ဆေစွာဖြင့်ခန့်နှင့်နေဆဲ
ဖြစ်သည်။

ရွက်လှေပေါ်မှနဂါးစုဝမ်းမောက်သည် တလူးလူးတလွန်လွန်ဖြစ်
နေသည်။ ကောင်းကင်ယံတွင် ဖွဲ့တက်နေသည့်အလားဖြစ်နေပေ
သည်။

❀

၂၈ * တက္ကသိုလ်ကျောင်းအောင်

လသည် ကောင်းကင်တွင် မရှိချေ။

လမိုက်ညဖြစ်သည်။

တိပ်ညိုတိမ်မည်းများက ကောင်းကင်ယံတစ်ခုလုံးကို ဖုံးဖုံးထားလေသည်။

ကမ်းပေါ်သို့ လှိုင်းများက တဝန်းဝန်းဖို့က်ခတ်နေသည်။ ပါကတော့ ပင်လယ်လှိုင်းတို့၏ ထုံးစံဖြစ်သည်။

ကမ်းခြေရှိတစ်ခုသောကျောက်ဂူထဲတွင် နေကြာပန်းကလေးသည် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသည်။

ကမ်းခြေတွင် ကျောက်ဂူများစွာရှိသည်။

တစ်ခုသောကျောက်ဂူတွင် ယခင်က နေကြာပန်းကလေးနေသည်။

ယခုသော် ခုစ်သူများဖြစ်သွားပြီဖြစ်၍ နေကြာပန်းကလေးသည် စန်ဒီယာ၏ဂူထဲတွင်ပင် အိပ်သည်။

သို့သော် သီးသန့်တိပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

တိုအချိန်တွင် မိုးပြေးတစ်ချက်ရွာလိုက်သည်။ လေတိုက်နေသဖြင့် မိုးစက်တို့သည် ကျောက်ဂူထဲသို့ဝင်သည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်တို့သည် စန်ဒီယာ၏မျက်နှာကို လာရောက်ထိမှန်သည်။

စန်ဒီယာ ဆတ်ခနဲနိုးလာသည်။

သူသည် သိုင်းသမားဖြစ်သည်။

သိုင်းသမားရင်ဆိုင်ရုံ(၇) * ၂၉

တို့ကြောင့် အအိပ်ဆတ်သည်။

မိုးစက်ထိမှန်သည် မပြောနှင့် သူ့အနားတွင် လေသံမြင့်ကော့ပြောလျှင်ပင် ဆတ်ခနဲနိုးသည်။

ယခု မိုးစက်ထိမှန်သောအခါ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။ သူသည် အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ အမှောင်ထုထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို မသင်္ကာသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

တို့အခါ သူသည် အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။ မှောင်ထဲတွင် အစပ်လိုက်သည်။

လေထဲတွင် အနံ့အသက်များကို အာရုံခံကြည့်မိသည်။

အန္တရာယ်အနံ့အသက်များကိုရလိုက်သဖြင့် ကြွက်သားများတောင့်တင်းသွားသည်။

စန်ဒီယာသည် ကျောက်ဂူအပြင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

မှောင်ထဲတွင် အာဖူမမြင်ရပေ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မသင်္ကာခြင်း တစ်စုံတစ်ခုရှိလေရကား အပြစ်ဘက်သို့ ပိုအားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

တို့နောက် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်သည်။

လား ... လား ...

ရွက်လှေကြီးတစ်စင်း ပုံသဏ္ဌာန်ပါတကား။

မည်းမည်းမှောင်မှောင်ထဲတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ခွံနေသောအရာကား ရွက်လှေကြီးတစ်စင်းပင်။

သူသည် ဂူထဲသို့ အသာပြန်ဝင်လာသည်။ စုမုကျန်းအား အသာလှုပ်နှိုးသည်။ စုမုကျန်းသည် သိုင်းသမားပီသစွာ ဆတ်ခနဲ နိုးလာလေသည်။

ခားဖိုးပေါ်လက်တင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ညီလေး- ထ-”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို-”

“ပင်လယ်ထဲမှာ ရွက်လှေကြီးတစ်စင်းမှောင်နေတယ်၊ အခု ရက်သတ္တပတ်လောက်ရှိပြီ၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး၊ အခုထူးခြားတယ်၊ အစ်ကို အန္တရာယ်အန္တရာယ်ကတွေ့လဲရတယ်”

စုမုကျန်းသည် ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရန်သူတွေဖြစ်လိမ့်မယ်”

စုမုကျန်းသည် ဇန်နီယာနှင့်အတူ ထရပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရွက်လှေက တော်တော်ကြီးတယ်”

စုမုကျန်းက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မှန်တိုင်းကြောင့် ဝင်နားတာလား၊ ရန်သူခွင့်တဲ့လူတွေလား ဆိုတာ ခွဲခြားမသိသေးဘူး၊ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေကြာပန်းကလေးကိုတော့နှိုးသင့်တယ်

အစ်ကို”

ဇန်နီယာမှာ နေကြာပန်းကလေးကို သွားနှိုးရန် ခြေလှမ်းလှမ်းလေးလှမ်းခနဲ လှမ်းလိုက်ရသည်။

ထူးခြားသောမြင်ကွင်းကြောင့် သွားနေသောခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားရတော့၏။

ကမ်းခြေသို့တလှုပ်လှုပ်နှင့်တက်လာသူများက သူ့ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်သွားစေခြင်းဖြစ်သည်။

မည်းမည်းသဏ္ဌာန်များ ကမ်းခြေသို့တက်လာသည်။

အမှောင်ထဲတွင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲဖြစ်သွားသောလက်နက်များကြောင့် ရန်သူများဖြစ်သည်ကို ဇန်နီယာ သိလိုက်ပေပြီ။

ရန်သူများသည် နည်းနည်းနောနော မတုတ်။

တပ်ထောင်တာ ဝိုင်းထူခြင်း လူစုချီတက်လာခြင်းဖြစ်သည်ကို ဇန်နီယာသိသည်။

ထိုမည်းမည်းသဏ္ဌာန်များသည် ကမ်းခြေကို လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် တက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ နှိုးနှိုးမတက်ဘဲ လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန်ပိတ်ဆို့တက်လာခြင်းက ဒီပီအား မင်းဆီးပို့ဖြစ်သည်ကို ဇန်နီယာခိုင်မိသွားသည်။

ထိုမည်းမည်းသဏ္ဌာန်များ၏အလယ်တွင် လူသုံးယောက်

က ဦးဆောင်ချီတက်လာလေသည်။

ထိုသူများသည် ခေါင်းဆောင်များဖြစ်ပုံရသည်။

၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်မူလင်အောင်

စုမူကျွန်းက လေသံမြင့်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စုမူကျွန်း၊ မကြောက်ပါ။

မည်သူ့ကိုမှ မကြောက်ပါ။ ကြောက်သည့်သွေး တစ်စက်
ကလေးမျှမရှိပါ။

သူက အခြေအနေကိုမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“သူတို့ကြည့်ရတာ တို့ဒီနေရာမှာရှိနေတာကို ကြိုတင်သိ
နေရုံပဲ။ သူတို့ ဒီကိုတန်းလာနေကြတာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ နေ့ဆုံး
ကအကောင်တွေကို အစဉ်စဉ်ပစ်ရမှာပဲ”ထိုအချိန်မှာပင် နေ့ဆုံးမှလူသုံးယောက်သည် သူတို့ရှိရာ
ကျောက်ဂူသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာသည်။သူတို့သည် နေ့ဆုံးမှတက်လာသူများဖြစ်ရာ စန်ဒီယာတို့
အနီးသို့ အလျင်ဆုံးရောက်ရှိလာသူများဖြစ်သည်။

“ဂွမ်း-”

“ဂုတ်-”

“အင့်-”

“အား-”

စန်ဒီယာသည် မှောင်ထဲသို့ခုန်ထွက်ပြီး အနီးဆုံးလူကိုခုန်
ထွက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ အင့်နေတစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး သံပြင်ထက်

သိုင်ဆာရင်စီရပ်လွှာ(၇) ❀ ၃၃

ဝယ် မှောက်ကျသွားသည်။ ကျန်လူနှစ်ယောက်သည် လွှင့်မြန်စွာ
ခုန်ဆုတ်သွားသည်။ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ နဂါးစုဝမ်း
မောက်မြစ်သည်။သူသည် ဘေးကင်းရာသို့ဆုတ်သွားပြီး အရေတကြီးအော်
ဟစ်လိုက်သည်။“ဂူဝကို ပိတ်ဆို့ထားကြ၊ တစ်ယောက်မှ မလွှတ်စေနဲ့။ ဒီ
ကောင်တွေ ဒီနေရာမှာရှိနေတာသေချာပြီ”တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဝတ်စုံနက်များသည် လက်နက်ချိုးစုံ
ကိုင်ဆောင်ပြီး ကျောက်ဂူဝကိုပိတ်ဆို့လိုက်ကြသည်။

အပြင်မှ ဝိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂူဝတ်လည်တွင် အမည်းရောင်ဝတ်စုံများဖြင့် မည်းမှောင်
သွားတော့သည်။ထိုအချိန်တွင် နေကြာပန်းကလေးမှာ အိပ်ရာမှ နိုးထလာ
လေသည်။စန်ဒီယာနှင့်စုမူကျွန်းတို့ မားတဝင့်ဝင့်နှင့်ပြင်ဆင်နေ
သည့်ကိုပြင်ရသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုထူးခြားပြီကို သူမသိလိုက်
လေသည်။သူမသည် စန်ဒီယာအနားသို့ပြေးကပ်လိုက်ပြီး-
“ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကို”

သူမသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်မိသည်။
ထို့နောက် အပြင်သို့လှမ်းကြည့်သည်။

“အပြင်မှာရန်သူတွေ၊ ရန်သူတွေက လက်ဦးနေတယ်။ သူတို့ဝိုင်းထားကြပြီ။ အစ်ကိုတို့ ထွက်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး”

“ဟင်”

“သူတို့ကိုတိုက်ခိုက်ပြီး မောက်ထွက်မယ်။ အခုကလေးတွေလိုတော့ အဖမ်းမခံနိုင်ဘူး။ သေမြေကြီး ခွင်ရွှေသီးပဲ။ မောက်မထွက်နိုင်ရင် အသေခံမယ်”

စုမုကျန်းက ဝင်ပြောလေသည်။

“ညီလေး သိပ်ပြီးဆန္ဒမစောပါနဲ့။ မောက်ထွက်တယ်ဆိုတာ ရန်သူအင်အား အသင့်အတင့်မရှိမှသာ မောက်ထွက်သင့်တာ။ အခုဟာက ရန်သူအင်အားက မတန်တဆများနေတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မောက်ထွက်ရင် ကိုယ့်အင်အားကိုအချည်းအနီးလုပ်ရာကျတော့ပေါ့။ ရန်သူတွေဟာ ကမ်းခြေမှာလဲအများကြီး။ ပင်လယ်ထဲမှာလဲ အများကြီးရှိနေတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီဂူကပဲ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ခံတိုက်ကြမယ်။ ဂူဝကကျဉ်းတော့ သူတို့ စုပြုံပြီးဝင်မလာနိုင်ဘူး။ သူတို့တစ်ယောက်ချင်းနှစ်ယောက်ချင်းပဲ ဝင်လာလို့ရတယ်။ ဒီတော့ ညီမတို့ကလဲ တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း ခုခံလို့ရတယ်”

နေကြာပန်းကလေးက တက်ကြွစွာပြောလိုက်သည်။

စန်ဒီယာက စဉ်းစဉ်းစားစားပြောသည်။

“သူတို့ ဒီလို တစ်ယောက်ချင်းနှစ်ယောက်ချင်း ဝင်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ လက်နက်ပုန်းတစ်ခုခုနဲ့ပစ်မှောက်ပြီး ဝင်လာကြမှာ။ သူတို့ ဝိုင်းထားတဲ့ပုံကိုကြည့်ပါလား။ အေးအေးဆေးဆေးရှိတယ်။ ညီမဖြစ်စေချင်သလို သူတို့ တိုက်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကို- အစ်ကိုကလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သူတို့လက်ထဲမှာ ကြက်ကလေး ဂုက်ကလေးလိုတော့ အဖမ်းမခံနိုင်ပါဘူး။ တိုက်ပြီးသေမယ် အညံ့မိပြီး အသေမခံနိုင်ဘူး”

စုမုကျန်းက ပြောလေသည်။

“ညီလေး- စိတ်အေးအေးထားနော်ပါ။ ငါလဲ သူတို့ကို အညံ့မခံပါဘူး။ စိတ်ချမ်းပါကွာ”

ထိုစဉ်-

“အားလုံး လက်နက်ချပြီးထွက်နဲ့ပါ။ မင်းတို့ကို ဝိုင်းထားပြီး ငါတို့အင်အားကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ မင်းတို့ကို အမှုန့်ချပစ်လိုက်မိင်တယ်”

ဝမ်းမောက်၏အသံက ဂူဝမပေါ်လာသည်။

နေကြာပန်းကလေးမှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ထိုသို့မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို စန်ဒီယာတို့နှစ်ယောက်

မမြင်လိုက်ရပေ။

စန်ဒီယာသည် ဝမ်းမောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသော

အခါ စုမှကျန်းနှင့်တိုင်ပင်လိုက်လေသည်။

“ငါတို့မှာ ထွက်လမ်းလဲမရှိဘူး၊ အပြင်ကလဲ ဝိတ်ဆိုထား တယ်ဆိုတော့ ငှက်မြစ်ရင်လဲလွတ်မယ်၊ နဂါးမြစ်ရင်လဲလွတ်မယ်၊ ဒီအတိုင်းတော့ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့ကလဲ အင်နဲ့အားနဲ့ ဝိုင်း ထားတယ်ဆိုတော့ ညီလေးပြောတဲ့အတိုင်း တိုက်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”
ထိုစဉ် ဝမ်းမောက်အံအသံက ဂူထဲတွင် ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ ပြန်လေသည်။

“စန်ဒီယာ- စန်ဒီယာ၊ အထဲမှာရှိနေတယ်မဟုတ်လား”
သုံးယောက်သား ငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။
ရန်သူသည် အပိုင်အနိုင်တွက်ဆ၍ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည် ဟု စန်ဒီယာခိုင်မိလိုက်သည်။

“ဟေ့- ပြောပါကွ၊ မင်းတို့ သတ္တိမရှိဘူးလား၊ သတ္တိရှိရင် မေတာလောက်ကိုတော့ ပြေသင့်တာပေါ့၊ အထဲမှာ စန်ဒီယာမရှိ ဘူးလား”

ဝမ်းမောက်အော်သံ ပေါ်လာပြန်သည်။
“ခင်ဗျားတို့ သတ္တိရှိရင်ဝင်ခဲ့ကြ၊ ကျွန်တို့တော့ အသက်ရှင် လျက်မင်းမိလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ကြနဲ့၊ ကျွန်- စန် ဒီယာပဲ”

စန်ဒီယာက တင်းမာစွာပြောလိုက်သည်။
“အားလုံးကလေး၊ အားလုံးကိုယ်ကိုယ်တို့ သက်သေမှ အခွင့်

မင်းမပီမှာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မသေလို့ကတော့ မင်းကို အခွင့် မမ်းမီမှာပဲ၊ ငါတို့အင်အားကိုလဲ ကြည့်ဦး၊ ပင်လယ်ထဲက ရွက်လှေ ပေါ်မှာလဲရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့ကို အခွင့်မမ်းမှာကွ၊ စိတ်ချ”

နဂါးစုဝမ်းမောက်က အမြဲနေသောရယ်သံဖြင့်ရယ်ရယ်မော မောပြောနေလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို အပိုမပြောဘူး၊ ဝင်လာတဲ့လူ မားချက်တစ် နှက်တည်းနဲ့သေစေရမယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်တာဝန်ခံတယ်”

စန်ဒီယာက ပြောလိုက်သည်။
ထိုအခါ နဂါးစုဝမ်းမောက်က-

“တယ်လဲ သတ္တိကောင်းနေပါလား၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင် မင်းတို့ တို့လက်ထဲရောက်လာရမှာပေါ့ကွာ”

“ခါပြန်လဲ ဝင်ခဲ့ကြလေ၊ ကျွန်တို့က ကျွန်တို့ကိုလာမင်း ပါလို့ ခင်ဗျားတို့ကိုမိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“တကယ်ပြောတာလား၊ လက်ရွေးစင်တပ်သား ဆယ့်ငါး ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီဆယ့်ငါးယောက်ကို လွှတ်လိုက်မယ်၊ အား လုံး အသေခံရတဲ့လူတွေချည်းပဲ၊ အနည်းဆုံး ငါးယောက်ခံတာကို ကျန်မှာပေါ့ကွာ”

“လွှတ်လိုက်၊ ဆယ့်ငါးယောက်မကဘူး၊ အယောက်သုံး ဆယ်လဲ လွှတ်လိုက်၊ ငါတို့က ဂဗွမိုက်ကဘူး၊ အားလုံး သတ္တိရှိသူချည်း

သွားရမှာပဲ၊ အားလုံး သင်္ချိုင်းကိုပို့ပေးမယ်”

အမြင်မှ ဆုချည်းညပ်အသံများကြားရလေသည်။

“ဟေ့- ဟေ့- နေကြည့်၊ နယ်စားကြီးကြွလာပြီ၊ နယ်စားကြီး
ကြွလာပြီ”

ပြောသံဆိုသံများသည် ကျောက်ဂူအတွင်းထဲသို့ ဝင်လာ
လေသည်။

စန်ချီယာတို့ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

နယ်စားကြီးလာပြီဟု အသံကြားရပြီးနောက် အားလုံး အ
သံများတိတ်သွားကြလေသည်။

စန်ချီယာမှာလည်း နယ်စားကြီးဆိုသောအသံကြောင့် လွန်
ရွာမိတ်ဝင်စားသွားသည်။

မည်သို့သော နယ်စားကြီးပေနည်း။

စန်ချီယာသည် ဂူဝမှထွက်ပေါ်လာမည့်အသံကိုဆက်လက်
နားစွင့်နေပေသည်။

မကြာမီ ဂူဝမှ အောင်မြင်သောအသံကြီး ဟိန်းထွက်လာ
လေတော့သည်။

“ဟေ့- စန်ချီယာ၊ ငါ့ခေါ်တာကြားသလား”

“ကြားတယ်”

စန်ချီယာက ပြန်အော်လိုက်သည်။

“အေး- ကြားရင် ငါပြောမယ် နားထောင်၊ မင်းဘယ်လိုပဲ

လွတ်အောင်ပြေးပြေး၊ ငါ့လက်က မင်း မလွတ်ပါဘူး၊ မင်းဆယ်စွပ်
နုနီပို့ပြီ၊ အခု မိတာပဲမဟုတ်လား၊ ငါ့ဟာ ဘယ်တော့မှလက်မလျှော့
ဘူး၊ နောက်ပြီး မပိုင်ရင် ဘယ်တော့မှမမင်းဘူး”

စန်ချီယာက ငြိမ်၍နားထောင်နေသည်။

“ခင်ဗျားက နယ်စားကြီးကဦးတောင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

စန်ချီယာက ငြိမ်သက်၍စဉ်းစားနေသည်။

ထိုအခါ တောင်တန်းနဂါးကဦးတောင်၏အသံ ပေါ်လာပြန်
လေသည်။

“ကဲ- သမီး၊ သမီးဆွဲတာဝန်ကျေပါပြီ၊ အမြင်ကို သမီးထွက်
နုပါတော့”

အသံ

မုန်တိုင်းကထန် လေကိုသန်၍

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကျွန်တောင်၏ရယ်သံက မိုးကြိုးပစ်ချသည့်အသံအလား ကျယ်လောင်လှသည်။

စန်ဒီယာမှာ ကြက်သေသေသွားသည်။

စုမုကျန်းမှာ ခွတ်တရက် အာပြောရပန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ အတန်ကြာမှ ဒေါသထွက်လာပြီး-

“ဟုတ်ပြီ- ဟုတ်ပြီ”

စန်ဒီယာကတော့ ကြက်သေသေနေလေပြီ။

“ဩ- မင်းက နေကြာပန်းဆိုတာ ကျွန်တောင်ရဲ့သမီးပဲကိုး၊ ယင်စွေးရာ မသေခင်တုန်းက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စပြောသွားဖူးတယ်”

စုမုကျန်းသည် ယင်စွေးရာပြောသည့်စကားများကို မြန်လည်ကြားယောင်လာမိလေသည်။

“နယ်စားကြီးရဲ့သမီးကိုယ်တိုင် ဆိုပြီး စကားပြောသွားတယ်၊ သူသေသွားတယ်၊ သူသာ မသေခဲ့ရင် အကုန်လုံးကို ဖွင့်ပြောသွားနိုင်ခဲ့မှာအမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အလိမ်မခံရတော့ဘူးပေါ့၊ နယ်စားကြီးရဲ့ သမီးကိုယ်တိုင် အစ်ကိုနောက်ကိုလိုက်နေတယ်လို့ သူ ပြောချင်နေတာ”

သူက စားကိုငှေယမ်းလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ကိုထောင်မင်းတဲ့မိန်းမပဲ၊ သူ့ကို အခွင့်မထားဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဟာလဲ သေရမယ့်လူပဲ”

စုမုကျန်းမှာ ဒေါသတိုးပေါက်ကွဲနေပြီ။

စန်ဒီယာက ဒေါသဖြစ်နေသည့်စုမုကျန်းအား တားထားလိုက်ရသည်။

“ညီလေး- ဒဏ်နေပါဦး၊ သူ့ကို အစ်ကိုမေးပါရစေဦးကွာ၊ အကျိုးအကြောင်းတော့ သိရမှာပေါ့”

စန်ဒီယာမှာ ဤအဖြစ်မျိုးမကြုံချင်း

သို့သော် ကြုံနေရလေပြီ။

နေကြာပန်းကလေးကား ခြိုက်ငိုလျှက်ခိုနေသည်။

“သတ်ကြပါခွင့်- ကျွန်မကိုသတ်ကြပါ၊ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် သတ်တာကိုမပါရစေ၊ ကျွန်မ သေရပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ

မသေခင် တစ်ခုတော့ပြောသွားပါရစေ"

"စိတ်ချ- ခင်ဗျားသေစေရမယ်"

စုမုန်းမှာ ဒေါသကြီးနေသူဖြစ်၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

စန်ဒီယာသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ညီမဟာ တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်ရဲ့သမီးအရင်းဖြစ်တာ အမှန်ပဲနော်"

သူက ဆိုနှင်စွာမေးလိုက်သည်။

နေကြာပန်းကလေးက ငိုမိုက်ရင်း-

"ဟုတ်တယ်အစ်ကို- ညီမဟာတောင်တန်းနဂါးကျီတောင်ရဲ့သမီးရင်းပါ။ ညီမကို သခင်မလေး ချီယူလန်းလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ပန်းစကြာသခင်မလေး ချီယူလန်းပါ"

"ဪ- ပန်းစကြာသခင်မလေး ချီယူလန်းကိုး"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ပန်းစကြာသခင်မလေး ချီယူလန်း၏အမည်သည် သိုင်းလောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။

သိုင်းလောကသားများတို့က ပန်းစကြာသခင်မလေး ချီယူလန်းကို လေးစားကြရသည်။

ထိုအခိုက် ကျီတောင်၏အသံကပေါ်လာသည်။

"သမီး- ထွက်လာခဲ့တော့လေ။ ဘာလဲ သူတို့ကအကျွန်ုပ်တို့ကို ထားလို့လား၊ ငါ့သမီးကို သူတို့ကအပြင်ထွက်ခွင့်မပေးကြဘူးလား"

ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဟေ့ကောင်တွေ- ငါ့သမီးကို လက်ဖျားနဲ့ မတိုက်နဲ့၊ မင်းတို့ စိမ့်ညှပ်ညှပ်ကြေသွားမယ်ကွ၊ ဟင်း- ဒီလိုအကျပ်ကိုင်လို့ရစတမ်းဆိုရင် ခက်ကုန်မှာပေါ့ကွ"

ကျီတောင် ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

ထို့နောက် နဂါးစုဝမ်းမောက်၏အသံကို ကြားရသည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ- မင်းတို့ ဘာကြောင့် ငြိမ်နေကြတာလဲကွ၊ ဟေ-"

စန်ဒီယာတို့မှာ ငြိမ်နေကြသည်။

ပြန်လှန်မအော်ဟစ်ပေ။

"မင်းတို့ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူးလား မင်းတို့ကို တစ်ကနေတစ်ဆယ်အထိ ရေမယ်၊ အဲဝါ မင်းတို့ တစ်ဆယ်အတွင်း ထွက်လာပေတော့၊ ထွက်မလာရင် မင်း- တို့ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့"

စုဝမ်းမောက်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။

နေကြာပန်းကလေးအမည်ခံ ပန်းစကြာသခင်မလေး ချီယူလန်းသည် အငိုရင်သွားသည်။

တကယ့်အရေးကြီးသည့်အချိန်အခါရောက်မီနေ့ပြီကို သူမ သိသည်။

"ကဲ- အချိန်မရှိတော့ဘူးအစ်ကို၊ ညီမကိုသတ်ဖို့လဲ မကြိုးစားနဲ့တော့၊ ညီမ မသေရဲလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သေရဲမဟုတ်ဘူး၊ စားစားချိန်လဲမရှိတော့ဘူး ညီမကိုယုံကြည်တာ ဆိုရင် ညီမ

၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်ဆုလ်အောင်

ပြောသလိုသာလုပ်ပါ။ အခု အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်”

“တစ်...”

ဝမ်းမောက်က အချိန်ကိုချေလွှတ်လိုက်သည်။ တစ်နှင့်နှစ်
အကြားတွင် အချိန်အတော်ကြာသည်။

“ညီမပြောသလို ခုန်မယ်မဟုတ်လားအစ်ကို”

“နှစ်...”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲညီမ...”

“ညီမကိုယ့်ပါအစ်ကို၊ အခြေအနေအားလုံးကို ညီမ နောက်
မှခွင်းပြပါမယ်။ လောလောဆယ် ဒီဂုဏ်က ထွက်ပြေးဖို့လိုတယ်။ ဒီ
ဂုဏ်ကပြေးမှ သူတို့လက်ကလွှတ်နိုင်မယ်”

“သုံး...”

“ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ၊ ဝိုင်းထားတာက နည်းတာမှမဟုတ်
တာ၊ ဂုဏ်မည်းနေတာပဲ”

“လေး...”

“ဒီဂုဏ်မှာ လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက်ဖို့တယ်၊ ညီမလျှောက်
ကြည့်ထားလို့ ညီမတွေ့ထားတယ်။ အဲဒီထွက်ပေါက်က ထွက်ကြ
မယ်၊ သူတို့ ကျောက်ဂုဏ်ခလုတ်ကိုဝိုင်းထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အဝ
ကလေးတင် ဝိုင်းထားတာ”

“ငါး...”

စုဝမ်းမောက်က ငါးအထိချေလွှတ်နေလေပြီ။

သိုင်းဆာရင်ထံရပ်ကွက်(၅) ❀ ၄၅

“ဒီကနေ ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ၊ အကြမ်းခွင်းတော့ ပြောပြ
ထားမှဖြစ်မယ်”

စုမှကွန်းက ဝင်မေးလိုက်သည်။ သူ့လေသံက မသင်္ကာ
သည့်လေသံမျိုးဖြစ်သည်။

“ခြောက်...”

“ကုန်းတွင်းပိုင်းတောအုပ်ထဲအထိ ပြေးကြတာပေါ့၊ ဒီနား
က သဲသောင်ပြင်တွေလွတ်သွားမယ်၊ ကဲ- အချိန်မရှိဘူး၊ သူတို့
နယ်စပ်တွေ ခေတ္တကနေတာ ခြောက်မို့နေပြီ၊ မြန်မြန် ဆုံမြှတ်
မှဖြစ်မယ်”

“ခုနှစ်...”

“ညီမ ဘာကြောင့်ဒီလိုပြောတာလဲ”

စန်ချီယာက မေးလိုက်သည်။

သူ၏လေသံကလည်း မယုံချဲသောလေသံပေါက်နေသည်။
သူ့အနေဖြင့်လည်း ယုံရခက်ကြီးပင် ဖြစ်နေရသည်မဟုတ်

ပါလား။

ထပ်မံအယုံသွင်းနေပါက ခုကွေး

ပန်းစကြာသင်္ဃာတလေး ချီယူလန်းက-

“အစ်ကို့ကို နောက်မှခွင်းပြပါရစေလို့ ပြောထားပါတယ်၊
အစ်ကို့ရယ်၊ ညီမကို မယုံနိုင်တော့ဘူးလားစွင်”

“စွင်...”

၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်ဆုလမ်းအောင်

စုဝမ်းမောက်က ချစ်အထိ ရေတွက်ပြီးမြစ်နေလေပြီ။

စန်ဒီယာက-

“ညီမက ညီမအဖေဆီကိုပြန်သွားမှာမဟုတ်လား၊ ခုနက ညီမအဖေက ခေါ်နေတယ်လေ၊ အစ်ကိုတို့က ညီမကို အကျွန်ုပ်တို့ ကားတယ်လို့ သူထင်နေတယ်”

“ကိုး---”

“ညီမပါ အစ်ကိုတို့အတူတူပြေးမှာပါ၊ သေအတူ မှင်မကွာ ပြေးမှာပါ၊ အစ်ကို ညီမကိုမယုံတော့ဘူးလားဟင်”

စန်ဒီယာ စိတ်ထိဒိုက်သွားသည်။

ထိုစဉ်---

“တစ်ဆယ်---”

“ကဲ- ပြေးကြမယ်၊ ညီမ ပြေးရာနောက်ကို အစ်ကိုတို့ လိုက် ခဲ့ကြမယ်”

စန်ဒီယာသည် ထွေထွေထူးထူး မစဉ်းစားတော့ဘဲ ဒီယူ လန်းခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ပြေးလိုက်လေတော့၏။

သူတို့ ကျောခိုင်းပြေးသည်နှင့် တပြိုင်နက် စုဝမ်းမောက် သည် ဂူအတွင်းသို့ တစ်ဖန်တစ်ခုနှင့်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဝှမ်း...”

“ဝှမ်း...”

“ဝှမ်း...”

သိုင်ကရက်ခံရပ်ပုံလွှာ(၇) ❀ ၄၇

ဂူထဲတွင် ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ လင်းခနဲမြစ်သွားလေ တောသည်။

အခိုးအငွေ့များ မှုန်ခနဲပန်းထွက်လာသည်။

အခိုးအငွေ့များသည် ဂူထဲဝန်းကျင်တွင် ပျံ့နှံ့လွှမ်းမိုးသွား လေသည်။

“ဝါ- မေ့ဆော့ငွေ့တွေပဲ၊ မရွံ့မိစေနဲ့”

ဒီယူလန်းက သတိမေ့ရင်း ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ပြောဝင်သည်။

အတန်ပြေးရသည်။

စန်ဒီယာနှင့်စုမကွန်းတို့ကလည်း လိုက်ရသည်။

အတော်ကြာပြေးပြီးမှ ဒီယူလန်းကရပ်လိုက်သည်။

သူမသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုတွန်းလိုက်သည်။

“ဝှမ်း...”

“ဝှမ်း...”

ကျောက်တုံးသည် လည်ထွက်သွားပြီးနောက် လူတစ်ကိုယ် စာအပေါက်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

အပြင်ဘက်တွင် သဲမှုန်များနှင့်လေစိမ်းများ ခပ်မြင်းမြင်း ပျံ့နှံ့နေသည်။

“ထွက်ကြ- ထွက်ကြ...”

ဒီယူလန်းသည် စန်ဒီယာနှင့်စုမကွန်းတို့ကို အလောတက ပျက်ခိုင်းသည်။

သူတို့ ထွက်လိုက်ကြသည်။
ရုထဲတွင် ပေါက်ကွဲသံများ ဆူညံနေဆဲပင်။

“ဟီး--”

“ဂုန်း--”

“ဟူ--”

ရုအပြင်သို့ သုံးယောက်လုံးရောက်သွားကြသည်နှင့် ချီယူလန်းက ကျောက်တုံးကိုပြန်မိတ်လိုက်သည်။

“ဟီး--”

“ဂျိမ်း--”

“ညီမတို့ထွက်လမ်းကို သူတို့ တော်တော်နဲ့တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ အထဲမှာ အဆိပ်ငွေ့တွေပစ်ဖောက်လိုက်ပြီးမှ ဝင်ရှာကြမှာ။ ဝင်ရှာစရာခင်းလဲ ဒီအပေါက်ကို မတွေ့နိုင်သေးပါဘူး ညီမတို့ အချိန်အတော်ရပါတယ်။ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်မှာပါ”

မှောင်ထဲတွင် သုံးဦးသားသုတ်ခြေတင်ကြတော့၏။

သူတို့ပြေး၍ အတော်ခဏခဏရောက်လျှင် ကောင်းကင်ယံမှ လျှပ်မန်းစွယ်များ လင်းလက်သွားသည်။

အထေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သောရုအိပ်၍ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသော သတ္တန်များကို မိုက်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဂျိမ်း- ဂျလိမ်း--ဂျလိမ်း--”

မိုးခြိမ်းသံများထွက်လာပြီး မိုးပေါက်ကြီးများ သဲကြီးမဲကြီး

ကျလာလေတော့သည်။

ကုန်းတွင်းပိုင်းတောအုပ်တွင် သစ်ပင်များသည် လေတိုက်ရာ ယိမ်းနဲ့နေကြသည်။

ကျွန်းမြတ်ကျလှမတတ်ပင်။

စန်ချီယာတို့သည် ထိုကုန်းတွင်းပိုင်းတောအုပ်သို့ ပြေးနေကြပါသည်။

စန်ချီယာသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း ချီယူလန်းအကြောင်းသာ တွေးနေမိသည်။

သူသည် ချီယူလန်းအကြောင်း ရေရေရာရာ မသိပါ။

သူမသည် ဖခင်မြစ်သူ၏တာဝန်ပေးချက်အရ မိမိတို့အား မြှားယောင်းလှည့်ပတ်ကာ ဤနေရာထိ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်မှာ အင်ရှားသည်။

သို့သော် သူမသည် ယခုအခေါ် မိမိတို့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီနေပြန်သည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ထိုမျှမက ဤသို့ကွက်ပြေးရင်း သူမပါ လိုက်ပါလာသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

မသေချာ မပိုင်နိုင်သော ထောင်ချောက်တစ်ခုမှ သေချာ

ပိုင်နိုင်သောထောင်ချောက်တစ်ခုသို့ ကွန်သွင်းခေါ်ဆောင်လာခြင်း များပေလား။

မကြာမီ တောအုပ်ထဲသို့ ချောက်ဖို့လာကြသည်။
တောထဲတွင် ဖိုကြီးမှန်တိုင်းခက်ကြောင့် သစ်ပင်များကို
ပြတ်လဲကျနေသည်။

စန်ဒီယာတို့ လွှတ်အောင်ချောင်ကြည့်ရသည်။ ရန်သူလက်
ချက်နှင့်မသေး သစ်ပင်မိသည့်ခက်ဖြင့် သေရမည်ကိုနိုးဆိုက်နေ
သည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် လျှပ်စီးတစ်ချက်ဝင်မြက်သွားသည်။

ကမ်းစပ်ဂူဆီမှ သူတို့ပြေးလာခဲ့သည့်သစ်တောဆီသို့ ဝတ်
စုံနက်များပြေးလာနေကြကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

“ဟာ- သူတို့ အစ်ကိုတို့ ဒီဘက်ပြေးလာတာကို သိသွား
ပြီထင်တယ်”

ဒီယူလန်းက ဖိုထဲလေထဲအော်ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ တောအုပ်အလယ်မှာ နဂါးလိပ်ဥမင်ကြီးရှိ
တယ်။ အဲဒီကိုအချောက်ပြေးကြ၊ သူတို့မင်းရဲခက်တယ်”

စန်ဒီယာနှင့်စုမုကျန်းတို့သည် ဒီယူလန်းနောက်သို့ ပြေး
လိုက်ကြလေ၏။

မှန်တိုင်းက ထန်နေဆဲ ...

❀

ဝင်၏အိမ်

စန်ဒီယာတို့သည် တောအုပ်အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

စုမုကျန်းမှာ ဘာစကားမျှမပြောပေ။ မပြောခြင်းမှာ ဒီယူ
လန်းအပေါ် ကွေလည်မှုမရှိသေး၍ဖြစ်သည်။

စန်ဒီယာက ယုံမှတ်ပြီးလိုက်နေခြင်းအတွက် သူ ဘာမျှ
မပြောပေ။

ရင်ထဲမှာတော့ လေးနေသည်။

စန်ဒီယာက စကားလေ့ငိုသည်။

“ညီမက ဒီနေရာကို တော်တော်ကျွမ်းကျင်ပုံရတယ်။ အ
မှန်က ချောက်ခဲ့ဖူးသလား၊ ဝါမှမဟုတ် သူ့များပြောတာကို ငြင်း
မှန်လိုလား”

စန်ဒီယာက ပြေးရင်းမှမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်နယ်လင်းအောင်

ဒိုယူလန်းက-

"ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ညီမ ဒီနေရာတွေကို ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ညီမ နောက်ဆုံးသိုင်းပညာအဆင့်တက်တဲ့နေရာဟာ ဟောဒီနေရာတွေပါပဲ"

စန်ဒီယာသည် သူ မကျေလည်သည်တို့ကို မေးမြန်းလေတော့သည်။

"ညီမမေမေနဲ့ညီမ ဒီနေရာမှာချိန်းထားကြတယ်ပေါ့၊ ဘယ်လိုအချိန်းအချက်လုပ်ထားသလဲ"

"ဟင့်အင်း- ညီမက အစ်ကိုကို ဒီနေရာရောက်မုံတင်ပေါ့လားတာပါ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီကိုရောက်မယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောထားတာပါ။ မေမေက သေသေချာချာထွက်ချက်ပြီး ဒီနေရာကို ပိုက်စိပ်တိုက်မင်းတာ"

"ဒါဆို နဂါးလိပ်ဥမင်ထဲကို သူတို့လိုက်လာကြဦးမှာပေါ့၊ ကျွန်တို့လဲ ဒီအထဲမှာပိတ်မိကုန်မှာပေါ့"

ဇုမုကျန်းက မကျေမနပ်ဝင်ပြောလေသည်။

သူသည် ဒိုယူလန်းအပေါ် အမြင်မကြည်မလင် ဖြစ်လေသည်။ ဖြစ်ရမည်ပေါ့။

ဒိုယူလန်းကလည်း အမြင်မကြည်လင်အောင် ပြုလုပ်ထားခဲ့သည်ကိုး။

ဇုမုကျန်းသည် ဒိုယူလန်းအား သွမခင်ကျီတောင်ကို ဝှံ့

သိုင်းကရက်စိတ်ပုံလွှာ(၇) ❀ ၅၃

နေရာသို့ ချိန်းချက်ထားသည်ကို ဘဝင်မကျေအောင်ဖြစ်နေသည်။

"နဂါးလိပ်ဥမင်ဟာ အတွေ့အကောက်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ခွဲနေပါတယ်၊ လျှို့ဝှက်ဥမင်တွေဟာလဲ ထောင်သောင်းမကပိုနေပါတယ်၊ ဒီဂူထဲကို ဝင်နိုင်တဲ့လူပဲမို့တယ်၊ ထွက်နိုင်တဲ့လူမရှိဘူး"

"ကျွန်တို့လဲ သေကုန်မှာပေါ့"

"နဂါးလိပ်ဥမင်ထဲကို အမှတ်အသားနဲ့ဝင်ရင်တော့ မသေနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်၊ ဒီအထဲကို သူတို့ ဝင်စွာဖို့ဆိုတာလဲ တကယ်တော့ မလွယ်ပါဘူး"

"ကျွန်တို့ ဘယ်လိုပြန်ထွက်မှာလဲ"

"ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ထားရမှာပေါ့၊ သင်္ကေတ သေချာရင် မထွက်နိုင်မို့ အကြောင်းမရှိပါဘူး"

"ငိုမင်း--လူလိမ်း--"

လွှပ်ပန်းနှယ်များ တစ်ချက်ဝင်းလက်သွားပြန်သည်။

တောတစ်ခုလုံးလင်းထိန်သွားသည်။

သူတို့တွေ့တွင် နဂါးပါးစပ်ကြီးသဖွယ်ဟပြီနေသည့် နဂါးလိပ်ဥမင်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

"ဟိုမှာတွေ့ပြီ- နဂါးလိပ်ဥမင်ကိုတွေ့ပြီ"

ခွေတွင် တွေ့သည်ဆိုသော်လည်း ခွေမြေပြင်တွင် ခွေရသည်မဟုတ်။

ထိုနဂါးလိပ်ဥမင်ဝသို့ရောက်ရှိရန် တောင်ခဲပန်းတစ်ခုကို
ကွေ့ရခြင်းသာဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ချုံပုတ်များက ပိတ်ဆီးနေသေးသည်။

ထို့ပြင် တောင်ခဲပန်းကိုကွေ့တက်ရသည့်လမ်းမှာ လူတစ်
ယောက် သွားသာရှိသောသို့သည်။

ရန်သူများသည် ထိုဥမင်ပေါက်ဝကိုဝင်ရန် တစ်ယောက်
ချင်းတက်လာရပေမည်။

မည်သို့မျှ တပြိုင်ပြီး မတက်နိုင်ပေ။

စန်ချီယာသည် နဂါးလိပ်ဥမင်၏သဘာဝကို တွေ့ရှိလိုက်
လေသည်။

ရန်သူများသည် မိမိတို့အား အဆိပ်လက်နက်ပန်းဖြင့် မပစ်
ခတ်နိုင်ပါ။

ထို့ပြင် တက်လာလျှင် တစ်ယောက်ချင်းသာ တက်လာရ
ပေလိမ့်မည်။

မိမိတို့က အသာစီးရနေသည်။ စန်ချီယာသည် နဂါးလိပ်
ဥမင်၏အနေအထားကို သဘောကျသွားလေ၏။

ဥမင်ဝတွင် ခေတ္တရှုပ်နားကြသည်။

“အထဲကိုမဝင်ခင် ဝင်တဲ့အမှတ်အသားကိုလုပ်ခဲ့ကြရမယ်၊
နို့မိရင် မျက်စိလည်ကုန်မှာပဲ၊ အထဲမှာ အကွေ့အကောက်ပေါင်းက
ထောင်သောင်းချီရှိတယ်၊ နောက်ကလူတွေ အမှတ်အသားမလုပ်ဘဲ

အထဲဝင်လာရင်တော့ တကယ့်မဟာအမှားပဲ”

ချီယုလန်းက သတိပေးစကားပြောသည်။

“မြေလွှမ်းအရေအတွက်မယ်၊ ဘယ်ညာအဝင်အထွက်
မယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အမှတ်အသားမယ်၊ နောက်ပြီးအန္တိအသက်တွေ
ကို သင်္ကေတလုပ်ထားရမယ်၊ ကဲ- ဝင်ကြည့်ရအောင်”

ဇုမုကျန်းက သူ့အတွေ့အကြုံအရ အကြံပေးသည်။

သူသည် သူ့မခင် နှင်းလူရွာလေခန့်ထဲမှ ဟိမဝန္တာတောင်
စဉ်ခန့်ထပ်သိုင်းကွက်ကို အမွေရထားသည်။

ထိုသိုင်းကွက်မှာ အကွေ့အကောက်များစွာကို ဖြတ်ကျော်
နိုင်သည်။

သူသည် ဥမင်အတော်များများကို မခင်နှင့်အတူ အဝင်
အထွက်ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အမှတ်မမှားရ မမေ့ရအောင် တို့သုံးယောက်
ပေါင်းပြီး မှတ်ကြတာပေါ့၊ တစ်ယောက်မမှရင် တစ်ယောက်မမေ့
ဘဲဖြစ်နေရမယ်၊ ခက်တာက အထဲမှာ မှောင်ဝိန်းနေမယ့်ကိစ္စပဲ၊ ခုလို
မှန်တိုင်းထန်တဲ့အချိန်မှာ သားကောင်တွေ မိအောင်းနေနိုင်တဲ့ကိစ္စ
ပဲ၊ သတိတော့ထားကြ”

စန်ချီယာက အထဲဝင်ရန်အကြံကို လက်ခံလိုက်ပြီး အကောင်
များကိုသတိထားရန် သတိပေးစကားပြောကြားနေသည်။

“အထဲမှာ မှောင်ဝိန်းနေမယ့်ကိစ္စအတွက်တော့ မပူပါနဲ့”

အိယုလန်းက ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏အိတ်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာတွေ့လား- ညီမမှာ ကျောက်ပွင့်ဂမုန်းဥကလေးတွေ ပါတယ်။ ခွေတာပြီးသုံးကြရင် တော်တော်သုံးနိုင်ပါတယ်။ သူတို့က မှောင်ထဲမှာ တော်တော်လင်းတာ”

ပြောပြောဆိုဆို အိယုလန်းက ကျောက်ပွင့်ဂမုန်းဥကလေး များကိုထုတ်ပြလိုက်၏။

ထိုကျောက်ပွင့်ဂမုန်းဥစသုံးမျိုးနည်းကို ခန့်အိယု ကောင်းစွာကွမ်းကျင်သည်။

ဂမုန်းဥများသည် ပိုစုန်းကြွေးသဖွယ် အလင်းရောင်လွှတ်တတ်သည်။

တကယ်တကယ် ပိန်းပိတ်အောင်ပျော်နေသော အမှောင်ထုထဲတွင် ပိုးစုန်းကြွေးကဲ့သို့သော အလင်းရောင်သည် တကယ် အလင်းကြီးပမာဖြစ်နေတတ်သည်။

“အစ်ကို့ကိုပေးထား၊ ဒီဂမုန်းဥကိုအသုံးပြုရင် ပိုးစုန်းကြွေးလောက်ပဲ အလင်းရောင်ရတာ၊ သူတို့ကို ပိုးစုန်းကြွေးထက်ပိုပြီး အလင်းရောင်ရတဲ့နည်း အစ်ကို့မှာမို့တယ်”

“ဟုတ်လား- ညီမတို့တော့ ဂမုန်းဥကို ဒီအတိုင်းလက်နဲ့ ပွတ်ပြီး အသုံးပြုတဲ့နည်းပဲတတ်တယ်”

အိယုလန်းက ပြောလည်းပြော၊ ဂမုန်းဥများကိုလည်း ခန့်

အိယုလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ဂမုန်းဥများမှာ အနက်ရောင်အဆင်းရှိသည်။ မှောင်ထဲတွင် လက်ဖြင့်ပွတ်ချေပါက ယမ်းနဲ့ကဲ့သို့အနံ့ထွက်လာပြီး စိမ်းမနံ့မနံ့ အလင်းရောင် ထုတ်လွှတ်တတ်သည်။

သူ့ကို တစ်နေရာတွင်တင်ထား၍ အလုပ်လုပ်လျှင်ရ၏။ အလင်းရောင်လွှတ်အိန်က သိပ်မကြာပေ။

ခြေဆယ်လှမ်းစာမျှသာ ခံသည်။

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန်ကာ အမှန်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုသို့ ခြေဆယ်လှမ်းစာမျှသောအလင်းရောင် ထုတ်လွှတ်ပေးတတ်သောဂမုန်းဥများကို ထို့ထက်ပိုကြာအောင် အလင်းရောင် ထုတ်လွှတ်ပေးနိုင်ရန် ဖြုလှုပ်တတ်သည်ဟု ခန့်အိယုဆိုခဲ့ပြီး။

ခန့်အိယုသည် ဂမုန်းဥတစ်ခုကို လက်ဖဝါးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး အတွင်းအားကို စုစည်းကာ လက်ဖဝါးအလယ်သို့ ပို့လွှတ်လိုက်လေသည်။

အတွင်းအားသည် တစ်ကိုယ်လုံးစီးဆင်းပြီး လက်ဖဝါး အလယ်သို့ရောက်သွားသည်။ အပူဓာတ်သည် ဂမုန်းဥရှိရာသို့ တူးစက်သွားသည်။

ထိုအခါ လက်ဖဝါးထဲမှဂမုန်းဥသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာလေတော့သည်။

ထို့နောက်- ခန့်အိယုသည် ဂမုန်းဥကို ဥမင်းကျောက်

၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်မူလင်အောင်

နံနံသို့ ဝစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

“ဝစ်...”

“ဖောက်...”

“နီ...”

ဂမုန်းဥကလေး၏ပေါက်ကွဲသံမှာ ကျယ်လောင်ခြင်းမရှိပါ။
တိုးတိုးသက်သာဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်ဥမင်အတွင်းတွင် နိမ်းမနီမနီအလင်းရောင် ပြာ
ထွက်လာသည်။

အလင်းရောင်သည် အတော်ထွက်၏။ အတွင်းဘေးမြင့်
ပြုပြင်ထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုနည်းနဲ့ ဂမုန်းဥတစ်လုံးဟာ ဆယ်လုံးစာလောက်
လင်းတယ်။ အလင်းရောင်ထွက်တာလဲ ပိုတယ်။”

စန်နီယာက စွင်းပြပြီး နဂါးလိပ်ဥမင်ထဲသို့လင်ရောက်ခဲ့ကြ
လေတော့၏။

သူတို့သည် ခြေလှမ်းများကိုလည်း မှတ်သားခဲ့ကြ၏။ ရေ
ထွက်ခဲ့ကြ၏။

နဂါးလိပ်ဥမင်ဆိုသည့်အတိုင်း အလိပ်အကောက်များလှ
သည်။ သူတို့သည် ထောင့်ခွိုးများသို့ရောက်တိုင်း ကျောက်နံရံများ
တွင် အမှတ်အသားများပြလုပ်ကြသည်။

အဝင်အထွက်လမ်းများကို သင်္ကေတဖြင့် မှတ်သားခဲ့ကြ

သိုင်းအာရုဏ်စံရပ်(၅) ❀ ၅၉

သည်။ သူတို့သည် ခြေလှမ်းကိုရေတွက်လိုက်၊ နံရံကို ဖေးမှတ်လိုက်
ပြုလုပ်လာလိုက်ကြသည်မှာ အချိန်မည်မျှကြာမှန်းပင် မသိလိုက်ကြ
တော့ချေ။

အပြင်တွင် မည်သို့ ဖြစ်သည်ကိုလည်း မသိတော့ချေ။

ရန်သူများ ဝိုင်းလေသလား။

သို့မဟုတ်-

အထဲသို့ ဝင်လိုက်လာလေသလားကိုလည်း မသိတော့ချေ။

အလင်းရောင်သည် ဂမုန်းဥများအပေါ်၌တည်ရှိနေရာ အ

လင်းရောင် ပျောက်မပျောက်လည်း စန်နီယာတို့ကြည့်ရ၏။

အလင်းရောင် တစ်ချက်ဖိုနံသွားတိုင်း ဂမုန်းဥတစ်လုံးကို

ဖောက်ခဲ့ရသည်။

စန်နီယာပြုလုပ်သည့်နည်းသည် အလွန်ကောင်းသည်။

အလင်းရောင်ကို ပိုမိုကြာရှည်စွာရ၏။

သူတို့သည် ဂမုန်းဥများကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးပစ်ဖောက်
လိုက်ကြ၏။ နံနံ ဖေးမှတ်သင့်သည်ကိုဖေးမှတ်ပြီး ဝင်လာကြရာ

အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းသော လိုက်ဂူထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ
တော့သည်။

ထိုလိုက်ဂူ၏အလည်တည့်တည့်တွင် ကျောက်ကြီးကောင်
ကြားမှပစ်မှတ်ထွက်နေသော ရေဘိုင်းငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ဂမုန်းဥ၏အလင်းရောင်ဖြင့် ရေဘိုင်းကိုတွေ့ရသည်။

“ဒီနေရာမှာ စခန်းချကြမှထင်တယ်”

စန်ဒီယာကပြောလိုက်၏။

ဒီယူလန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ အထဲကိုဝင်လာတာ တော်တော်နက်နေပြီ၊ ဒီနေရာမှာ စခန်းချရင် နောက်ကလူတွေ ဝင်လိုက်မလာနိုင်ပါဘူး အစ်ကိုတို့ စခန်းချရင်ချလေ”

ထိုစဉ်-

“ဒီဂူကြီးထဲဝင်သွားတယ်”

“ဝင်လိုက်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်- ဝင်လိုက်၊ ဒီကောင်တွေကိုမမီရင် နယ်စားကြီးက အပြစ်ပေးမှာသေချာတယ်၊ မထူးဘူး- သေချင်သေကွာ”
ဥမင်ဝလောက်ဆိုမှ ဆူညံသောအသံလေးများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“သူတို့ ဝင်လိုက်လာကြပြီနဲ့တူတယ်၊ အသံတွေကြားနေရတယ်”

စုမုကျန်းက သူကြားရသောအသံများကို မုန်းဆပြီးပြောလေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီကိုမရောက်နိုင်ပါဘူး ဝင်လာတဲ့ဂူပေါက်က အများကြီး၊ ကျွန်မတို့ ဝင်လာတဲ့ဂူပေါက်ကို သူတို့ဝင်လာနိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လို့မရဘူး၊ အပေါက်က တစ်ထောင်လောက်

ရှိတာ သူတို့ တခြားအပေါက်ဝင်မိကြမှာပါ၊ အဲဒီအပေါက်တွေက ကျွန်မတို့နဲ့ နံရံတစ်ချပ်ခြားတဲ့အပေါက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဒီယူလန်းက အေးဆေးစွာပြောလိုက်သည်။

“ညီမ အကေ ဒီနေရာကိုရောက်ဖူးလား”

စန်ဒီယာက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီယူလန်း၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ဤဂူကို ကျွမ်းကျင်နေပုံရသည်။

“ဟင့်အင်း- ဒီတော့အုပ်ထဲကိုတော့ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဒီဂူထဲကိုတော့ မရောက်ဖူးပါဘူး၊ ဥမင်လမ်းတွေကလဲ ရွှပ်ယှက်ခတ်နေတာဆိုတော့ မဝင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟော- စကားပြောသံတွေကြားရတယ်၊ နားထောင်အသံကနီးတယ်၊ နီးနီးလေးကပ်ပြီး စကားပြောသလိုပုံအိပ်”

စုမုကျန်းက သတိပေးလိုက်သည်။

ဒီယူလန်းက အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်နေသည့်အတွက် သူ့စိတ်မချခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ဒီယူလန်းအပေါ်မယုံကြည်ပေ။

ကြားရသည့်အသံက အောင်မြင်ကွယ်လောင်သောအသံကြီးဖြစ်သည်။ အသံရှင်က တောင်တန်းနဂါး နယ်စားကြီးကူတောင်ပင်တည်း။

“သမီး- သမီးဘယ်မှာလဲ၊ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါ”

စန်ဒီယာမှအစ အားလုံးငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်

ကြသည်။

“သမီးကို စန့်ချီယာက အကွပ်ကိုင်မင်းထားသလား၊ သမီး
ပြော၊ ဒီကောင်ကို အမှုန့်ချေပစ်မယ်”

ချီယုလန်းငြိမ်သက်နေသည်။

လုံးဝ စကားမပြန်ပေ။

နယ်စားကြီးကျီတောင်က ဆက်လက်အော်ဟစ်နေသည်။

“သမီး- အကွပ်အကိုင်မခံဘဲနဲ့ သမီးကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါ
လက်ပါလိုက်နေတာလား၊ ပြောစမ်း”

နယ်စားကြီး၏အသံက ဟိန်းထွက်နေသည်။ နယ်စားကြီး
အသံသည် ဆွေမျှတိတ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“သမီးဟာ မေ့မှော့ကိုသစ္စာမောက်သွားတာပဲ”

နယ်စားကြီးကျီတောင်၏အသံက မကျေမနပ်ဖြစ်ဟန်
ချော့စွက်နေသည်။

“သမီး- ဒီကောင်နဲ့လိုက်ဖို့မလိုဘူး၊ ဒီကောင်က မေ့မှော့
အကျဉ်းသားဖြစ်မှာ၊ ဒီကောင်ကို လိုသလိုသုံးပြီးရင် မေ့မှော့ကသတ်
မှာ၊ သမီးပြန်လာခဲ့၊ မေ့မှော့စကားကိုနားထောင်”

နယ်စားကြီးကျီတောင်ကား သမီးမြစ်သူအား ဖောင်းဖျ
နားချနေပါသည်။

“ဒီမှာသမီး မေ့မှော့ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်”

နယ်စားကြီး၏အသံမှာ ပို၍မာလာသည်။

“သမီးက ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ရွေးလိုက်တာပေါ့ဟုတ်လား၊
မေ့မှော့ကလဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ရွေးလိုက်ပြီ၊ မေ့မှော့သွားမယ့်လမ်းမှာ
အနောင်အယုတ်မုန်သမ္မုကို မေ့မှော့ကခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသွားမှာပဲ”

ချီယုလန်းမူကလုံးဝပိုင်းသွားသည်။

ချီယုလန်း လန့်သွားရမည်ပေါ့။

နယ်စားကြီး၏စကားက သမီးအား ပစ်ပယ်သည့်သဘော
ရှိ သက်မီချက်သွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

စန့်ချီယာနှင့် စုမုကျန်းတို့မှာလည်း တုံ့ပြန်နေသည်။

နယ်စားကြီးကျီတောင်၏ အတ္ထကား တကယ်ကြီးမားလှ
မေ့သည်။

ယခု တောင်စာန်းနဂါး ကျီတောင်သည် သူ၏အတ္ထအကျိုး
ကို ရွှေတန်းတင်လျက် သမီးအရင်းခေါက်ခေါက်ကိုမင်ပစ်ပယ်သည့်
စကားဆိုနေလေပြီတည်း။

“သမီးကို အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်၊ ဘဲဒီအခွင့်အရေးကို
ရုံးဖို့ သေသေချာချာစဉ်းစား၊ သမီးကို သူတို့လက်ကလွတ်အောင်
ကူညီပါလို့ အသံပြုလိုက်၊ မေ့မှော့တို့က သမီးကို မရရအောင် လာ
ကယ်မယ်”

နယ်စားကြီး၏အသံသည် ဆွေခက်မြတ်သွားသည်။

“သမီး- သူတို့နဲ့ပေါင်းမယ်ဆိုရင်တော့ သမီးဟာ မေ့မှော့

ရန်သူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေရန်သူတွေနဲ့ ပေါင်းတာကိုး၊ အဲဒါတော့ မေမေလဲမတတ်နိုင်ဘူး”

နယ်စားကြီးကျီတောင်၏အသံသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဒီယူလန်းကား မှက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျနေသည်။

အဲကိုတင်းတင်းကြိုက်လွှက် တောင့်တောင့်ကြီး ရင်နော်လေသည်။

သူမသည် ဒီတုံချတုံဖြစ်နေရပါသည်။

ချစ်သူ၏ပစ်ပယ်မှုကို ဒီယူမည်လော။

သူသည် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်နေရပါသည်။
“ညီမ...”

စန်ဒီယာက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။

နစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။

ဒီယူလန်း၏ မှက်နာပေါ်၌ မှက်ရည်များစီးဆင်းကျလာလေသည်။

စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်အောင်တွင် စန်ဒီယာကကြိုးစား ဖြိုဖြဲပြလိုက်ရသည်။

“ညီမ- ညီမဖေဖေဆီ ပြန်ချင်ရင်ပြန်သွားပါ၊ အစ်ကိုမတားပါဘူး၊ အစ်ကိုခွင့်ပြုပါတယ်၊ အစ်ကို့အတွက်မပူပါနဲ့၊ လွတ်အောင်ကြည့်မှောင်ပါ့မယ်”

စုမကွန်းမှာ ယခုလိုတပြစ်အဖျက်ကိုမြင်ရပြန်တော့ စိတ်

မကောင်းဖြစ်မိပြန်သည်။ သူသည် ဒီယူလန်းအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချသွားပေပြီ။

ဒီယူလန်း၏ စန်ဒီယာအပေါ်ထားသည့် မေတ္တာအတိုင်း အတာကိုလည်း သိရှိသွားလေသည်။

ဒီယူလန်းထဲမှ ဖိုက်သံသဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အစ်ကိုရယ်၊ ညီမ ဖေဖေဆီကိုမပြန်တော့ပါဘူး၊ အစ်ကိုဆီမှာပဲ ညီမနေပါတော့မယ်၊ ဖေဖေသတ်ချင်လဲသတ်ပါစေတော့”

ဒီယူလန်းသည် စန်ဒီယာ၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ ခေါင်းမိုချလိုက်လေသည်။

“ညီမဖေဖေ မသတ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ သူစိတ်လျော့ပြီး ပြန်သွားမှာပါ”

စန်ဒီယာက ပြောလိုက်လေသည်။

ဥပဇာတ်အတွက် သိုင်းလေးကျွက်

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညတာလွန်မြောက်သွားခဲ့ပေပြီ။
 အလင်းအမှောင်ကိုမသိရသော စန်ဒီယာတို့အနေဖြင့်
 တစ်နေ့တာကုန်လွန်သွားခြင်းအဖြစ်ကို မသိပါ။
 ခန့်မှန်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 နောက်တစ်နေ့တွင် နယ်စားကြီးကျီတောင်၏အသံကို
 ကြားရပါ၏။
 စိုလျက်သားနှင့် တမင်မပြောခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။
 သူတို့ လှည့်မြန်သွားလေပြီလော။
 ဥပဇာတ်အခြားလမ်းများထဲသို့ ဝင်စွာနေခြင်းလော။
 စန်ဒီယာက ပြောလိုက်သည်။
 “အစ်ကို့အထင်တော့ သူတို့ဟာ အစ်ကို့ကို ထွက်မလာ
 မချင်း အဝက ပိတ်မင်းမယ်ထင်တာပဲ။ အစ်ကို့တို့ ဒီထဲမှာ ကြာကြာ

မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ သူတို့သိတယ်။ အစ်ကို့တို့မှာ အစာမိကျွာမရှိဘူး
 ဆိုတာ သူတို့သိတယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုတို့ကြာကြာမနေနိုင်ဘူးဆိုတာ
 သူတို့ထွက်မိမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့စောင့်နေမယ်လို့ ယူဆတာပဲ။ အခြေ
 အနေကိုစောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့အစ်ကို။ ရင်ဆိုင်တွေ့တော့လဲ
 ကိုက်ဦးကံစုံပဲရှိတာပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

“ခါထက်နေပါဦး”
 ငမုကျွန်းက ဝင်ပြောလေသည်။

သူသည် ချီယူလန်းအပေါ် ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိသွား
 ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်မေးစမ်းပါရစေဦး။ ခင်ဗျားအဖေက အစ်ကို
 စန်ဒီယာကိုလိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးထားသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”
 “အစ်ကိုသွားမယ့်လမ်းကြောင်းကို ခင်ဗျားကသိတယ်ပေါ့”

“သိပါတယ်ရှင်။ ကန်မိန်းမြို့ကနေ ဘယ်ကိုသွားနိုင်သလဲ။
 မင်းမိန်းမြို့ကိုပဲ သွားနိုင်တာပေါ့။ ဒီတော့ နေကြာခင်းထဲက စောင့်
 နေတာပေါ့။ အဲဒီက ဇာတ်လမ်း-တာပဲဆိုပါတော့”

“ခုလို တကူးတကစီစဉ်ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ကူးပြောင်း
 ပျားရတာလဲ”

ချီယူလန်း သက်ပြင်းသူလိုက်သည်။

သည်ဇာတ်လမ်း၌ သူမ၏စိတ်ဓာတ် ဖြစ်တည်ရပုံတို့
ပြောပြရပေတော့မည်။

အတန်ကြာ ငေးဝိုင်းနေပြီးမှ-

“ကျွန်မလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောချင်ပါတယ်။ မေမေက
လွန်ဆန်လို့မရပါဘူးရှင်။ မေမေက ဒါလုပ်ဆိုရင် ဒါပဲလုပ်ရပါတယ်
မေမေ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ မတရားဘူး
တာတော့ သိနေပါတယ်။ မတရားလုပ်တဲ့ကိစ္စကြီးမှာ ပါဝင်လုပ်ရ
တာ စိတ်မချမ်းသာပါဘူးရှင်”

စုမမာမီးသည် သူမ၏စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားသွားသည်။

ပန်းကြောသခင်မလေးချီယူလမ်း၏စိတ်ဓာတ်သည် အမှတ်
တကယ်ပင် ဖြင့်မြတ်ပါသည်။

“အစ်ကိုစန်ချီယာနဲ့တွေ့ကြရောဆိုပါတော့၊ တကယ်တမ်း
ရင်းနှီးတဲ့အခါမှာ အစ်ကိုနဲ့သူတစ်ပါးအပေါ် မတရားမလုပ်တာ
ပဲ။ ကူညီတတ်ပုံတို့ကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်
တွယ်တာမိတာပါ။ ရက်ရက်စက်စက်လည်း မကြုံစည်ရက်တော့ဘူး
အဘိုးအိုအဖြစ် ဖွပ်ဖျက်နေတုန်းကဆိုရင် အစ်ကိုဟာ ကျွန်မကို
ယုံနေတာပဲ။ မတရားလုပ်ကြံချင်ရင် အချိန်အများကြီးရတာပေါ့
နောက်ကိစ္စတွေမှာ ကြိုရင်ကြိုသလိုမြေခင်းမယ်ဆိုပြီး အဘိုးအို
အဖြစ်နဲ့ ဆက်လိုက်ခဲ့တာပါပဲ”

သူမသည် ပြန်ပြောရင်း ရွက်ကုံးရွက်ကမ်းအမူအရာကို

ပြောင်းသွားလေသည်။

“အစ်ကိုစန်ချီယာနဲ့ နီးနှီးကပ်ကပ်ဆက်ဆံလာရတဲ့ အ
ချိန်က အစ်ကိုစိတ်နေသဘောထားနဲ့အကျင့်သိက္ခာကို လေးစားခဲ့
တယ်။ သူ ခုကွဲရောက်မယ့်ကိစ္စကို မကြုံရက်တော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တောင်
မယ်လယ်ကို ရောက်ခဲ့တော့တာပဲ”

ဥမင်ထဲမှာ မှောင်မိုက်နေသည်။

စန်ချီယာသည် တမင်ပင် ဝမ်းနည်းစွာကို မပစ်ဖောက်ဘဲ
ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အရေးအကြောင်းကြုံပါက ဝမ်းနည်းစွာကို ပစ်ဖောက်ရန်
အားလုံးကို အသိပေးထားပါသည်။

ချီယူလမ်းက ဆက်လက်ရှင်းပြနေသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မနဲ့အဝမ်း ပေါ်ပေါက်သွားခဲ့ရ
တယ်။ အဲဒါကတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ အတွင်းအား မသုံးမိတဲ့အတွက်
ကျွန်မနဲ့အမှားပဲ။ အဲဒီမှာ အစ်ကိုစန်ချီယာက ကျွန်မအသက်ကို
ကယ်ခဲ့တယ်။ အသက်သခင်ကေ့စူးစွာကို အယ်လိုလုပ်ပြီး ကေ့စူး
ကန်လို့ ဖြစ်တော့မှလဲ”

စုမမာမီးရော စန်ချီယာပါ အခြေအနေကိုသဘောပေါက်
နားလည်သွားကြတော့သည်။

သူမသည် စန်ချီယာအား ချစ်သူအဖြစ်သာမက အသက်
သခင် ကေ့စူးစွာဖြင့်အဖြစ်ပါ သဘောထားနေပေသည်။

ခန့်အပ်ထားကြသည်။

"ကဲ- အပြင်ကိုထွက်ကြည့်ကြရအောင်၊ ရှိရင်လဲ တိုက်ကြ
ရုံကလွဲပြီး တာမုတတ်နိုင်တော့ဘူး"

"ဟုတ်တယ်- တိုက်ကြရဲ့၊ ထွက်လမ်းကို ကွန်တော်တို့
မှတ်သားလာကြတာပဲ၊ လမ်းတော့ မမှားနိုင်ပါဘူး၊ အပြင်ရောက်
ရင် အကျိုးအကြောင်းသိရတာပေါ့"

စုမုကျန်းကလည်း ပြောသည်။

သုံးယောက်သား ဥမင်လမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ
သည်။ မှတ်သားထားသည့်အတိုင်း ပြန်ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။
ဘယ်မျှသာတွေ့မြင် ပြန်ထွက်လာကြသည်။

ဥမင်လမ်းသည် များလှစွာ၏။

သူတို့ အသေအချာမှတ်သားခဲ့ကြသော်လည်း ပြန်အထွက်
တွင် အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်ကုန်သည်။

ဥမင်လမ်းအထွက် အမှတ်အသားများမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု
တူညီနေသဖြင့် အမှတ်အသားမှားယွင်းကုန်တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့ဝက်ကျီးတော့သည်။

သူတို့သည် လမ်းမှန်ကိုရှာမတွေ့ကြတော့ချေ။

"လမ်းမှားသွားပြီ၊ အဲဒါမှကွဲပဲ၊ ဥမင်အကောက်အတွေ့
တွေက သိပ်များတယ်၊ ညီမတို့တော့ ထွက်လို့မရတော့ဘူးထင်ပါရဲ့"

အီယူလန်းက ပြောလိုက်သည်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး ခွေ့များစွာနေပြီ။

သူမသည် ဂုဏ်မရလွတ်မြောက်ရန် အလွန်လိုလားနေသည်။

ခန့်အပ်ထားနှင့်စုမုကျန်းတို့ကို ဤဂုဏ်ထူးမှ အသက်ခွင့်လွှတ် ပြန်ထွက်
သွားစေလိုသည့်ဆန္ဒက ကြီးမားနေသည်။

ခန့်အပ်ထား သူမအားလှမ်းတွဲပြီး အထိုင်ခိုင်းလိုက်ရ၏။

"ကဲ ညီမနဲ့ညီမလေး ဒီမှာခဏစောင့်နေကြ၊ အစ်ကို လမ်းမှာ
လိုက်ဦးမယ်၊ ထွက်လမ်းကိုတွေ့ရမှာပေါ့"

အီယူလန်း မျှာမျှာသလဲထလိုက်သည်။

"ဟို တစ်ယောက်ထဲ မသွားပါနဲ့အစ်ကို၊ အစ်ကို ညီမတို့နဲ့
ကွဲသွားလိမ့်မယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ကွဲနဲ့ မြစ်ကုန်းလိမ့်မယ်၊ အစ်ကို
တစ်ယောက်ထဲ သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး"

"မပူပါနဲ့လွယ်၊ အစ်ကို ထေးထေးမသွားပါဘူး"

"ဟို- အစ်ကို ထေးထေးသွားသွား မသွားသွား မသွားရဘူး၊
အစ်ကိုကိုမလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ဥမင်က အတွေ့အကောက်တွေ သိပ်များ
တယ်အစ်ကိုနဲ့"

"ညီမရယ်- ဒီလိုမှ လမ်းမရှာရင် အစ်ကိုတို့ ထွက်ပေါက်
တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး"

"ဟင့်အင်း- ဟင့်အင်း- မသွားရဘူး"

"ဟာ- နေဦးအစ်ကို"

စုမုကျန်းက တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရဟန်ဖြင့် လှမ်းပြော

လိုက်လေသည်။

“ဘာလဲညီလေး”

“အစ်ကို လမ်းမပျောက်နိုင်တဲ့ အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် တွေ့ပြီ”

“ဘယ်လိုအစီအစဉ်လဲ”

“ခါးကိုကြိုးနှုတ်ပြီးလျှောက်ပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတစ်ဖက် အစကို ကိုင်ထားမယ်၊ အစ်ကိုက တစ်ဖက်အစကိုချည်ထားပေါ့”

“ကြီးက ဘယ်မှာလဲ၊ ကြီးဖို့ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“ကျွန်တော့်မှာ စောင်တစ်ထည်ပါတယ်လေ၊ ကိုယ်ကိုပတ် ထားတာ၊ အစီစောင်ကိုဖြုတ်ပြီး ကြိုးလုပ်ရင်ရတာပေါ့”

စုစုကုန်သည် ပြောသည်အတိုင်း သူ့စောင်ကို ကိုယ်မှခွဲ လိုက်သည်။ ထို့နောက် စောင်ကို အလျားအရှည်အတိုင်း ဆုတ်မြဲ လိုက်လေသည်။

လိုအပ်သော ကြိုးအရည်ကိုရပေပြီ။

အပေါက်ဝအထိ ဖိမိကိုတော့ သူ မပြောတတ်။

စုစုကုန်က ကြိုးကိုကိုင်ပြီးပြောသည်။

“အစ်ကို ထူးခြားချက်တစ်ခုတွေ့ရင် ကြိုးကိုလုပ်ပြီးအချက် ပေးလိုက်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ထူးခြားရင် ကြိုးစက်လုပ်ပြီး အချက်ပေး မယ်၊ ဥပမာအတိုင်းတွေ့ရင် အစ်ကိုပြန်လှည့်လာခဲ့ပေါ့”

ဒီယုလန်းက...

“အစ်ကို သိပ်ဝေးဝေးတော့မသွားပါနဲ့၊ ကြိုးကုန်ရင် ပြန် လှည့်လာပါနော်၊ မတွေ့ရင်လဲနေပါစေတော့”

“စိတ်ချပါညီမရယ်၊ အစ်ကိုသတိနဲ့ သွားပါမယ်၊ ကြိုးကုန် ရင် ပြန်လှည့်လာပါမယ်”

ကေားဆုံးသည်နှင့် စန်ဒီယာသည် ဥပမာအပေါက်တစ်ခု ထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

သူသည် ခြေလှမ်းကိုမှတ်၍လျှောက်သည်။

ဥပမာလမ်းက ကျဉ်းမြောင်းသည်ထက် ကျဉ်းမြောင်းလာ သည်။ သူတို့သည် ဤမျှကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းထဲသို့မရောက်ဘူး ကြပေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဥပမာလမ်းအသစ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ ပီပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

သူသည် ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့လိုက်သည်။

ဘယ်ဘက်လမ်းအတိုင်း လိုက်ဝင်သွားသည်။ ဥပမာသည် အမြည်းမြည်းကွယ်လာသည်။

ဤမျှကွယ်သော ဥပမာလမ်းသို့လည်း သူ မရောက်ခဲ့ဘူး ပေ။ ဤလမ်းသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အထွက်လမ်းမဟုတ်နိုင် ကြောင်း ထင်မှားနေပေပြီ။

သူတို့ခန်းသို့သည့်ဥပမာနေရာသည် အတော်ကလေးမျှ ကွယ် ပါသည်။ ဤလမ်းသည် ခန်းသို့ရောက်ကို မီသည်။

အတော်ကလေးကျယ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဇန်နီယာ ရပ်ပြီ
ဦးစားရတော့သည်။

သူ မည်သည့်နေရာသို့သွားရမည်နည်း။

ဧည့်သည်လည်း လမ်းခွဲခွဲ။

ဘယ်ဘက်လမ်းကို လိုက်ရမည်လော။

ညာဘက်လမ်းကို လိုက်ရမည်လော။

ဇန်နီယာသည် ဘယ်ဘက်လမ်းကိုလိုက်သည်။

ခွေ့ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်လျှောက်မိသောအခါ လမ်းပိတ်နေ
သည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ပြန်လည်လာရတော့သည်။

“ဟင်း...”

ဇန်နီယာ သက်ပြင်းချရတော့သည်။

လမ်းခွဲဆုံသို့ ပြန်လည်ရောက်သောအခါ ညာဘက်သို့
လိုက်သည်။

လှေကားထစ်များလို အဆင့်များကိုတွေ့ရသည်။

အထွက်လမ်းတွေ့လိုတွေ့ပြီး ထိုလမ်းအတိုင်းတက်ခဲ့၏။
တက်ရင်းတက်ရင်း အမြင့်သို့ရောက်လာသည်။ အမှောင်ထုက ပိုမို
ပိတ်နေသည်။

ဂမန်းဥကုန်သွားပြီဖြစ်၍ အလင်းရောင်ရရှိရန် မပြုလုပ်
နိုင်တော့ပေ။ ဇန်နီယာမှာ ထိုလှေကားထစ်တွင်ပင် ထိုင်ချလိုက်လေ
တော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတစ်ကိုယ်လုံးချမ်းစိမ်းစိမ့်မြှုပ်လာသလို
ခံစားလာရလေသည်။

“ငါ့ချမ်းစိမ်းစိမ့်မြှုပ်လာပြီ ငါ့ဖျားတော့မယ်နဲ့တုတယ်။ အခု
အချိန်မှာ ငါ့အဖျားမခံနိုင်ဘူး”

မှန်သည်လေ။

သူတို့သည် ဂူထဲမှထွက်ခွါနိုင်ရေးအတွက် အသေအလဲ
လုံးပန်းနေကြရသည်။

ဤအတွင်းမှာမှ သူဖျားသည်ဆိုလျှင်လည်း သေရုံသာရှိ
ပေတော့သည်။

အပြင်ဘက်၌ ရန်သူများကလည်း မှီသေးသည်။

ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ရပေမည်။ မတိုက်ခိုက်ဘဲနှင့် ရန်သူ
များ ထွက်ခွါသွားမည်မဟုတ်ချေ။

ဤအတိုင်း သူဖျားသည်ဆိုလျှင် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။

သို့နှင့် သူဦးစားနေရင်းပင် ဝိ၍ချမ်းလာသည်။

မေးဖျားပင် တဆတ်ဆတ်ဖိုက်လာသည်။

ထိုစဉ် ခုတ်တခုကပင် သူခန္ဓာကိုယ်သည် ငယ်ထိပ်မှ
ခြေဖျားသို့တိုင် နွေးခနဲမြှုပ်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသောအခါ
ဇန်နီယာသည် အမှန်တကယ် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖျားချင်နေသည်
မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ခုထူးခြားလာခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သူ့ကိုယ်
လိုက်လေသည်။

၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်အောင်

ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိအစေးဓာတ်သည် တဖြည်းဖြည်း အနွေး
ဓာတ်သို့ ကူးပြောင်းလာသည်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။
တစ်ကိုယ်လုံး နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်လာသည်။
တဖြည်းဖြည်း ပူလာသည်။
အပူဓာတ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လွှမ်းမိုးထားလာလေပြီ။
အသွေးထဲ အသားထဲမှ တစ္ဆေဖြစ်ကာ တစ်စစ်နှင့်ကိုက်
ခဲလာသလိုခံစားလာရပြန်သည်။
တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲနွေးထဲရောက်ရှိသွားသလိုမျိုး ပူလောင်
လာလေသည်။
စန်ဒီယာသည် နောက်ဆုံး ဦးခေါင်းထဲ၌ ဖိုက်ခနဲ ဖိုက်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။
ထို့ကြောင့် မှောင်ထဲပင်ဖြစ်သော်လည်း မျက်စိကို ဖိတ်ထား
လိုက်ရလေသည်။
သူသည် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်ချင်သည့်စိတ် ပေါ်လာ
ပြန်လေသည်။ တားမရ ဆီးမရနိုင် ပေါ်လာသောအခါ မျက်လုံးကို
ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။
ဟိုအခါ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ ဥပင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝီဝီ
သသထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့လာရပါတော့သည်။
နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝီသထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ရ
သလိုမျိုးဖြစ်သည်။

အဘယ်ကဲ့သို့ဖြစ်သနည်း။

စောစောက ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသော ဥပင်သည်
ယခု အဘယ်ကြောင့် လင်းထိန်နေရပါသနည်း။
စန်ဒီယာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဟွမ်ဟိုဖြစ်ရေ
အောက် ကျောက်ဂူတွင် အတွင်းအားလေ့ကျင့်ရင်း ထူးခြားသည့်
အမြင်ရရှိဖို့ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။
ယခု ထိုစဉ်ကအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ဖြစ်ပြီး မိမိခန္ဓာကိုယ်၌ထူး
ခြားသောခံစားချက်ကို ခံစားလိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလား။
စန်ဒီယာ ဆတ်ခနဲမတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။
သူ့အမြင်အာရုံ၌ ဥပင်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုပြန်ကျက်မြင်တွေ့
နေရသည်။
အာရုံ၌ မြင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။
မြင်ကွင်းက ဘုံမခန်းပင်။
သူ့မျက်လုံးထဲ၌ အထပ်ထပ်အခွေခွေရှိနေသည့် ဥပင်ကြီး
တစ်ခုလုံးကို လက်ဝဲမြင်တွင် တင်ကြည့်သည့်အလား ရှင်းရှင်းလင်း
လင်းကြီး တွေ့မြင်နေခြင်းဖြစ်သည်။
ဥပင်ကြီး၏ကွေ့ကောက်နေသော လမ်းကြောင်းများ ပိတ်
ဆိုနေသောလမ်းကြောင်းများ ရာချီနေသည့် အကွေ့ကောက်များ
စွာကို တွေ့နေရပေသည်။
ဝင်လမ်းကိုလည်း ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။

ထွက်လမ်းကိုလည်း ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။

ဂျွန်တစ်ခုလုံးကို မြင်တွေ့နေရသည်ကို ထားတော့။

စန်ဒီယာစိတ်ထဲ လင်းလက်လာသည်မှာ ထိုခရုပတ်လို သဏ္ဌာန်၊ စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်၊ ထန်ကွက်သဏ္ဌာန်များသည် ချွံ့ဂုက် သိုင်းကွက်များဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးတစ်နေရာ စမ်းချောင်းထဲ၌မော်ထုတ်ရမီသော သိုင်းကွက်လေးကွက်နှင့် အဆက်အစပ်မီသောသိုင်းကွက်များဖြစ် ကြောင်း သိရှိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဆက်အစပ်မီသောသိုင်းကွက်များကို တွေ့ရသဖြင့် စန် ဒီယာ အားတက်သွားသည်။

သူ အရယူရပေတော့မည်။ သိုင်းကွက်လေးကွက်သည် အခြေခံသိုင်းကွက်များဖြစ်သည်။

ထိုအခြေခံပထမသိုင်းကွက်များကို အခြေခံ၍ ဒုတိယဝိုင်း ကိုယ်ထည်ကို အရယူရပေတော့မည်။

ဤသို့ဖြင့် ချက်ချင်းလှုပ်ရှားတော့သည်။ သွေခြေလက်များ သည်အစွန်အဟုန်ဖြင့် ငွေ့လျားနေသည်။

အစွန်ရလာသည်နှင့်-

ဥပင်တစ်ခုလုံး အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲသံကဲ့သို့ အသံမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဝန်း...”

“ဝိုး...”

“မြောင်း...”

“ဒိုင်း...”

စန်ဒီယာသည် ဘယ်ဘက်လက်မြှောက်လိုက်သည်။

ညာဘက်လက်မြှောက်လိုက်သည်။

ဘယ်ဘက်ခြေမြှောက်လိုက်။

ညာဘက်ခြေမြှောက်လိုက်။

ဝိုင်းပတ်လိုက်။ ခုန်တက်လိုက်ဖြင့် အစွန်အဟုန်မြင်းစွာ လှုပ်ရှားနေတော့သည်။

သွလှုပ်ရှားနေပုံမှာ ကခုန်နေပုံနှင့် တူနေသေးတော့၏။ မည်မျှကြာအောင် သိုင်းကွက်ကစားနေသည်မသိ။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့လျော့နေတော့သည်။

သူသည် ပထမသိုင်းကွက်လေးကွက်နှင့် ဆက်စပ်နေသည့်

သိုင်းကွက်များကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားနေသည်။

ဆက်စပ်နေသောသိုင်းကွက်များကို ကစားလိုက်သောအခါ ဟိန်းလွှာလို၊ ရေစီးလို အဆင်ပြေစွာပေါင်းစပ်သွားသည်ကို တွေ့ရှိ ရလေသည်။

သူ့ခါးတွင်ခုည်ထားသော ကြိုးစလည်း ပြတ်တောက်သွား ပါးချွေး။

ကြိုးပြတ်တောက်သွားသည်ကို စန်ဒီယာ မသိရပေ။

သူ့သိုင်းကွက်များကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် စန်ဒီယာသည် နဂါးလိပ်ဥမင်ထဲ၌ ဥမင်အဝင် အထွက်သိုင်းလေးကွက်ကို ဖော်ထုတ်ရရှိသွားသည်။

ဤနဂါးလိပ်ဥမင်သည် စန်ဒီယာအား တမင်စောင့်ကြိုနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဤဥမင်အဝင်အထွက်သိုင်းလေးကွက်သည် စမ်းချောင်းထဲ၌ရရှိခဲ့သော သိုင်းလေးကွက်နှင့် ဆက်စပ်နေသည်။

ထိုသိုင်းလေးကွက်သည် သူ့ခြေမဝါးထက်မှ ဓက်လက္ခဏာများအတိုင်းဖြစ်နေသည်ကို စန်ဒီယာသတိပြုမိသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ခန္ဓာများစီးစီးကျလာသောအခါမှ စန်ဒီယာအနားယူလိုက်လေသည်။

“ဟင်း...”

စန်ဒီယာသည် သက်မြင်းချလိုက်လေသည်။

သူသည် ကမ္ဘာဦးလောင်းမီး သိုင်းကွက်ကို တစ်ဝက်တစ်ဖက်ရရှိလိုက်ပြီမဟုတ်ပါလား။

ဤသိုင်းကွက်ကို တော်စုံတန်စုံရရှိသူအနေဖြင့် မနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ထိုအချိန်တွင် ဥမင်ထဲသို့ပြေးလာနေသော ခြေသံများနှင့် အော်ဟစ်ခေါ်သံများကိုမူ ကြားလိုက်ရသည်။

“အစ်ကို- အစ်ကိုဘယ်မှာလဲ”

ဒီယူလန်း၏အော်သံဖြစ်သည်။

အော်သံနှစ်ခုသည် လုံးတွေ့နေသည်။

“အစ်ကိုစန်ဒီယာ၊ ကျွန်တော်တို့လာပြီ”

စန်ဒီယာပြောမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူ့အထွက်ပူပင်နေပေပြီ။

စန်ဒီယာအသံပြုလိုက်သည်။

“ငါဒီမှာဟေ့၊ ဒီကိုလာကြ”

စန်ဒီယာ၏အသံက ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ခြေသံများနီးကပ်လာသည်။ နီးကပ်လာသော်လည်း အ

မှောင်ထဲတွင်ဖြစ်၍ မမြင်ကြရချေ။

“ဝစ်. . .”

“ဖောင်း. . .”

စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင် ဝင်းလက်သွားသည်။

စုမှကျန်းသည် သူ့တွင်ရှိသော ဂမုန်းဥကို ပစ်ဖောက်လိုက် ဖြင်းမြင်းသည်။

ထိုအခါ စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်အောက်တွင် ခုံထည်စွာ မှပ်နေသောစန်ဒီယာကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက် မြန်ဆုံမိကြလေပြီ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဥမင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲသံတွေလိုအသံ ဖြည်ဟည်းနေတာလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကို- ညီမနီရိုက်ရတာ၊ အသံတွေက ဟိန်းနေတာ
ကိုး ဘာဖြစ်တာလဲအစ်ကိုရယ်”

အသိပေးမည်ဆိုလျှင် အမေအဆုံးတိုင် အသိပေးရမည်။
ဤသို့အသိပေးလျှင် အချိန်ယူရပေမည်။ ယခု သူတို့သည်
ဥမင်ထိပ်တိမ်နေသည့်ကိစ္စကို အရင်မြေမှင်းရပေဦးမည်။

“လောလောဆယ်မှာတော့ ဥမင်ထဲကထွက်ကြဖို့ လုပ်ကြ
ရမယ်၊ အမြင်မှာတော့ ဟိုကောင်တွေစောင့်နေမှာပဲ”

“ဘယ်လမ်းက ထွက်မှာလဲ”

“အစ်ကိုနောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ အထွက်အဝင်
လမ်းအားလုံး အစ်ကိုတွေထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်လား- ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတွေ့တာလဲ”

အိယုလန်းမှာ ခန့်အိယု အထွက်လမ်း၊ အဝင်လမ်းများကို
သိနေသည်ဆိုသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။ ဥမင်အဝင်အထွက် သိုင်း
လေးကွက်ကို တစ်မြောက်သွားပြီးနောက် ခန့်အိယုသည် ဥမင်
ထဲ၌ ဖျက်စိမိတ်၌ပင် သွားနိုင်ပေသည်။

ဓမ္မကုန်းကတော့ ခန့်အိယု၏ကေားကို ယုံလိုက်သည်။
ခန့်အိယုအမှန်ပင် အထွက်လမ်းကိုသိနေသည်ဟု သူယုံကြည်၏။
သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခန့်အိယုနောက်သို့လိုက်
ခဲ့ကြတော့သည်။

အထွက်လမ်းကို ခန့်အိယုအာရုံထဲ၌ ဝိသမုဒ္ဓါလင်းစွာဖြင့်
တွေ့မြင်ပစ်သဖြင့် ဆွယ်ယောင်မြဲသော အကွေ့အကေားများ
ထဲသို့မလိုက်ဘဲ ခန့်အိယုသည် တည်တည်ကြံ့ခိုင်ထွက်ခဲ့သည်။

၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား

မကြာမီ ဂူဝမှအလင်းရောင်ကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။

“တစ်ခါတည်း တန်းမထွက်နဲ့ အပြင်မှာ လူရှိမရှိကြည့်ဦး။ သူတို့စောင့်နေဖို့များတယ်။ ငါတို့ ဂူထဲမှာ လေးငါးရက်မနေနိုင်တာ ကို သူတို့သိတယ်”

စန်ဒီယာက သတိပေးလိုက်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် အပြင်ကိုအကဲခတ်သည်။

စောင့်ကြည့်သည်။

အပြင်၌ မည်သည့်အသံမျှမကြားရချေ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မည်သူမျှလည်းမရှိချေ။ ကျော့ငှက်များ၏အော်မြည်သံကိုပင် ကြားရလေသည်။

သုံးယောက်စလုံး ဂူအပြင်သို့ထွက်လိုက်ကြလေတော့၏။

❀

သိုင်းကုန်းစံရပ်ကွက်(၇) ❀ ၈၅

လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက်

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျော့ငှက်သာရကာများ၏ အသံကိုတော့ ကြားနေရလေသည်။

စန်ဒီယာသည် လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထူးခြားနေသလို ခံစားလာမိလေသည်။

“ဆန်းတယ်”

စန်ဒီယာက တစ်ကိုယ်တည်းပြောလိုက်သည်။

ပုန်သည်။

ဆန်းသည်။

သူတို့တွင် ချိက္ကာမပါရှိချေ။

သူတို့အနေဖြင့် ဥမင်အတွင်း၌ အသေခံလျှင်ခံ၊ လျှင်အပြင်ထွက်ရပေမည်။

၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရန်သူများက မုချစောင့်နေမည်သာဖြစ်သည်။ ယခုတော့
ရန်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

“ငါတို့ကျိန်းသေထွက်လာမှာကို သူတို့သိတယ်၊ သူတို့ ဘာ
မြင်လို့ မစောင့်ကြတာလဲ”

ရန်သူများက ပြောလိုက်သည်။

ဓမ္မကျန်းက ထင်ကြေးပေးလိုက်သည်။

“သူတို့မှာ ဒီထက်အရှေ့ကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့များ မြန်သွားကြ
တာလားမသိဘူး၊ အခု တစ်ယောက်မှမတွေ့ဘဲဖြစ်နေတယ်”

ဒီယူလန်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် အကဲခတ်နေ
မိသည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ခွက်လှေကြီးများလည်း
မမြင်ရတော့ပေ။

ခွက်လှေကြီး ထွက်ခွါသွားပြီ။

မမြင်ရသည့်အကာအကွယ်၌ ဆိုက်ကပ်ထားသည်လား
တော့ မပြောတတ်ပေ။

ဒီယူလန်းသည် ခပ်လေးလေးပြောလေသည်။

“ဖေဖေအကြောင်းကို ညီမသိတယ်၊ ဖေဖေက ဇွဲသိပ်ကြီး
တယ်၊ သူ့ဆန္ဒမပြည့်ရင် ဘယ်တော့မှနောက်မဆုတ်ဘူး၊ အခု သူ
တို့ မရှိဘူးဆိုတာ သိပ်တုံ့ပြန်ရောကောင်းတယ်၊ စဉ်းစားရောသိပ်
ကောင်းတယ်”

သိုင်းကရင်စံစံပုံလွှာ(၇) ❀ ၈၇

ရန်သူများနှင့်ဓမ္မကျန်းတို့သည် ဒီယူလန်း၏တေးကို စဉ်း
စားနေကြတော့သည်။

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူတို့သုံးယောက်ကလည်း စကားမပြောသောအခါ လုံးဝ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

“ဝါဆိုရင်တော့ ပင်လယ်ထဲက စောင့်ချင်စောင့်နေကြဦး

မှာ၊ ပင်လယ်ထဲကို ဒီသစ်ပင်ပေါ်ကတက်ကြည့်ရင် မြင်နိုင်တယ်၊
ကျွန်တော် သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်မယ်”

ဓမ္မကျန်းကပြောလိုက်သည်။

“တက်ကြည့်လေ”

ရန်သူများကပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဓမ္မကျန်းသည် အနီးရှိအမြင့်ဆုံးသစ်ပင်ပေါ်သို့
တက်သွားလေတော့သည်။

သစ်ပင်ထိပ်ဖျားသို့ရောက်သွားသည်။ ပင်လယ်ဆက်သို့

နေရာအနှံ့အနှော့်ကြည့်သည်။

“ခွက်လှေကြီးမရှိတော့ဘူး၊ ကမ်းခြေမှာလဲ ခွင်းနေတာပဲ၊

တစ်ယောက်မှမရှိတာတော့ အမှန်ပဲ”

သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ ဓမ္မကျန်းကအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဝါဆိုလဲ ပြန်ဆင်းခဲ့တော့ညီလေး၊ အစ်ကိုတို့ ကျွန်တို့
ပိုင်းကနေပြန်ကြမယ်၊ ဒီနေရာကအမြန်ဆုံးစောင့်ထွက်ဖို့ဖြစ်တော့

၈၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

မယ်၊ ဒီနယ်လဲ အစ်ကိုတို့ရောက်နေတာကို သူတို့သိသွားကြပြီ မဟုတ်လား”

စုမုကျန်း သွက်လက်စွာဆင်းသက်လာသည်။

သစ်ပင်အလယ်သို့ရောက်သည်နှင့် ပြင်ဆင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ဟီး...”

“ဝန်း...”

သစ်ကိုင်းများတုန်ခါသွားပြီး စုမုကျန်းမှာ အောက်သို့လွင့် ခြေကျလာပါတော့သည်။

“ဟင်...”

“ဟာ...”

စန်ဒီယာနှင့် ချီယုလန်းတို့ ယောင်၍အော်ဟစ်မိကြလေသည်။

သို့သော် စုမုကျန်းမှာ အောက်သို့ ကျမလာပါ။ လေထဲတွင် တန်းလန်းကြဲဖြစ်နေပါလေသည်။

ကြိုးတစ်ချောင်းက သူ့ခြေထောက်တွင်စွပ်လျက်ရှိနေပါသည်။ ကြိုးကိုင်ခဲ့လှသည်။ သူ လူမင်းကြီး ထောင်ချောက်မိသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

စုမုကျန်းမှာ သတိရှိသူဖြစ်၍ ဖြစ်ခါစ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားစုံမူအပ ဘာမှမပြစ်တုန်လှုပ်မိချေ။

သိုင်အောင်ရင်စိုပ်လွှာ(၇) ❀ ၈၉

သူသည် ကိုယ်ကိုလွှဲယမ်းကာ ကြိုးကို လက်ဖြင့်ကိုင်နိုင်အောင်ကြိုးစားနေသည်။

“နေနေ- အသာနေညီလေး၊ အစ်ကိုတက်လာခဲ့မယ်၊ အစ်ကိုတက်ပြန်တယ်”

စုမုကျန်းအားကူညီနိုင်ရန် စန်ဒီယာသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

“အစ်ကိုလဲ သတိထားဦး၊ တော်ကြာ- အစ်ကိုလဲ အဲသလို ပြန်နေဦးမယ်”

“ဟီး- သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ လုပ်နိုင်မှာပေါ့၊ ပေပေါ်နဲ့ညီမရယ်”

“ပူရတယ်၊ သူတို့ကဉာဏ်များတယ်၊ အစ်ကို မသိဘူး၊ သူတို့ ထောင်ချောက်အဆင့်ဆင့် လုပ်တတ်တယ်”

“မချီပါဘူးကွာ၊ ဒီသစ်ပင်မှာတော့ ဒီထောင်ချောက်ကတစ်ခုတည်းပါ”

စန်ဒီယာသည် ပြောပြောဆိုဆို သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်သွားလေတော့သည်။

“ဝှစ်-”

“ဝန်း-”

စန်ဒီယာ၏လက်နှစ်ဖက်တွင် ကြိုးကွင်းစွပ်လေ လေထဲတွင် တန်းလန်းဖြစ်နေတော့သည်။

၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်လောင်းကောင်

မမြထောက်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်မီသူမှာ လက်လှုပ်နှိုး၍ရပေသေး၏။

လက်ကိုကြိုးကွင်းစွပ်မီသူမှာတော့ မည်သို့မှ လှုပ်ရှားလို့မရနိုင်တော့ချေ။

ခိုယူလန်းကတော့ သတိမေပေါသည်။ သူသည် ရန်သူအား လျှော့ထွက်မိသဖြင့် အဓိကမိသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောင်တရမိလေတော့သည်။

ခိုယူလန်းမှာ စိုးရိမ်တကြီး သစ်ပင်ရှိရာသို့ပြေးလာသည်။ သူမ သတိမေသည်ကိုမနာယူသဖြင့် စန်ချီသာ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်ကို ရင်နှာ၍မဆိုးတော့ပေ။

“ဟိုး”

“ဝန်း”

“အမယ်လေး”

ကြိုးကွင်းတစ်ကွင်းမှာ သူမထံသို့မျှဝဲလာပြီး ခါးတွင်ရစ်ခွပ်မီကာ လေထဲသို့မြောက်တက်သွားလေသည်။

ဝါးပင်ဝါးပင်ကြီးသည် ထောင်းခဲကြိုးဖြတ်ကာ အပေါ်သို့ ကန်တက်သွားသည်။

သူမသည် ဝါးပင်တက်သွားရာသို့ ပါသွား၏။ ထို့နောက် ဝါးပင်၌တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေတော့သည်။

ဝါးပင်သည် သူမ၏ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် ကွေးညွှတ်

သိုင်းဆာရင်စံရပ်လွှာ(၇) ❀ ၉၁

နေလေသည်။ လေးကိုင်းသဖွယ် ကွေးညွှတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကို- အစ်ကို”

“သူတို့လက်ဦးသွားပြီ”

စန်ချီသာက ကြိုက်မခိုင်ခံမရအော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဟား--ဟား--ဟား--”

ကွယ်လောင်သောရယ်မောသံသည် ခုတ်တခုကံထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဟိုးက အမြဲတမ်းလက်ဦးနေပါတယ်ကွ”

ကွယ်လောင်သောအသံသည် ထွက်ပေါ်လာပါ၏။

“ဟင်- ဝမ်းမောက်”

မုန်ပါသည်။

နဂါးစုဝမ်းမောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ နဂါးစုဝမ်းမောက်သည်

ဥမင်အဝတ်မှ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

သူ့နောက်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူများ တန်းစီ၍ထွက်လာကြသည်။

သူတို့လက်ထဲတွင် လက်နက်ဖို့စုံသည် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်ဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည် ဥမင်အဝတ်တွင် ဝပ်နေပုံရသည်။

ဥမင်အဝတ်တွင် အခန်းပေါင်းများစွာရှိနေသဖြင့် သူတို့အား

လုံး ဝင်နေနိုင်သည်။

၉၂ * ကုဏ္ဍသိုလ်အေဒင်

"မင်းတို့က ရွှေကိုပဲမနေတာကိုး၊ တို့လဲ မင်းတို့လို ဥမင်ထဲ ဝင်နေကြတာ၊ ငါတို့က အတွင်းထဲကို မဝင်ဘူး၊ အဝမှာပဲ နေတယ်၊ ဟား- ဟား- ဟား- ငါတို့က ထောင်ချောက်ကို အဆင်သင့် ဆင်ထားတာကွ၊ ဒီနားပတ်လည်မှာ ငါတို့က နေရာလှုပ်မကွန်အောင် ထောင်ချောက်ဆင်ထားတယ်"

ဝမ်းမောက်က အောက်မှမော်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မမေးမေး ဘယ်မှာလဲ"

ဒိုယူလန်းက ခပ်မာမာလှမ်းမေးလိုက်သည်။

ဝမ်းမောက်က မခိုးမခန့်ပြောလိုက်သည်။

"သခင်ကြီးက မစောင့်နိုင်လို့ ပြန်သွားပြီသခင်မလေးရဲ့၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ တာဝန်နဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်အားလုံး ကျွန်တော့်ကိုလွှဲအပ်ထားပါတယ်၊ ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ-

"ရှင်က ဘာမခိုးမခန့်ရယ်နေတာလဲ"

"ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ- ရယ်ရတာပေါ့၊ တာဝန်နဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့် အားလုံး ကျွန်တော့်ကိုလွှဲအပ်ထားတာကိုး"

"တောက်-

"ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့လေ၊ သခင်မလေးတို့အားလုံးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူး၊ သခင်ကြီးကမှာခဲ့တယ်၊ အားလုံးကို အရှင်မင်းနဲ့ရယ်လို့ အမိန့်ပို့ပါတယ်"

ခေန်ဒိုယာသည် ဒေါသဖြစ်မိလေသည်။

သူတို့သည် ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးများလို အမင်းခံရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းမောက်က တဟားဟားရယ်လိုက်ပြီး-

"သခင်မလေး ဒေါသထွက်နေသလား"

"ငါ့ကို ဒိုယူလန်းကသတ်ပေးတယ်၊ ငါ ပေါ့ဆလို့"

"ဟား- ဟား- ဒီအတွက်တော့မပူပါနဲ့၊ ဒီတော့အုပ် တစ်ခုလုံးမှာ ထောင်ချောက်ကိုယ်စီပို့ပါတယ်၊ ဘယ်သွားသွား ထောင်ချောက်တစ်ခုခုမှာ စကန်းမိမှာပါပဲ"

"ဒီမှာ ဝမ်းမောက်"

ဒိုယူလန်းက ဒေါသတကြီးဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှင်သိတယ်နော်"

"သိပါတယ်သခင်မလေး"

"ရှင်ကို ကျွန်မမေးမယ်၊ ကျွန်မရဲ့အမိန့်ကို မနာခံရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား"

ဝမ်းမောက် မျက်နှာမပွက်ပါ၊ ရယ်ရယ်မောမောပင် ခို့နေပါသည်။

"ဟိုတစ်ချိန်ကတော့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်သခင်မလေး၊ ဒါပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ ပြောင်းလဲသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော် အဓိကထားပြီးနားထောင်ရမယ့်သူကတော့ သခင်ကြီးပဲဖြစ်ပါတယ်၊ တော့ ဒီနေရာမှာ နဂါးစင်တော်အိမ်ကြီးထဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်

ဥမင်ကြီးရဲ့ရွှေက တောအုပ်ကြီးပဲဖြစ်ပါတယ်”

နဂါးစဝမ်းမောက်သည် ပန်းကိုတစ်ချက်တွန့်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ သခင်မလေးဟာ ဟိုတုန်းက သခင်မလေးမှ မဟုတ်တော့တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က သခင်မလေးကို ဘာမှလေးစားစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ သခင်မလေးအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အမိန့်ဩဇာပေးနိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါဘူး၊ လောလောဆယ် သခင်ကြီးကိုယ်စား ဩဇာအာဏာအပြည့်အဝရှိနေသူကတော့ ကျွန်တော်နဂါးစဝမ်းမောက်ပါပဲ”

“ဟဲ့-”

ဒိုယူလန်းသည် ထို့ခန့် တံတွေးတစ်ချက်တွေးလိုက်သည်။ မိမိငယ်သားတစ်ဦးက မိမိအား မခိုးမေ့ပြောဆိုမှုကို ဒိုယူလန်းတစ်ပါး မခံခဲ့ရဘူးချေ။

ယခု ခံရချေပြီ။

စန်ဒိုယာကိုချစ်မိသည့်အတွက်ပဲဖြစ်သည်။

ရှိစေတော့။

စန်ဒိုယာကိုကား သေသည်အထိချစ်မည်။

“အခု- သခင်မလေးတို့ကို နဂါးစဝမ်းမောက်ကြီးဆီ အရောက် ပမ်းသွားရမှာဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်သဘောကတော့ သခင်မလေးတို့ကို ခက်ရာအနာတရပျံ့နှံ့စေတဲ့နဲ့ ကောင်းကောင်းပွန်းပွန်း

ခေါ်သွားခွင့်တာပါပဲ၊ တဲဒီတော့ သခင်မလေးတို့က အေးအေးဆေးဆေးနဲ့လိုက်ခဲ့ဦး မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

သူသည် လုံ့လည်ကြီးကိုတစ်ချက်မြှောက်လိုက်သည်။

သူ့လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ- သူတို့ကို သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ဖြတ်ချပေးလိုက်၊ ဒီအတိုင်းတော့ မဖြတ်ချနဲ့နော်၊ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီးမှ ဖြတ်ချအောက်ကလဲဝိုင်းထား၊ သတိပီယနဲ့ ဝိုင်းထား”

ဝတ်စုံနက်သုံးယောက် ပြေးထွက်လာကြသည်။

သူတို့သည် စန်ဒိုယာအားဖြတ်ချရန်အတွက် သီးသန့်ရွေးချယ်ထားသူများဖြစ်သည်။

နစ်ယောက်သည် စန်ဒိုယာနှင့်စုပုကွန်းတို့ရှိရာ သစ်ပင်သို့ သွားသည်။ အခြားတစ်ယောက်မှာမူ ဒိုယူလန်းရှိရာ ဝါးပင်သို့ သွားသည်။

သူတို့လက်ထဲတွင် ကြိုးကွင်းကိုယ်စီရှိကြသည်။

သူတို့သည် လေထဲတွင် ကန်းလန်းဖြစ်နေသူများကို ကြိုးကွင်းပင်ပြီး လှုပ်မရအောင် တုတ်နိုင်သူများဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ ကြိုးကွင်းပစ်လွှဲ မည်သို့မျှမရောင်တိမ်းနိုင်ပါ။

တို့ကြောင့် ထိုသုံးယောက်အား အထူးရွေးချယ်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အောက်တွင်လည်း ဝတ်စုံနက်များ ဝိုင်းရံနေကြပါနေ

၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်ဆောင်

ကြမ်း၊ မည်မျှစောင့်ကြပ်နေသနည်းဆိုသော် ဝတ်စုံနက် အစောင့်
သုံးထပ်မျှ ဝိုင်းရံစောင့်ကြပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ပေါ်တက်လာသူနှစ်ယောက်မှာ ခန့်အိယာနှင့်စုမ္မာ
ကျန်းတို့အား လေထဲတွင် ကြိုးကွင်းကို ပြိုင်တူဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝိုး- ဝိုး- ဝိုး-”

သူတို့သည် ဦးခေါင်းထက်၌ကြိုးကိုဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်၏။

“ဝှစ်- ဝှစ်-”

“ဝှစ်- ဝှစ်-”

“ဝန်း-”

“ဝန်း-”

နှစ်ယောက်စလုံး မြားတန်းလန်းမြင့် အောက်သို့ပြုတ်ကျ
သွားလေသည်။

အိယာလန်းအား ကြိုးကွင်းဖြင့်စွပ်ရန်ဟန်ပြင်နေသည့် ဝတ်
စုံနက်မှာလည်း မြားမှန်သွားသည်။

“ဝှစ်-”

“အား-”

ဝတ်စုံနက်များ အုံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။

မြားတံလာရာသို့ လိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်-

“ဝိုး- ဝှစ်- ဝှစ်-”

“ထောင်း- ထောင်း- ထောင်း-”

သိုင်းဆာရင်စံရပ်(၇) ❀ ၉၇

နောက်ထပ်ချောက်နှိလာသော မြားသုံးစင်းက ထောင်
ချောက်မိကာ တန်းလန်းဖြစ်နေသည့်ကြိုးသုံးချောင်းအား မြတ်
တောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

မြားပစ်သူသည် တကယ်တော်သည်။

ကြိုးကို တည့်တည့်မတ်မတ်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ကြိုးကွင်းပစ်ရမည့်သုံးယောက်ကို ထိမှန်အောင်ပစ်ခတ်ရ
သည်ကတော့ မခက်မပါ။

ကြိုးသုံးချောင်းကိုထိအောင် ပစ်ခတ်ရသည်ကတော့ ခက်မဲ
လှပါသည်။

သို့သော် ကြိုးသုံးချောင်းသည် မြတ်တောက်သွားပါပြီ။

ခန့်အိယာနှင့်စုမ္မာကျန်းတို့သည် ကြောင်များနယ် ခါးကိုခိပ်
လိုက်ရာ အောက်ခြေမြေပြင်တွင် ခြေရပ်လျက်ကျသွားပါသည်။

အိယာလန်းသည်လည်း မြေပြင်သို့မတ်တတ်ကျပါသည်။

ဝမ်းမောက် ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲကွ- မြားနှဲ့ပစ်တာ၊ မင်းတို့ ထွက်ရဲရင် ထွက်
ပို့စမ်း၊ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားတွေအကြောင်း သိသွားမယ်ကွ”

ဝမ်းမောက်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့်အော်ဟစ်နေသည်။

သူ လက်နှင့်ရေသည်အလုပ်ကို ခြေနှင့်ဖျက်ပစ်သူများ
အား သူ ဒေါသထွက်သင့်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ကြိတ်မနိုင် မဲမမြှောက်-

“ထွက်လာကြဟေ့၊ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာကြည့်ခွင့်တယ်”
 တောစပ်တစ်နေရာမှထွက်လာသော မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့်
 ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 သူတို့လက်ထဲတွင် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်စွဲထားကြသည်။
 သူတို့ကား ...

၂၀၁၆

ကယ်တင်သူများ

အမျိုးသမီး အမျိုးသား လေးယောက်တို့သည် လက်နက်
 မြို့စုံကိုင်ဆောင်ထား၏။

သူတို့ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လက်နက်များမှာ-

အသွားနှစ်ဖက်ရှိသည့် ဓားပြားကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထား
 သည့် ချေခန့်လွှာဓားသမားကျွန်းဦးပုံ။

ဓားရှည်တစ်လက်ကိုကိုင်ဆောင်ထားပြီး ဓားတိုတစ်လက်
 ကို မိကြောင်းထဲ၌ထိုးထားသူ ကျင်ဘီဗေ။

လေးနှင့်ပြားကိုလွယ်ပိုးထားလျက် လက်ထဲတွင် ဆူးတင်
 တင်းပုတ်ကြီးကိုကိုင်ဆောင်ထားသည့် ရွာလေခန်း။

လုံ့လတစ်ဆောင်းက၊ ပန်းပေါ်တင်ထားသည့် စုတ်စိမ်း

စန်ဒီယာနှင့်စုမုကျွန်းတို့မှာ သူတို့၏မိဘများကို မပျော်

၁၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်လောင်းဘောင်

လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် လည်းကောင်း၊

မမျှော်လင့်ဘဲ ကယ်တင်ခံလိုက်ရသဖြင့် လည်းကောင်း။

တဲ့ဩမှ၊ ဝမ်းသာမှုတို့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ပေမေ- ပေမေ-”

စန်ဒီယာရာ ဓမ္မကျန်းပါ ပြိုင်တူခေါ်မိကြသည်။

“အခြေအနေတွေကို ကြိုတင်ထွက်ဆာမိလို့ လိုက်လာတာ၊

အချိန်မီရုံလေးပဲဟေ့”

ကျန်းစီးမုံက စကားစလိုက်သည်။

ဝမ်းမောက်သည် ခေါ်သထွက်နေရာမှ လူလေးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ တဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်လေ တော့၏။

“ဝါ- မင်းတို့ လူအကုန်ပဲလား။ ဒီလူတင်အားနဲ့တော့ တို့ကို မယှဉ်နိုင်သေးဘူးနဲ့ဟယ်”

ကျန်းစီးမုံက ရယ်လိုက်သည်။

“ကုန်ပါသေးဟယ်ကွ၊ ဝါပေမယ့် မင်းတို့ထက် အင်အားနည်းနေတာအမှန်ပဲလေ။ အခုအတွက်က အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ အရည်အချင်းက စကားပြောမှာပါ”

ပြောရင်း သူကလေတစ်ချက်ချွန်လိုက်သည်။

“ဟဲ့”

လေချွန်သံကြားသည်နှင့် တောစပ်ဆီမှ အသွားနှစ်စွ ပျံ့

သိုင်းကရားစံရပ်လွှာ(၇) ❀ ၁၀၁

ကြီးကိုငွေသစ်လွှာကိုထွက်လာသော အချိန်သမီးတင်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် ပဝါတစ်ဝိုင်းကို မျက်နှာတွင်ဖုံးအုပ်ထားသည်။

မျက်လုံးများသာ မော်ထားသည်။

စန်ဒီယာသည် သူမအား မြင်မြင်ခွင်းမှတ်မိသည်။

“ခေါ်ခေါ်လိစွန်း-”

မှန်ပါသည်။ သူမကား နဂါးမျက်စောင်းလိစွန်းပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

သူမနောက်မှ အခြားအချို့သမီးတစ်ယောက်ပါလာသည်။

သူမသည် လေးတစ်လက်ကိုကိုင်ထားသည်။ မြှားတံ အပြည့်ပါသည်။ မြှားဘူးကိုလည်း သိုင်းလွယ်ထားသည်။

သူမအား မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တဲ့ဩတုန်လှုပ်သွားသူရာမှာ ဓမ္မကျန်းပါတည်း။

“ဟင်- ယင်စွေစွာ”

သူသည် သူ့မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်အောင်မြင်နေမိသည်။

စန်ဒီယာနှင့်ဒီယူလန်းတို့လည်း တဲ့ဩနေမိကြသည်။

ယင်စွေစွာသည် မြှားမှန်ထွန်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ယင်စွေစွာသည် ဓမ္မကျန်းအား ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူမ

စကားမပြောနိုင်အားကြပါ။ ပြောရန်လည်း အချိန်မရှိပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-

နဂါးစုဝမ်းမောက်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပင်တည်း။

“ဟား- ဟား- ဟား- ကျန်သေးတယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ပြောတာလား၊ နှစ်ယောက်တိုးလာဖို့နဲ့တော့ ကျွန်တို့လူစုက မမြဲ သေးပါဘူး။”

နဂါးစုဝမ်းမောက်က ပြောလိုက်သည်။

“မင်း- စစ်ကြည့်ပါဦးလေ၊ အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ရာ အားနည်းမှုတယ်၊ မင်းတို့ ငါတို့ကိုးယောက်ကို စစ်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အယောက်ကိုးရာနဲ့ယှဉ်ပြီးရသလို ဖြစ်သွားမယ်”

နဂါးစုဝမ်းမောက်သည် တိုက်ခိုက်ရန် အဆုတ်ပေးလိုက် လေသည်။

နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများသည် ရုတ်တရက် စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား ကြောက်မမန်းလီလဲ ဖြင်းထန်လှသည်။ နဂါး စုဝမ်းမောက်ပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း ပြောလောက်၏။

သူတို့ခေါ်လာသည့်ဝတ်စုံနက်များမှာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ပြည့်ဝသူများဖြစ်နေကြပေသည်။

နဂါးစုဝမ်းမောက်သည် နှယ်နှယ်ရရသိုင်းသမားမဟုတ်ပါ။

သူသည် နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းမျှော်ကြီး၏အဖိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့်သူအဖြစ် ခန္ဓာအယ်ခံထားရသူဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အဖိုက်အရာဆက်ခံရန် ရည်မှန်းထား၍ ‘နဂါးစု’ဟု သောဘွဲ့အမည်ကို ပေးအပ်ခြင်းခံထားရသူဖြစ်သည်။

ထိုနည်းတူ ခန့်မှီယာတို့သုံးယောက်မှာလည်း သူ့နည်းနှင့် သူ ထူးချွန်သူများဖြစ်ကြသည်။

ထူးချွန်သူများချင်း တွေ့ကြလေပြီ။

ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြပြီဟုပြောနိုင်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် သိုင်းထိပ်သီးချင်း အကြိတ်အနယ်ယှဉ်ပြိုင်ကြ သောတိုက်ပွဲသည် သိုင်းလောကတွင် မှတ်တမ်းတင်ရမည့်တိုက်ပွဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

နဂါးစုဝမ်းမောက်သည် တိုက်ပွဲစသည်နှင့် ခန့်မှီယာတို့ ကိုးယောက်အနု စုပစ်လိုက်စေသည်။

ခွဲခြားတိုက်ခိုက်နေပါက လူစုကွဲပြီး သူတို့နှိုးနိုင်နိုင်သည် ဟုထင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကိုးယောက်အား တစ်စုတစ်စည်းတည်း ထား၍တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူလူများကလည်း ဟန်ဆုက်ညီညီတိုက်ခိုက်နိုင်ပေသည်။

တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း အမေ့ရှင် အတိမ်းလည်း ကျွမ်းကျင်ကြသည်။

‘နဂါးပတ် စုပေါင်းသိုင်းကျွက်’ သည် တစ်ဖက်က သူများ အား တပြည်းပြည်းနယ်ကွဲလာစေပြီး ထွက်ပေါက်မခံ မှောင် ညှပ်ပူး

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်သုတေသန

ညှပ်ပိတ် ချောင်ပိတ်တိုက်ခိုက်သောသိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။
သူတို့သည် ထိုပူပေါင်းတိုက်ကွက်ကို ကျွေးကျွေးညက်ညက်
တတ်မြောက်ထားဟန်တူသည်။

အဆုတ်၊ အတက် အကွက်ညီလှသည်။

စန်ချီယာတို့မှာလည်း ပထမပိုင်းတွင် အခက်အခဲတွေ့နေ
ကြရသည်။

ဝမ်းမောက်တို့၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံနေရသည်။ အတော်ခံ
ရပြီးသောအခါမှ စန်ချီယာက နဂါးဝမ်း မောက်ထွင်းကွက် တိုက်
ကွက်ကို ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ထိုသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုရာတွင် ကိုးယောက်စလုံးသည်
မိမိကျွမ်းကျင်ရာသိုင်းကွက်ကို အမာခံထားပြီး သုံးရသည်။

ကျွန်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချိတ်အဆက်မီအောင် ထိုးနှက်
တိုက်ခိုက်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် တိုက်ကွင်းသည်ကျွန်းသွားလိုက်၊ ကွယ်သွား
လိုက် ဖြစ်နေတော့သည်။

ရန်သူများအနေဖြင့် တစ်ဖုနားနေရသည်အချက်မှာ စန်ချီ
ယာအား မသေစေလိုခြင်းဖြစ်သည်။

၁၀၅ ခုဖြင့်မင်းမိလွှင်လည်း ကိစ္စမရှိ။

ထို့ကြောင့် မသေအောင်တိုက်ခိုက်နေရသဖြင့် သူတို့၏
တိုက်စစ်ကို ထိန်းချုပ်ထားသလိုဖြစ်နေတော့သည်။

သိုင်းကွက်ချစ်သော(၅) ❀ ၁၀၅

ဝမ်းမောက်သည် စန်ချီယာအား သူ၏လူများနှင့် ကွဲထွက်
သွားအောင် ခွဲခိုင်းသည်။

စန်ချီယာတစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် လက်ရပမ်းဆီးနိုင်
မည်ဟု သူ တွက်ဆထားခဲ့ရသည်။

သူ့လူများကိုလည်း အကုန်ထုတ်မတိုက်ချေ။

တစ်စုကိုအနားယူစေပြီး ကျန်တစ်စု ပန်းလာသောအခါမှ
တိုက်ခိုင်းသည်။

စန်ချီယာတို့ကိုးယောက်မှာ မနားတမ်းထိုးထုတ်တိုက်ခိုက်
နေကြရသည်။

အနားမယူနိုင်ကြချေ။ အတွင်းအားကိုထုတ်သုံးပြီး တိုက်
ခိုက်နေကြရ၏။

သိုင်းကွက်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ခွဲလေပြီး။

အနိုင်အပွဲက မသိသာသေးချေ။

ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် တိုက်နေကြဆဲသာရှိ၏။

စန်ချီယာသည် သူ့ကိုယ်တွင်းမှအတွင်းအားကို ထုတ်ရင်း
ထုတ်ရင်းက သိုင်းဝိညာဉ်သည် နီးလာသည်။

သိုင်းဝိညာဉ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် လျှို့ဝှက်သိုင်းကွက်များ
သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဖို့နှံ့ရောက်ရှိလာသည်။

"ကျွား"

သူ၏ဟန်သွင်းသံသည် တောအုပ်တစ်ခုလုံးသို့ သွား၏။

သူသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ရန်သူဟူသမျှကို ထိုးခုတ်
တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

သူ့သိုင်းကွက်များသည် ကျန်းစီးမဲ့၏သိုင်းကွက်များနှင့် အ
ချိတ်အဆက်မီသွား၏ ။

အကွက်ဝင်သွားသည်။

ဝမ်းမောက်မှာ စုပူကျန်းကိုမဲတိုက်နေသည်။

သူ့စိတ်ထဲထင်နေသည်မှာ ဤလူ့ခိုးယောက်အနက် ကျန်း
စီးပုံတစ်ယောက်သာ အဓိကကျသည်ဟု သူထင်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့ကို အရင်းခေါင်းမိုင်းလွှင့် ကျန် ရှစ်ယောက်တည်း
ဟူသောအဖွဲ့ပိုင်းသည် အလိုအလျောက် ပြုလဲကျသွားမည်ဟု
ထင်မြင်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းစီးမဲ့တို့ ဦးတည်တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်ပေ
တော့သည်။

သူလူလေးယောက်က ကျန်းစီးမဲ့နှင့် စနဲဒီယာတို့ကြားမှ
အဆက်မြတ်ထားသည်။

ထိုသို့အဆက်မြတ်ထားခိုက် ကျန်းစီးမဲ့အား သဲသဲမဲမဲ တိုက်
ခိုက်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် စုပူကျန်းမှာလည်း သီချင်းတကြော်ကြော်ဖြင့်
တိုက်ခိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဒီယူလန်းနှင့်ယင်စွေရာတို့မှာ စုပူကျန်းနှင့်အတူ လက်တွဲ

တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှာလေခန်း၊ စုစီနှင့်ကျင်တိမေတို့သည် တစ်တွဲ၊

သူတို့သိုင်းကွက်က အချိတ်အဆက်မီသည့်အပြင် ပြင်း
လည်းပြင်းထန်သည့်အလျောက် ရန်သူများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် ကျဆုံးကျနေတော့သည်။

လိစွန်းကမူ တစ်ယောက်တည်းတိုက်သည်။

သူမသည် ဘေးနေရာကျန်းကျင်သည့်အလျောက် ရန်သူများ
ကို ဇယ်စက်သလိုထိုးခုတ်သွားသည်။

သူမကတော့ ဘာမျှမမြင်ပေ။

ထို့ပြင် ဟာကွက်များနေသည့် သူမတို့၏အုပ်စုများသို့ မြည့်
ဆည်းပေးသည်။ သူမသည် မှားပီတုန်းနယ်ပုံမဲ့ရင်း တိုက်ခိုက်နေ
လေသည်။

သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်လာသောအခါ ဝမ်းမောက်သည်
အခြေအနေကို တွက်ဆနိုင်လာတော့သည်။

သူဘက်မှ အကျအဆုံးလည်းများလာပြီမဟုတ်ပါလား။

ဤအတိုင်းသာ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ပါက မိမိတို့ဘက်မှ
အမှည့်ခြွေမဲရပြီး ဖွဲ့သွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် စနဲဒီယာနှင့်ကျန်းစီးမဲ့အား ယခုထက်ပို၍
ဝေးသို့ခွဲထားပြီး ကျန်းစီးမဲ့အား အနိုင်တိုက်ပါက ပွဲပြီးသည့်အခါ
သူယုံကြည်သည်။

၁၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နောင်အောင်

“ဦး- ဂွမ်...”

သူသည် ကျန်းဦးပုံနှင့်တိုက်ခိုက်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဘေးသို့ခွာဝှက်ထွက်လိုက်သည်။

ကျန်းဦးပုံက သူ့နောက်သို့ခန့်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်လေးယောက်က ခန့်ချီယာထွက်မရအောင်ညှပ်၍ တိုက်ထားသည်။

ခန့်ချီယာကထကြမ်းတိုက်၏။ ဝန်စုံနက်လေးယောက်က တကြမ်းခုခံသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခန့်ချီယာနှင့်စုမကျန်းတို့သည် ဝါးတစ်ပြွန်စာမျှ ထေးကွာသွားလေတော့သည်။

လိစွန်းသည် စုမကျန်းတို့အုပ်စုကိုဝင်ကုနေချိန်-

ရှာလေခန့်တို့ကို တိုက်စစ်ဆင်နေချိန်

ထိုအချိန်တွင် ကျန်းဦးပုံက ဝမ်းမောက်၏ မြူရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဝမ်းမောက်သည် လုံကိုလက်ပြောင်း၍ ကိုင်လိုက်ပြီး-

“ဦး- ဦး- ဦး”

နဂါးစုဝမ်းမောက်သည် ပွဲသိမ်းတိုက်ပွဲကိုတိုက်စစ်ဆင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

သူ၏လက်စွဲတော်လှံရှည်ကြီးသည် ခေါင်းပေါ်တွင် စကြာလှည့်သလို ဝှေ့ယမ်းနေသည်။

“ကဲ- မင်းသေပေတော့၊ ငါတို့ စစ်မြူရာနောက်ကို မင်းလိုက်ပါခဲ့ပြီ”

ဝမ်းမောက်သည်ပြောရင်း နဂါးစုအမြူစေ သိုင်းကွက်ကို သုံး၍ တကြမ်းတိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

မျှော်လင့်မထားသည့်တိုက်ကွက်ကြောင့် ကျန်းဦးပုံ၏သိုင်းကွက်အချို့ပျက်သွားရသည်။

ကျန်းဦးပုံလည်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူ၏သိုင်းကွက်အချို့ အဘေးကျဘဲ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလော့။

ကျန်းဦးပုံ၏အားနည်းချက်ကို ချိပ်မိသော ဝမ်းမောက်သည် ကျန်းဦးပုံအား တစ်နှိမ့်တိုးတိုက်စစ်ဆင်လေတော့သည်။

“ဦး- ဦး- ဦး”

“ဦး- ဦး- ဦး”

ရန်သူလေးယောက်၏ ကြားဖြတ်ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်မှုကိုခံနေရသောခန့်ချီယာသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်ဓားကိုထောက်လှက် ရန်သူများ၏ခေါင်းပေါ်မှ တစ်ပတ်ကျွမ်းဆွဲလှက် ထွက်လိုက်သည်။

“ဟာ... ”

ရန်သူလေးယောက်မှာ ပါးစပ်အတောင်သားဖြင့် ခုခံနေရနေသော်လည်း ဖြစ်သွားသည်။

၁၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား

တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ မည်သူမျှ ကျွမ်းကျင်သောထွက်နိုင်ပေ။

သူသည် ကျန်းမာမှုနှင့်ဆိုင်ရာကိစ္စများကို နဂါးစုဝမ်းမောက် နှင့်ရင်ဆိုင်မိလေသည်။

စန်နီယာသည် သူ့စာဖွဲ့တွေ့ရှိထားသည့်သိုင်းကွက်သစ် များနှင့် ဝမ်းမောက်၏တိုက်ကွက်များကို ချေဖျက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဂွန်း..”

“ဂွမ်း..”

“အင်း..”

ဝမ်းမောက်မှာ စန်နီယာ၏ဆန်းကြယ်လှသောသိုင်းကွက် များကြောင့် မည်သို့ထိုးခတ်တိုက်ခိုက်ရမည်မှန်းမသိဘဲ ထေးကြောင် သွားရလေတော့သည်။

စန်နီယာသည် ဝမ်းမောက်အပိုက်မိသွားပြီကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏စားကို ထိုးသွင်းလေတော့သည်။ ဝမ်းမောက်မှာ အင်မတန်အော်ကာ ခုခံညှက်ကျသွားတော့သည်။

ကျန်းမာမှုကိုယ်တိုင်ပင် စန်နီယာ၏ သိုင်းကွက်များကို ဖျက်ပြုသွားရလေသည်။

“ဝမ်းမောက်ကျသွားပြီ”

“ဝမ်းမောက်ကျသွားပြီ”

ကျယ်လောင်သောအော်ဟစ်သံများသည် တောအုပ်ထဲ၌

သိုင်းကွက်ခံရသည့်(၇) ❀ ၁၁၁

ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝမ်းမောက်ကျသွားပြီဆိုသောအခါ ဝမ်းမောက် စုစည်း ထားသည် လက်တွေ့စင်သိုင်းသမားများသည် အစည်းပြေသလို ဖြစ် သွားရတော့သည်။

သူတို့သည် အတွေ့အကြုံများသည့်သူများဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းမောက်ကို အားကိုးအားထားပြုလွန်းသဖြင့် သူတို့သည် ခြေခံ တည်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြရတော့သည်။

တိုက်ပွဲသည် ပြီးစီးသွားလေသည်။

❀

တောင်ပင်လယ်မှထွက်ခဲ့ခြင်း

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။
ရန်သူများသည် မြေပေါ်၌ အတုံးအစွဲလဲကျနေသည်။
လိစွန်းနှင့်စာလေခန့်တို့က ရန်သူများကို အတော်သတ်
ဖြတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ရန်သူများ ဆုတ်ခွါသွားကြသည်မှာလည်း ဤသို့အသတ်ခံ
ထားရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တိုက်ပွဲပြီးလျှင်ပြီးဆုံး၊ စုမှကျွန်းသည် ယင်စွေးမှောင်မိုက်
လာတော့သည်။ အမြစ်အပျက်အကြောင်းအရာများကို တစ်မေး
တည်းမေးမိလေတော့သည်။

ယင်စွေးမှောင်မိုက်လှိုက်သည်။

“ညီမလဲ မြားမှန်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုးသေပြီလို့ ထင်ခဲ့တာပဲ၊
ညီမ မိန်းမောနေတာပေါ့၊ သူတို့ကလဲ အင်ကိုတို့နေောက်ကိုလိုက်မို့

ခိတ်ထက်သန်နေတော့ ညီမကိုထားခဲ့တာပေါ့၊ ညီမကို သူတို့က သေ
ပြီလို့ထင်ထားကြတာ၊ အဲဒီနေရာမှာ ညီမတစ်ယောက်တည်း ကျန်
ရစ်ခဲ့တာပေါ့”

သူမက မှင်းမြဲနေသည်။

သူမသည် မှင်းမြဲနေရင်းမှ ကျွန်းစံချိန်တို့ဘက်သို့လှည့်ကာ
ဦးခေါင်းညိတ်ပြီး-

“အဲဒီအချိန်မှာ ဟောဒီဦးလေးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်တို့က ညီမအ
နားကိုရောက်လာတာပဲ၊ သူတို့လဲ ညီမသေပြီလို့ ထင်ကြတာပဲ၊ ဒါ
ပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ်ကစမ်းသပ်ကြည့်တော့ ညီမ မသေသေးဘူးဆိုတာ
သိသွားတယ်၊ မြားကိုချိုး၊ ဆေးထည့်ပေး၊ စားဆေးခွံ၊ ညီမကိုဒေါ်
သွားပြီပြောလို့ ညီမအသက်ရှင်လာတာပါ”

ကျွန်းစံချိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေတို့လဲ လူကလေးကို ခိတ်မချတာနဲ့
ဟောဒီလူကလေးနဲ့ဦးလေးနဲ့အတူ လိုက်လာကြတာ၊ သူတို့က သူ
တို့နဲ့သား သိုင်းလောကထဲခြေဆန်နေတော့ မင်းကိုရှာရင်းနဲ့ သူတို့
သားကိုပါရှာရမယ်ပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်လိစွန်းလဲပါတယ်၊ သတင်းနဲ့စမ်း
ရင်း လိုက်လာကြတာ၊ ဝမ်းမင်းမြို့လဲရောက်ရော ယင်စွေးရှာကိုတွေ့
ရတာပဲ၊ သူ့ကိုတွေ့ရတာဟန်ကျသွားတယ်၊ မင်းတို့ကိုခြေရာခံမိ
တော့တာပေါ့”

စန်ချီယာက ပြောလိုက်သည်။

“ဝါဆို မေမေတို့က သားတို့သွားတဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဝါပေါ့- လူကလေးချ လမ်းမှာ အတိုက်အခိုက်ကလေးတွေကြုံတွေ့ရသေးတယ်။ ဝမ်းမင်ချို့စောင့်တစ်သားတွေပေါ့ကွာ၊ ယင်ဇွေးမှာကို ခုကွမေးတဲ့လူတွေပေါ့၊ တော်တော်ကံကောင်းတယ်။ ဒီကိုအချိန်မီခံကလေး ရောက်လာတာ”

ကျန်းစီးမဲ့သည် လဲကျသေဆုံးနေသော နဂါးစုဝမ်းမောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း... တောင်တန်းနဂါးတော့ သူ့ရဲ့နဂါးစုတစ်စုလုံး ဆုံးရှုံးသွားလို့ အဲဒီမကျေမြစ်တော့မှာပဲ”

ဇာလေခနဲက ဝင်ပြောသည်။

“နဂါးစုတစ်စုလုံး ဆုံးရှုံးတာကို သူ အဲဒီမကျေမြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ ခန့်ချီယာကို မယ်မမိနိုင်တာကို သူခေါ်ပွမှာ၊ ခန့်ချီယာကို မယ်မမိမိက အပိုင်ပဲလေဘူး၊ သူမြန်သွားတာကိုကြည့်ပါလား၊ ဒီလောက် ဆူညံပြီးတုန်းပဲ သေသေချာချာပိုင်နိုင်နေမှတော့ သူမြန်သွားတာပေါ့၊ နဂါးစုဝမ်းမောက်ကလဲ အပိုင်ပါပဲ၊ သူ ကြိုးကွင်းစွပ်ဖမ်းရင် မိပြီပေါ့၊ ကျုပ်တို့ အချိန်မီရောက်လာလို့ပဲ”

ဤတွင် ကျင်စိမေကဝင်ပြောသည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ သားကို တစ်နေရာခေါ်သွားဖို့ပဲ၊ ဒီနေရာက အန္တရာယ်လဲရှိတယ်၊ တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်ဟာ

နယ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သားဖို့နေတယ်ဆိုတာ သိသွားပြီမဟုတ်လား၊ နယ်ကလွတ်အောင်ထွက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဇာလေခနဲက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့တတွေ ခန့်ချီယာကို တစ်နေရာကို ခေါ်ထုတ်သွားဖို့လိုတယ်၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့ စုပေါင်းစောင့်ရှောက်ကြမယ်၊ သူ ကမ္ဘာဦးလောက်မီးသိုင်းကွက်ကိုခေါ်ထုတ်ဖို့က အတော်နီးပဲနေပြီလားမသိဘူး”

ကျန်းစီးမဲ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်- သူ့ကိုကျွန်ခေါ်သွားမယ်၊ နေရာရွေးဖို့ပဲလိုတယ်၊ ဘယ်ကိုခေါ်သွားကြမှာလဲ”

အားလုံး တွေဝေစဉ်းစားနေကြတော့သည်။

ကျန်းစီးမဲ့၏စကားသည် သူတို့အားလုံးကိုအလုပ်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ အားလုံးငြိမ်သက်နေသဖြင့် ကျန်းစီးမဲ့ကပင် ပြောလိုက်ရလေသည်။

“ထိုက်ဟူတောင်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲမသိဘူး”

ဇာလေခနဲက ဆက်ခနဲခေါင်းထောင်လာသည်။

“ယွန်းစုနယ်က ထိုက်ဟူတောင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အဲဒီမှာလုံခြုံမှုလဲရှိတယ်၊ ယူကိုင်းလဲ မရောက်နိုင်ဘူး၊ အဆင့်မြင့်လို့ ဂုတ်သိုင်းပင်တွေရဲ့

အခြေခံခန်းလဲမြင်တယ်။ ဒီနေရာအသင့်တော်ဆုံးပဲ”

“ကောင်းတယ်- အဲဒီနေရာအသင့်တယ်”

အားလုံးကထောက်ခံကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုက်ဟူတောင်သို့ ဇန်နီယာအား ခေါ်သွားရန်
ဓမ္မေသယကြသည်။

သူတို့သည် ယင်းတောအုပ်ထဲမှာပင် ခခန်းချင်း၊

နယ်စားကြီးကျွဲတောင်၏ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများ
မှာ ချက်ချင်းတော့ နယ်စားကြီးကျွဲတောင်ထဲ မရောက်နိုင်သေးပါ။
တစ်ရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည်နေ့ဦးမှ နယ်စားကြီး
ကျွဲတောင်ထဲသို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။ ထိုအခါမှ သူဆုံးနှစ်သွားသေး
သတင်းကို သူ သိမည်။

ဇန်နီယာကိုလည်း သူဆုံးနှစ်သည်။

ဒီယုလန်းကိုလည်း သူဆုံးနှစ်သည်။

နဂါးစု ဝမ်းမောက်ကိုလည်း သူဆုံးနှစ်သည်။

သူတို့သည် နောက်တစ်နေ့ဖူးလင်းသည်နှင့် မြင်းကိုယ်
ဖြင့် တောင်ပင်လယ်ဒေသမှထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

သူတို့၏ဦးတည်ရာအရပ်မှာ အနောက်ပိုင်းဒေသသို့ ထိုက်
ဟူတောင်တန်းဆီသို့ပင်။

နယ်စားကြီးကျွဲတောင်၏လက်မည်းကြီးအတွင်းမှ လွတ်
မြောက်ရန်လည်း အမေ့ကြီးသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း တောင်ပင်လယ်ဒေသ
မှထွက်နိုင်ရန် အမေ့တကြီးစိုင်းမြင်းကြလေသည်။

နယ်စားကြီးကျွဲတောင် သိရှိသွားပါက တောင်ပင်လယ်
ဒေသကို ပိတ်ဆို့နိုင်သည်။ ဤသို့ပိတ်ဆို့မီ တောင်ပင်လယ်ဒေသ
မှ ထွက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုက်ဟူတောင်သို့သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်သည် မျှော်
မှင်ကြည်နူးဖွယ်အတိုဖြစ်သည်။

တောပန်းတောင်ပန်းကလည်း ပွင့်နေသည်။ စွဲမွှေခင်း
များကလည်း သာသာယာယာရှိသည်။

ရာသီဥတုကလည်း အပူအအေးမျှတလျက်ရှိသည်။

ခရီးစတွက်သည်နေ့မှစ၍ယနေ့ထိ အနောင်အယုက် တစ်
နှစ်တစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ ရန်သူသည် သူတို့ခရီးတွက်သည့်သတင်း
ကို မရဘဲရှိနေသေးသည်ဟု ယူဆရသည်။

ကျွန်း၏ပုံဦးဆောင်သည့် သိုင်းသမားကိုးယောက်တို့သည်
မြင်းကိုယ်စီဖြင့် အနောက်ပိုင်းဒေသသို့ ဦးတည်ခရီးနှင့်လျက်ရှိကြ
လေသည်။

ဓမ္မဟောင်းနောင်မြစ်များကိုမြှောဆိုကာ တဖြည်းဖြည်း
နီးနှင့်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အနောက်ပိုင်းဒေသသို့
နီးကပ်လာလေတော့သည်။

သူတို့သည် ကိုယ့်အတွက်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်ကြသည်။

ရေဆုံးမှ သွားနေသောအတွဲမှာ ကျန်းစီးပုံနှင့်ကျင်ဘက်
တို့ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့နောက်မှလိုက်နေသောအတွဲမှာ စန်ဒီယာနှင့် ဗေ
ကြာပန်းကလေးဒီယူလန်းတို့အတွဲဖြစ်ပါသည်။

စန်ဒီယာနှင့်ဒီယူလန်းတို့မှာ တွတ်ထိုးနေကြပါသည်။

၎င်းနောက်မှအတွဲမှာ စုမုကျန်းနှင့်ယင်စွေစွာတို့အတွဲဖြစ်
သည်။ သူတို့အထဲတွင် အပျော်ဆုံးအတွဲမှာ စုမုကျန်းနှင့်ယင်စွေမု
တို့ပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သေဆုံးပြီဟုထင်ထားခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ ပြန်တွေ့ရသော
အခါ စုမုကျန်းအဖို့ အိပ်မက်မက်နေသလားဟု ထင်မှတ်နေမိတော
သည်။

ယင်စွေစွာအဖို့မှာလည်း ဤတစ်သက် ပြန်မတွေ့နိုင်တော့
ဟုမှတ်ယူထားသည့်စုမုကျန်းနှင့် ပြန်တွေ့ဆုံခဲ့လျှင်မဟုတ်ပါလား
သူတို့မှာ ပြောမဆုံးမပိုင် တောသုံးတောင်ဖြစ်နေသည်
ပြောစရာမကား မတုန်နိုင်မခန်းနိုင်ဖြစ်နေသည်။

ထိုနံတွဲနောက်မှ သားဖြစ်သူအား တပြန်ပြန်ကြည့်၍ လိုက်
ပါလာသည့်နံတွဲမှာ ဓားလေခန်းနှင့်စုတီတို့ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် သားဖြစ်သူအား သိုင်းလောကထဲသို့ ဓလေ့
လိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ ဓလေ့လိုလိုသည်မဟုတ်ပေ။

သားဖြစ်သူ အတင်းပုဆောသဖြင့် နောက်ဆုံး မတတ်သဘတ်
ခွင့်လွတ်လိုက်ချိန်ဖြစ်သည်။

ယခု သားကို ဘေးမသိရန်မခတ် ပြန်တွေ့ရသောအခါ
အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။

သားကို တစ်ယောက်တည်းမဟုတ် သူ၏ကြင်ယာလောင်း
နှင့်ပင် တွေ့နေရမည်။

အားလုံး ကြင်မော်ချစ်သူကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုနံတွဲလေးယောက်နောက်မှ လိုက်လာသူကား လိစွန်းပင်
ဖြစ်ပါလေ၏။

လိစွန်းသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ခရီးနှင့်လျက်ဖိုနေ
လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ချစ်သူကိုယ်စီနှင့် ခရီးသွားလာနေရသည်မှာ
သူတို့အတွက် ဖော်စွင်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း လိစွန်းမှာမိမိအကြောင်း
ကိုတွေးမိပြီး ဝမ်းနည်းသလိုလိုမိစားလာရလေသည်။

အမှန်တော့ လိစွန်းသည် အသက်မကြီးသေးပါ။

သူမ၏အသားအရေက ပြူဝင်းနုညက်နေပါသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း အခြေအနေမဆိုးပါ။

အမျိုးအစားကျနပါသည်။

သူမသည် စိတ်ထားမိုးသားပြောင်ဝင်းသူဖြစ်သည်။

မိုးသားပွင့်လင်းသူဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာတွင်လည်း ထိပ်တန်းစာရင်း ပေါက်နေသဖြင့်
ပါသည်။ သို့မကဲ့သို့ ကိုယ့်အားကိုယ့်ကိုး၍ ကြိုးစားရင်း စာရင်းပေါက်
လာသူများမှာ အနည်းအကျဉ်းမျှသာရှိပါသည်။

သို့ရာတွင် သူမသည် ရွှေဆိုးလွန်းလှပါသည်။

ရွှေဆိုးသည်မှာ တော်စုံတန်ခိုးရွှေဆိုးသည်မဟုတ်ပါ။

အလွန်အလွန်ကို ရွှေဆိုးပါသည်။

သူမသည် ယနေ့သိုင်းလောကတွင် ကျွန်ုပ်တို့နေသကဲ့သို့
ဖြစ်ပါသည်။ သို့တိုင် ယနေ့တိုင်အောင် ချစ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်
မျှ မရှိသေးပါချေ။

ချစ်ရေးဆိုသည့်သူလည်း မရှိပါ။ ယင်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူ
ဝမ်းနည်းနည်းတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပါ။

သူတို့သည် အနောက်ပိုင်းဒေသသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာ
ပါသည်။

သူတို့ရှေ့ အထွေထွေနေရာ၌ ဖြူတစ်ဖြူကို မှန်တိုမှန်ဝါး
တွေ့မြင်ရပါသည်။

သေသေချာချာတော့ မမြင်ရသေးပါ။ အမြင်သန်သော
သိုင်းသမားများသည် မြင်သော်လည်း ဖြူကို သေသေချာချာမတွေ့
ရသေးပါ။

တဖြည်းဖြည်းနီးလာသောအခါမှ ဖြူကလေးသည် စိမ်း
လန်းသောသစ်ပင်များအကြားမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းစီးမဲ့သည် ဖြူကလေးကိုညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီဖြူကို သိသလား”

ဤလူစုထဲတွင် ကျန်းစီးမဲ့တစ်ယောက်ကလွဲလျှင် တစုတ
ပြည်အနှံ့အပြားသွားလာသူ မရှိပါ။ သူသည် တစုတပြည်နယ်အား
လုံးကိုရောက်ဖူးပေသည်။

ကျန်းအားလုံး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျန်းစီးမဲ့က...

“အဲဒါ ဒီတုံးဖြူလို့ခေါ်တယ်။ အနောက်ပိုင်းဒေသခံ့တံခါး
ဝမ်း လွှတ်လွှတ်ကူးကူးတယ်။ ကုန်သည်တွေလဲ ပေါတယ်။ နေလို့
ထိုင်လို့လဲ ကောင်းပါတယ်”

ကျန်းစီးမဲ့သည် ဤဖြူသို့ရောက်ဖူးသည်။ စန်ချီယာအား
စာပွေစင်အခါက ဤဖြူသို့ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။

“အဲဒီဖြူမှာ သိုင်းသမားတွေလဲရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် နည်း
ပါတယ်။ ဖြူလူဦးရေနဲ့စာရင် အင်မတန် အရေအတွက်နည်းတယ်။
တစ်ရာတစ်ယောက်မရှိဘူး”

သူကပြောရင်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လာခဲ့
သည့်ခန့်လမ်း လမ်းမှောင်ကြည့်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီသိုင်းသမားတွေဟာ တကယ်လူတော်
ပါ။ တကယ်ထိပ်သီးပညာရှင်တွေပါ။ သူတစ်ပါးကို ရန်မလုပ်။ တ
ကယ်တတ် တကယ်တော်သွားတဲ့လူတွေဟာ ဒီလိုမျိုးပါ။ သူတို့

၁၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇာနည်

တတ်တာ လူသိမှာတောင် စိုးသေးတယ်”

စာလေခန့်က မေးလိုက်သည်။

“သူတို့သဘောထားကကော... ”

“ဟ- တကယ့်လူတော်တွေဆိုမှတော့ ခုန့်မလိုဘူးကော နည်းတယ်၊ သိုင်းသမားခွင်းတွေရင်လဲ တလေးတစားနဲ့ဆက်ဆံ ကျည်ကြတယ်”

“ဂိုဏ်းတွေ ဘာတွေကော မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး၊ ဂိုဏ်းပွဲလောက်တဲ့လူဦးရေမရှိလို့နဲ့တုတယ် အားလုံး တစ်ကိုယ်တော်သိုင်းသမားတွေ ချည်းပဲ၊ ဝါပေမယ့် အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်နေတုန်း၊ စည်းလုံးညီညွတ်ကြတယ်”

“အတုယူစရာပဲနော်၊ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးက ဒီမြို့ကိုအတုယူခဲ့ကောင်းတယ်၊ ဒီမြို့လိုနေကြထိုင်ကြရင် သိုင်းလောကကြီး ဘယ်လောက်အေးချမ်းသာယာလိက်မလဲ”

လိစွန်းက ဝင်၍မှတ်ချက်ချသည်။ သူမသည် ဤမြို့မှသိုင်းသမားအားလုံးကို လေးစားမိသည်။

သူကောဆိုသည်နှင့် စန်ဒီယာက တဟားဟားရယ်ရယ် လိုက်လေသည်။

“ဟား- ဟား- ဟား- ဒေါ်ဒေါ်ကို ဝီထုံးရောက်မှ စိတ်တိုင်း ကူသိုင်းသမားတစ်ယောက်ရှာပြီး လက်ထပ်ပေးရမယ်”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

သိုင်းဆရာတစ်ယောက်(၇) ❀ ၁၂၃

“ဆွေးကောင်လေး”

လိစွန်းမှာစွက်သွေးပြာသွားပြီး စန်ဒီယာကား ဆဲရေလိုက်လေသည်။

စန်ဒီယာနှင့် လိစွန်းတို့မှာ အခေါ်နှင့်တူအရင်းပမာ ဖြစ်နေလေပြီ။

တစ်ဦး၏ပြောစကားကို တစ်ဦးက မနာတော့ပေ။

စန်ဒီယာသည် လိစွန်းအပေါ်မှတစ်ကိုယ်တော်ဖြစ်နေသောအဖြစ်အပျက်ကို မကြာခဏ စလေ့မိသည်။

“ဟုတ်တယ်ဒေါ်လေးရ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်ကတည်းက ဘက်ပုံနေတာ၊ ဘက်ပုံနေတာကို ထပ်မြည့်ရဦးမှာပေါ့”

စန်ဒီယာက အတည်စကားပြောကြားလေသည်။

“ဒေါ်ပဲဘဝနဲ့ပဲ နေပါစေတော့မယ်၊ ဒေါ်လေးလောက်စွမ်းဆိုးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ ဒီလိုဘဝနဲ့ နေသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲမဟုတ်လား”

ကြေကွဲစရာ ဆွေးမြည်စွာပြောလိုက်သည့် လိစွန်းကော ကြောင့် စန်ဒီယာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“ဒေါ်လေးကို နောက်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်ပြောနေတာပါ၊ ဒေါ်လေးက ပြောသလောက်လဲ စွမ်းဆိုးဆိုးပါဘူး၊ ဒေါ်လေးလောက် စွမ်းဆိုးပြီး ကြင်မော်ကြင်ဘက်မဲ့တဲ့လူတွေ အ

၁၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်လောင်းတောင်

များကြီးမိုက်သေး၊ ဒေါ်လေးဟာ မိန်းမပီသတယ်၊ စိတ်ထားမြဲစင်တယ်၊ မြင့်မြတ်တယ်၊ သိုင်းပညာလဲ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒီတော့ သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ဒေါ်လေးကိုတွေ့ရင် သဘောကျသွားမှာ သေချာပါတယ်”

လိစွန်းက ဘာမှမြန်မပြောနေတော့ပေ။

သူမ၏ရုပ်ရည်ကို မှန်မြင်၍ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တကယ်ဆိုရသော ရုပ်ရည်ဖြစ်ပါသည်။

အရေးများတစ်ထောက်စာပင်ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်ယောက်ျားကမျှ အရေးများတစ်ထောက်ကိုစွဲတူ၍ မပုတ်ကြပါ။

ထို့ကြောင့် လိစွန်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါတော့သည်။

စန်ဒီယာလည်း ဘာမှမပြောတော့ပါ။ အားလုံးက လိစွန်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြပါသည်။

ပြောနေလျှင်လည်း စိတ်မကောင်းစရာတွေသာဖြစ်မည်ကို သိကြသဖြင့် ထပ်မံမပြောကြတော့ပါ။

ဇီဆုံးမြို့နှင့်နီးလာပါသည်။ မြို့နှင့်နီးလာသဖြင့် မြင်းများသည် သွက်လာကြပါသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ စန်ဒီယာက သူ့အခြေအနေများကို ချီယူလန်းအား ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ချီယူလန်းမှာ ဗိုလ်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေစရာသည်။

အတန်ကြာမှ...

“ဪ- မေမေက ခါကြောင့် ဒီလောက်စွဲနဲ့ပဲကြီးနေတာကို။ ညီမကတော့ မေမေစွဲနဲ့ပဲကြီးလှသည်လားအောက်မေ့နေတာ။ အင်ကိုကိုမမိရင်တော့ မေမေဟာ အသေပြောင့်မှာမဟုတ်ဘူး”

ချီယူလန်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

စန်ဒီယာကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း- အစ်ကိုနဲ့ညီမေမေတော့ ကမ္ဘာ့ရန်ပါပဲ၊ ကြားထဲက ညီမအနေခက်မှာကိုပဲ ငါးမိပ်မိပါတယ်”

“ကံတရားပဲပေါ့အစ်ကိုရယ်”

ချီယူလန်းက ထိုမျှသာပြောနိုင်သည်။

ကျန်းဇီးပုံတို့သည် တောထဲတောင်ထဲတွင် မြစ်သလိုနေ၊ မြစ်သလိုစားကာ ခရီးကြမ်းရှင်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့နယ်နီးက ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစားခွင့်ကြသည်။ ကောင်းကောင်းအနားယူခွင့်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မြင်းကိုယ်စီနန်းစိုင်းကာ ဇီဆုံးမြို့သို့အရောက်ရှင်ကြတော့သည်။

❀

သောင်းကျန်းသူနှင့် နားသွယ်

ချမ်းမြေ့သာယာဟူသည်မှာ စားသောက်ဆိုင်အမည်ဖြစ်ပါသည်။ နားသွယ်နှင့်လိုက်သော စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

စားချမ်းသည်။

သာယာယာယာရှိသည်။

စီးထုံမြို့ရှိ အကြီးဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆိုင်တွင် အရသာအရှိဆုံး စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားသောက်နိုင်ပါသည်။

အကောင်းဆုံးအရက်ကို ရရှိနိုင်သည်။

ဝမ်းနစ်ပင်အရက်သည် အကောင်းဆုံးအရက်ဖြစ်သည်။

ထိုအရက်ကို အရက်ကောင်းကြွက်တတ်သူမှန်သမျှ နှစ်သက်သဘောကျကြသည်။

• ည့်သည်အတော်များများလည်း ညတိမ်တည်းခိုနိုင်သည့် စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လူလင်များပါ ဆက်ဆံနေကောင်းမွန်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူကောင်းသူကောင်းများ လာရောက်ကြသည်။

• ည့်သည်များ များပြားသည်။

လူကောင်းသူကောင်းများလာရောက်သည့် အခြားသော အကြောင်းတစ်ခုမှာ ဆိုင်၌လောင်းကစားဝိုင်းမရှိခြင်းပင်။

လောင်းကစားဝိုင်းမရှိသဖြင့် လူရွယ်လူငယ်များလည်း မလာရောက်ကြပါ။

ဤသည်ကို လူကောင်းသူကောင်းများက သဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြပါသည်။

ကျန်းမီးပုံတို့သည် ချမ်းမြေ့သာယာစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် လူပြည်မတတ်ဖြစ်နေပါသည်။

သူတို့သည် ထိုင်စရာနေရာများကို ရှာရတော့သည်။ လက်ယာဘက်ထောင့်တွင် ကြီးမားသောစားပွဲကြီးတစ်လုံး၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ထိုစားပွဲသို့ သူတို့ချဉ်းကပ်ဖူးကြပါသည်။

ထိုလူသည် ကျန်းမီးပုံတို့ နေရာလွတ်ရှာနေသည့်အခိုက်ကို ဖမ်းသွားသည်။

သူက ပျာပျာသလဲပင်...

"ဟာ- မိတ်ဆွေတို့ လာကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဒီလောက်ကြီးတဲ့စားပွဲကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေမိတာကို မိတ်ဆွေတို့ ထိုင်ရတာခက်နေတာပေါ့"

ထိုသူက မိတ်ဆွေပါသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ကေတုလတင်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်မယ်နော်"

"ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ လူများတော့ စားပွဲကြီးမှမြစ်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဟိုဘက်စားပွဲကိုမြောင်းပေးပါမယ်"

ထိုသူသည် အခြားစားပွဲသို့ မြောင်းရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

"လာပါမိတ်ဆွေ၊ ဒီစားပွဲက အကြီးကြီးပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ယောက်ထိုင်လဲ ကျယ်ပါသေးတယ်၊ မိတ်ဆွေမိန့်လို့ ဘာမှအနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး၊ ထိုင်ပါ"

ကျန်းမီးပုံက လှမ်းတေးလိုက်သည်။ ထိုသူကလည်း ငြင်းမနေတော့ပါ။

ငြင်း၍မြောင်းရလျှင် သူ့မှာကြားထားသည့်စားစရာများ သောက်စရာပန်းကန်များကိုပါ မြောင်းရပါမည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မမြောင်းတော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်လက်စားသောက်နေပါတော့သည်။

ကျန်းမီးပုံသည် ထိုသူ့အား အမှတ်တမဲ့ပင် အကဲခတ်လိုက်

ပါသည်။

ထိုသူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဥပမိရုပ် ရည်မှန်သည်။ ခရမ်းရောင်ပိုးဝတ်စုံကို သေသပ်ခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုသူ၏စားသောက်ပုံကိုပါ အကဲခတ်သည်။

ထိုသူ့စားသောက်ပုံမှာ ပရမ်းပတာမရှိချေ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ အရက်ပုလင်းကို ထိုသူလှူသည်။

မန့်ခွက်ထဲသို့ အရက်တစ်ဝက်ခန့်လောင်းထည့်သည်။

ထို့နောက် တစ်ခွက်သောက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ချထားသည်။ အရက်သောက်သည်မှာလည်း စည်းနပ်ကမ်းနှင့်မြစ်သည်။

ထိုသူကိုကြည့်၍ အကဲခတ်ရသည်မှာ စာတတ်ပေတတ်လူကဲ့သို့တစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရပေသည်။

ကျန်းမီးပုံ မသိပေသာ အကဲခတ်ပြီးသည့်နောက် စားစရာသောက်စရာများကို မှာကြားလေတော့သည်။

ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး အဝတ်စုံအပြတ်ပြတ်နှင့် စားသောက်ခဲ့ရသဖြင့် ဟင်းလျာမျိုးစုံကို မှာကြားတော့သည်။

သူတို့သည် ခရီးကလည်း မန်း၊ ဆာကလည်း ဆာလောင်နေသဖြင့် မှာကြားထားသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်လာသည်နှင့် ငုံ့လွေးကြတော့သည်။

ခေါင်းမပေါ်တမ်း စားသောက်နေကြတော့သည်။

ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူမှာ သူတို့အား ဝတ်စပ်စုစုမေးမြန်းခြင်းမပြုချေ။

ဟင်းမျိုးစုံကို စိတ်ကြိုက်မှာပြီး တစ်ကြမ်းသောက်နေကြသော လူတစ်စု၏အသွင်အပြင်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုသူသည် အထူး စိတ်ဝင်စားဟန်မပြသဘဲ သူ့အသောက်ဖွယ်ရာများကို အေးအေးဆေးဆေးပင် စားသောက်နေပါသည်။

ဤဆိုင်ထဲတွင်စားသောက်နေသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းပါသည်။ အခြားစားသောက်ဆိုင်များကဲ့သို့ အရက်မူးပြီး ဆူပူများသူများလည်း မရှိပါ။

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပြောသံမျိုးလည်း မကြားရပါ။ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံလည်း မရှိပါ။ အားလုံးပင် စိတ်ချမ်းသာစွာ စားသောက်နေကြပါသည်။

ထိုသို့အေးချမ်းငြိမ်သက်နေခိုက်မှာပင် . . .

“ဝန်း..”

“ဒိုင်း..”

“ခွမ်း..”

အသံများကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ရုတ်တရက် ဖြူလဲကွဲသံများထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ဆိုင်

ထဲ၌ မှတ်မှတ်သံသံဖြစ်သွားပါသည်။

ကျန်းစီးပုံနှင့်တကွ အားလုံးခေါင်းထောင်ကြည့်မိကြသည်။

ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူလည်း ကြည့်မိသည်။

လူတစ်ယောက်. . .

ကျောပေါ်၌ ဓားတစ်ချောင်းကိုသိုင်းလွယ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်။

အညှီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖြင်နီနှင့်သိသာနိုင်ပေသည်။

ထိုလူသည် ဓားပွဲပေါ်တက်ပြီး ဓားပွဲပေါ်မှ ဘိုး၊ ခွက်၊ ပန်းကန်များကို ကန်ချပစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် အကုန်ကန်ချနေသည်။

ထိုဓားပွဲမှ လူများထပြေးကြပြီး ကျန်းစီးပုံအား လိစွန်းကတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အဓိပ္ပါယ်မှာ လမ်းတွင် ကျန်းစီးပုံကပြောခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့။ ဝီထုံးမြို့မှသိုင်းသမားများသည် မှီးသားသည်။ အေးဆေးသည်ဟု ကျန်းစီးပုံပြောခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့။

ယခု အပြောနှင့်လက်တွေ့အဖြစ်အဖြစ် ကွဲလွဲနေပြီ။

ပါကို လိစွန်းကကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် အညှီရောင်ဝတ်စုံနှင့်သိုင်းသမားသည် အခြားဓားပွဲသို့ လွှားနေခုံနီကူးလိုက်သည်။

“ဝန်း..”

“ဝင်း..”

“ခွမ်း..”

ထိုစားပွဲပေါ်မှအရက်အိုးများ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထည့်ထားသည့်ပန်းကန်များကို ကန်ချပစ်တော့သည်။

ထိုစားပွဲမှလူများလည်း ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားကြပါသည်။

မှောင်ထွက်သွားကြသည်။

ကျန်းစီးပုံတို့စားပွဲမှာထိုင်နေသော ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသည် သောင်းကျန်းနေသောအညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာတွင် မကျေနပ်သည့်အချိန်အရောင်များ၊ ခံမြင်းသည့်အချိန်အရောင်များ၊ စက်ဆုပ်ရွံ့ရွံ့သည့်အချိန်အရောင်များ ယှက်သမ်းနေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် သက်မြင်းတစ်ချက်သာမျှပြီး အရက်ကိုသာကောက်ခွဲနေတော့သည်။ ထိုသူသည် မိတ်ကို အတော်ထိန်းထားရဟန်ရှိသည်။

အရက်ကိုမဟုတ်သောလိုက်ပြီး အစားအသောက်ကိုခွဲစားနေလိုက်တော့သည်။

ဆူညံဆူညံအသံများကြောင့် ဆိုင်ရှင်သည် ပြေးထွက်လာ

၏။ အညိုရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ပြီး သောင်းကျန်းနေသော သိုင်းသမားအားတွေ့သောအခါ ဆိုင်ရှင်သည် ပြေး၍တောင်းပန်သည်။

“ဆရာကြီး- သည်းခံပါခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီး ဘာအလိုရှိပါသလဲ”

“ဟေ့ကောင်- ဘာသည်းခံရမှာလဲ၊ မင်းတို့ဆိုင်မှာလောင်းကစားဝိုင်းမရှိဘူး၊ သောင်းကစားဝိုင်းလုပ်ပေးစမ်း”

ဆိုင်ရှင်က ယဉ်ကျေးစွာပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ လောင်းကစားဝိုင်းမရှိပါဘူး၊ ဆရာကြီးကစားချင်တာပါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ဆရာကြီးကို လောင်းကစားဝိုင်းရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပို့ပိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“ဖြန်း..”

ထိုအညိုရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်သမားက ဆိုင်ရှင်ကို ပါးချလိုက်လေသည်။

“မလိုချင်ပါဘူး၊ ငါက မင်းဆိုင်မှာကစားချင်တာ၊ ဘာလဲ မင်းတို့က ကစားဝိုင်းကို လုပ်မပေးဘူးဆိုတော့ ငါ့ကိုစော်ကားတာပဲ ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ တွေ့သမျှ မြှင့်မချမှုပစ္စည်းသည် သူ့ဖက်ဆီစရာပစ္စည်းဖြစ်နေတော့သည်။

ကျန်းစီးပုံတို့မှာ အခံရခက်နေကြသည်။

၁၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်လေးအောင်

သူတို့သည် အကြောင်းမဲ့ သောင်းကျန်းနေသူအား ဝင်ရောက် နှိပ်ကွပ်ဆုံးမချင်ကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ဧည့်သည်များသာဖြစ်ကြသည်။

ထို့ပြင် အရေးကြီးလှသော သိုင်းဧကရာဇ်ပေါ်ထုတ်ရေး အစီအစဉ်ကြီးတစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ခန့်မှန်းထွက်လာသူများဖြစ်နေကြသည်။

ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့် ပြဿနာမဖြစ်ချင်ကြပါ။

သိုင်းဧကရာဇ်ပေါ်ထုတ်ရေးအစီအစဉ်ကြီးသည် ဘာမဟုတ်သည့်အသေးအမွှာကိစ္စကလေးကြောင့် ဖျက်သွားပျက်ပျက် ဖြစ်နေပါသည်။

ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စကြောင့် မိမိတို့ဘတ်စွန်ကိုလည်း မပေါ်ထုတ်ချင်ကြပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ခေါင်းပုံပြီးစီးသောကံစရာများကိုသာ ဆက်လက်စားသောက်နေကြတော့သည်။

ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူမှာလည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သနည်းခံစိတ်မွေးနေရကြောင်း ကျန်းစီးပုံရိပ်မိသည်။

ထိုအချိန်၌...

"ဝုန်း..."

"ဝုန်း..."

သိုင်းဧကရာဇ်စံရုပ်ပုံလွှာ(၇) ❀ ၁၃၅

အညှီရောင်ဝတ်စုံဝတ်သိုင်းသမီးသည် ကျွမ်းပစ်ပြီး သူတို့စားပွဲဆီသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ထို့နောက် မိမိသမီးပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ကန်ချပစ်လေတော့သည်။

အရက်တိုးများကိုလည်း ကန်ချပစ်သည်။

"ဝုန်း..."

"ဝုန်း..."

"ခွမ်း..."

ဤတွင် ကျန်းစီးပုံတို့စားပွဲမှလူတစ်ယောက်သည် လွှင့်မြန်စွာထ၍လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ထိုလူမှာ လိစွန်းမြစ်သည်။

သူမသည် ဆတ်ဆတ်ကြဲ စိတ်မြန်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း လွှင့်မြန်စွာထ၍ လှုပ်ရှားခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားသည်။

သည်ကြားထဲမှ အညှီရောင်ဝတ်စုံဝတ်သိုင်းသမီးသည် သူတို့၏စားပွဲသို့ ခုန်ကူးလာပါပြီ။

စားသောက်ဖွယ်ရာပန်းကန်များကို ကန်ပစ်သည်။ လိစွန်း

သည်မခံနိုင်တော့ပေ။

အညှီရောင်ဝတ်စုံသိုင်းသမီး၏ ခြေထောက်အောက်ကို ဖမ်းကိုင်ကာ ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟီး...”

“ပြောင်း...”

အညိုရောင်ဝတ်သိုင်းသမားကလည်း လျင်မြန်လှသည်။

သို့ခြေတစ်ဖက်ကို လိစွန်းကမင်းချပ်လိုက်သည်နှင့် လိစွန်း

၏မျက်နှာသို့ လွတ်နေသောခြေထောက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကန်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

“ဟီး...”

သို့ကန်ချက်က လိစွန်းထံသို့မရောက်။ သို့သို့ကန်လိုက်က
လေထဲမြောက်တက်သွားသည်။

“ဟီး...”

လိစွန်းသည် လေထဲသို့ခုန်တက်လိုက်၏။ ဝတ်စုံညိုနှင့်
သိုင်းသမားအား ဘယ်ညာလက်ဝါးအတွဲမှဖြင့် လှုပ်တစ်ပြတ် ခုတ်
ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“ခွမ်း...”

ထိုသူမှာ စားပွဲပေါ်သို့ကျသွားသည်။ လိစွန်းသည်လည်း
ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ရောက်လာသည်။

ထိုသူအား ကိုင်ပေါက်ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

“ဟီး...”

“ဝုန်း...”

ထိုသူမှာ တံခါးပေါက်အနီး၌ ကိုးရိုးကားရားလွင့်စဉ်ကျ
သွားလေသည်။

ထိုသူမှာ လိစွန်းအား မည်သို့မျှမယှဉ်နိုင်ပေ။

လိစွန်းက ဦးဆောင်လှုပ်ကိုင်သွားခဲ့ပေသည်။

“အဲဒါ မှင့်အတွက် ပထမသင်ခန်းစာပါ။ ဒါကိုမှ သင်ခန်း
စာလို့မမှတ်ရင် ရွှင့်ကို သင်ခန်းစာအသစ် ထပ်တက်ပေးရမယ်။ ရွှင့်
နောက်ကို ဒီဆိုက်ကို ဘယ်တော့မှမလာပါနဲ့”

လိစွန်းက ခါးထောက်ပြီးပြောလိုက်သည်။

ဝတ်စုံအညိုဝတ်သိုင်းသမားသည် ခယ်ယိုင်ဖြင့် ထရပ်
လာလေ၏။

တုံ့ပြန်ထိတ်လန့်သောအမူအရာဖြင့် လိစွန်းအား တစ်မျက်
မျှလှမ်းကြည့်လေသည်။

ထို့နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်သည်။

ပြီးသော် လိစွန်းတို့အား ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ထိုသူများသည် ထိုအတိုင်းသာဖြစ်တော့သည်။

သူတို့သည် ငုံ့နေသူများအပေါ် အနိုင်ကျင့်စေကာမဲ့ပြီး
ယခုလိုထက်မြက်သူမျိုးနှင့်တွေ့သောအခါ ခေါင်းညှိုးရှောင်တိုင်း
ထွက်ခွာသွားတတ်ကြပါသည်။

လိစွန်းမှာ ထိုသူအား မြန်မကြည့်တော့ဘဲ သူ့နောက်သို့ မြန်
လျှောက်လာလေသည်။

၁၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်ဆောင်

ထိုစဉ်မှာပင်...

ဆိုင်ပြင်သို့ရောက်သွားသည့် အညှီရောင်ဝတ်စုံဝတ်သိုင်း
သမားသည် မထင်မှတ်ဘဲ ကိုယ်ကို လျှပ်တစ်ပြက် လှည့်လိုက်လေ
တော့သည်။

သူ ဤကဲ့သို့လှည့်မည်ဟု မည်သူကမျှ မထင်မှတ်ခဲ့ကြချေ
တကား။

❀❀❀

သိုင်ဆောင်ရန်စီစဉ်ပုံလွှာ(၇) ❀ ၁၃၉

နုလုံးသား၏ ပြောင်းပေါက်များ

“ဦး ...”

“ဝှစ် ...”

“ဝှစ် ...”

ပြောင်လက်နေသောလက်နက်ပုန်းကလေးများသည် နိုင်
ခနဲ နိုင်ခနဲပျံသန်းလာလေသည်။

ဝတ်စုံညှီဝတ်ထားသောသိုင်းသမားသည် ချာခနဲလှည့်ပြီး
သူ့လက်ကိုလှုပ်ရှားလိုက်ရာ တဦးဦး တဝှစ်ဝှစ်အသံများ ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ လိစွန်းနှင့်အနီးဆုံးလူမှာ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ
နှင့်လူမြစ်သည်။

လက်နက်ပုန်းများပစ်လွှင့်လာသောအခါ လိစွန်းမှာ လက်
နက်ပုန်းများကို မည်သို့မျှမရှောင်နိုင်တော့ပေ။

၁၄၀ * စာတည်းလေးအောင်

ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူမှာ လိစ္စန်းခွေသို့ခန့်ဝင်ပြီး အင်္ကျီ
လက်စွဲညှပ်ဖြင့် လက်နက်ပန်းများကိုခတ်ထုတ်မင်လိုက်သည်။

"ဂုဏ်..ဂုဏ်.."

သူ့တွင် မည်သည့်လက်နက်မျှပါမလာပါ။

ထို့ကြောင့် ကြုံသလိုတားဆီးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လက်နက်
ပန်းတစ်ခုသည် တံခါးဝဆီသို့လည်၍ထွက်သွားသည်။

ထိုလက်နက်ပန်းသည် ပင်ခတ်သူ၏ကျောပြင်သို့ သွား
ရောက်ထိမှန်လေသည်။

"ဂုဏ်.."

"ဟော.."

"အား.."

တံခါးဝဆီမှ ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ဇူးဇူးရှရှအော်ဟစ်သံ
ကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

လက်နက်ပန်းသည် ဝတ်စုံညှပ်နှင့်လူကိုထိမှန်ပြီး ပေါက်ကွဲ
သွားလေပြီ။

သူတစ်ယောက်သူတစ်ယောက်လေးပြီး

တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်မှာ ခရမ်း
ရောင်အင်္ကျီနှင့်လူက လက်စွဲညှပ်ဖြင့်တားလိုက်သည့် လက်နက်ပန်း
တစ်ခုသည် အင်္ကျီလက်စွဲညှပ်ကိုဖောက်ထွင်းပြီး လိစ္စန်းထဲသို့ ဆက်
လက်ပြေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အင်္ကျီကြောအောက်ခိုလှုံနေသဖြင့် အချိန်ကတော့မပြင်းလှတော့
ပေ။ သို့သော် ဆက်လက်ပြေးနေဆဲသာဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ-

လိစ္စန်းအနေဖြင့် လက်နက်ပန်းကို မရောင်နိုင်တော့ပေ။
ရောင်ချိန်လည်း မရှိချေ။ သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူမကို
ထိမှန်တော့မည်ဖြစ်သည်။

"ဖယ်..ဖယ်..ဝတ်ချလိုက်"

ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူမှာ ဝါးစပ်မှအော်ဟစ်သတိပေး
ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် လိစ္စန်းအားဝင်ပွေ့လျက် မြေကြီးပေါ်သို့လှဲချလိုက်
ရတော့သည်။

လက်နက်ပန်းမှာ နံရံနှင့်ထိမိပြီး ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။

"ဂုဏ်.."

"ဟော.."

လက်မတင်ကလေးလွတ်သွားပေသည်။

လိစ္စန်းကား ကြမ်းပြင်ပေါ်မှမတနိုင်သေးပေ။

သူမ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ဖိထား
သည်မဟုတ်ပါလား။

အတန်ကြာမှ ခရမ်းရောင်အင်္ကျီနှင့်လူသည် အေးသို့တ
ရပ်ပြီး လိစ္စန်းအားဆွဲထုလိုက်လေသည်။

လိစ္စန်းမှာ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို ကောင်းကောင်းမဆိုး

အောင်မြင်သွားရတော့၏။

“ခလိုကယ်တင်တာ ကော့လွှဲတင်ပါတယ်ခွင့်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ မြစ်လာတာက သိပ်မြန်တာပဲကိုး အမိ ဆောင်ရွက်ရတာဆိုတော့ တွန်းလှံမိသလိုမြန်သွားတာကိုပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ဘို ... ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပဲဟာ”

လိစွန်းက ကော့လွှဲတင်စွာပြောလိုက်သည်။

ကျန်းစီးမုံမှာ ထိုလူ၏လျှင်မြန်သွက်လက်မှုကို ချီးကျူးမိလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားကယ်ပေလို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်ုပ်ညီမကြီး အသက်ဟာ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ခိုတော့တာပါပဲ၊ ကော့လွှဲတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူတို့ ပို၍ရင်းနှီးခင်မင်သွားတော့သည်။ သည်တော့မှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်ဖွဲ့နိုင်ကြတော့သည်။

“ကျွန်တော်က ကျန်းစီးမုံပါ။ သခင်ကြီးတာစင်ကူမဲ့ လူယုံတော်ပါ။ ဒီနယ်ကတော့ တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်ရဲ့နယ်နဲ့ ဝေးကွာလွန်းတဲ့အတွက် ဒီလိုအမှန်အတိုင်းပြောပြီးမိတ်ဆက်ရတာပါ”

ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွားလေသည်။ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုသည်။

ကျန်းစီးမုံမှာ ကြောင်တောင်တောင်မြစ်သွားသည်။

“အခု မေဖွတ်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရတော့ နောင်ကြီးကျန်းစီး

မုံကို ဘယ်လိုကော့လွှဲတင်ရမုန်းမသိပါဘူး နောင်ကြီးကျန်းစီးမုံသာ အမှန်ကိုပြောမပြတ် လျှို့ဝှက်နာမည်ကိုသာပြောရင် ဒီလိုနဲ့ပဲပြီးသွားမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ သိုလ်မိသားစုတွေပါဗျာ”

သူသည် ဝမ်းသာအားရဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ သခင်ကြီးတာစင်ကူမဲ့တပည့်တစ်ယောက်ပါပဲခင်ဗျာ”

“ဘိုး ... ဟုတ်လား”

ကျန်းစီးမုံ ဝမ်းသာအားရမေးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးကျန်းစီးမုံအနေနဲ့ ကျွန်တော်ကိုမမှတ်မိပေမယ့် ကျွန်တော်က နောင်ကြီးကျန်းစီးမုံနဲ့တူတယ်လို့ထင်နေတာပါ။ သခင်ကြီးမိခင်က နောင်ကြီးနဲ့ကျွန်တော် မဆိုမိတာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အဝေးနယ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရလို့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော် စိတ်မိတော်ကြီးကိုပြန်ရောက်တဲ့အခါ နောင်ကြီးကျန်းစီးမုံ အလုပ်များနေတာနဲ့ကြုံပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ နောင်ကြီးကျန်းစီးမုံ ကျွန်တော်ကို မမှတ်မိတာပါ။ နှစ်တွေကလဲ အတော်ကြာခဲ့ပြီကိုး”

သူက ရှည်လျားစွာဆက်လက်ရှင်းပြနေသည်။

“သခင်ကြီးလုပ်ကြံခံရတော့ ကျွန်တော်လဲ ဗြူးပေါ်တက်မလာတော့ဘူး တက်လာရင်လဲ အဖမ်းခံရမှာပဲ၊ အဖမ်းခံရရင် အမြတ်ခံရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် အဝေးနယ်မှာဓာတ်မြှုပ်နေလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော် သိုလ်လောကထဲမှာ မထင်မရှားနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံတည်း

နေခဲ့တာ ကြုံပါပြီ။ အခု အနှစ်နှစ်အလလက ဖျံ့သိပ်ထားခဲ့ရတဲ့ စကားတွေကိုပြောလိုက်ရတော့ ရင်ထဲပေါ့သွားတာပါပဲခင်ဗျာ။”

ကျန်းစီးမုံတို့ကလည်း တပြုံပြုံနှင့်နားထောင်နေပါသည်။

“ခင်ဗျားနာမည်ကကော ဘယ်လိုခေါ်သလဲဗျာ၊ စိတ်မမိပါနဲ့နော်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာနေရတော့ နာမည်တွေလဲ မမှတ်မိတော့ဘူး။”

“ဟာ- ကိစ္စမမိပါဘူး၊ လူတောင်မသိမှတော့ နာမည်က ပိုဝေးတာပေါ့၊ ကွန်တော့နာမည်လင်းယုန်ခွဆွေပြောင်ပါ၊ အများကတော့ “ဖေါ်မိုလင်းယုန်” လို့ခေါ်ကြပါတယ်”

ဖေါ်မိုလင်းယုန်ခွဆွေပြောင်သည် တရစပ်ပြောပြနေသည်။ သူဖျံ့သိပ်ခဲ့ရသည့်နှစ်များက ကြာလှပြီဦးကီး။

လင်းယုန်ခွဆွေပြောင်သည် စားသောက်ဆိုင်မှ ကျန်းစီးမုံတို့ကို သူ၏နေအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပေသည်။

သူ့အိမ်သည် စိတ်နှိုးစရာတွင်တည်ရှိပေသည်။

သူ့အိမ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာနေသည်။

ယခုအထိ အပေါင်းအသင်းမရှိ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟမရှိ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်မရှိ တစ်ယောက်တည်းနေရသဖြင့် ဖေါ်မိုလင်းယုန်ဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ကလေးသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယများလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့်နေသားတကျရှိလေသည်။

“ကျွန်တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပါပြီ၊ ပထမတော့ မနေတတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ အသိုက်အဝန်း နဲ့နေတော့လဲ မနေတတ်ဘူးပေါ့၊ ကြာတော့လဲ နေတတ်သွားတာပဲပေါ့ခင်ဗျာ”

ဖေါ်မိုလင်းယုန်ခွဆွေပြောင်က သူ့အကြောင်းရှင်းပြသည်။

“ဦးက ဘာပြုလို့အိမ်ထောင်မပြုတာလဲ”

စန်ဒီယာက ရင်းရင်းနှီးနှီးမေးလိုက်သည်။

သူသည် လင်းယုန်ခွဆွေပြောင်ကို သဘောကျမိသည်။

လင်းယုန်ခွဆွေပြောင်သည် ခိုးသားဦး၊ စကားမပြောလျှင်လည်းအရှင်၊ ပြောလျှင်လည်း ဘွင်းဘွင်းပင်။

စန်ဒီယာ၏အမေးစကားကြောင့် ခွဆွေပြောင်သည် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ငါ့တူရယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမဆုံးမျှော်လင့်ချက်နဲ့ပတ်သက်တာပေါ့၊ ပထမဆုံးမျှော်လင့်ချက် ပြုကွဲဖျက် ဖုံးသွားပြီဆိုရင် နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှပြန်မမျှော်လင့်တတ်တော့ဘူးကွယ့်”

လင်းယုန်ခွဆွေပြောင်က ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောသည်။

စန်ဒီယာက-

“ဒါဆိုရင် ဦးရဲ့ပထမဆုံးမျှော်လင့်ချက်ဟာ ဖျက်စီးခဲ့တာပေါ့နော် ဟုတ်လား”

လင်းယုန်ချွေးပြောင်သည် ထိုအခြေအနေများကို မြန်လည်
ပြောပြလိုဟန်မရှိပါ။

စိတ်မကောင်းစရာအခြေအနေများကို မည်သူကပြန်ပြော
ချင်ပါတဲ့နည်း။

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း- သိပ်လူလွန်းတဲ့မိန်းမတွေဟာ သစ္စာမဲ့ကြတာများ
တယ်။ သူ့ကြောင့်လဲ ဦး ကနေ့အထိ မိန်းမတွေကိုစိတ်မဝင်စားဘူး
ဆိုပါတော့”

ပြောနေရင်းမှ သူ့အကြည့်သည် လိစွန်းထဲသို့ရောက်သွား
သည်။ သူသည် အတန်ကြာသည်အထိ လိစွန်းအားစိုက်ကြည့်နေ
သေးသည်။

လိစွန်းသည် မှက်သွေးမြိန်ပြီးခေါင်းငုံ့သွားသည်။

လင်းယုန်ချွေးပြောင်သည် သူ့အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်သည်။

“ဒါထက် နောင်ကြီးတို့က အယ်အယ်သွားကြမှာလဲ”

လင်းယုန်ချွေးပြောင်သည် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး
မေးလိုက်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့ ခေတ္တတွေဝေသွားသည်။ ပြောသင့် မပြောသင့်
အနိမ့်အနုပုံရသည်။

မပြောသင့်သည်လူကို ပြောမိသော် ပြဿနာတကွေ့ကွေ့
ဖြစ်တတ်သည်။ ပြေမွင်း၍မရနိုင်ဘဲနိတတ်သည်။

ပြောသင့်သည့်လူကို ပြောလိုက်ရသည်မှာ အာမူပြဿနာ
မရှိပါ။

သခင်ကြီးတာဝန်ကုန်၊ တပည့်ရင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်း
နှစ်ပေါင်းများစွာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေခြင်း၊ အပြုအမူအပြော
အဆိုတို့ကိုသဘောကျခြင်းတို့ပေါင်းစပ်ပြီး ထိုလူအား လူယုံဟုသတ်
မှတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကိုတော့သိမှာပေါ့”

ကျန်းစီးမဲ့က စန့်အိယာအားညွှန်ပြလိုက်သည်။

ချွေးပြောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်သိတာပေါ့ဗျား၊ သူ့ကိုမွေးစေတုန်းကတောင် ခံစိမ်းကို
တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုလဲ ကြားဖူးမှာပေါ့။
တစ်ပါးသူဆိုမှာမပါဘူးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ကြားဖူးပါတယ်”

ကျန်းစီးမဲ့က လင်းယုန်ချွေးပြောင်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။

“အခုသွားမှာက သူ့ကိစ္စအတွက်ပါပဲ”

“ဪ... ဪ... ”

လင်းယုန်ချွေးပြောင် ထပ်မမေးတော့ပေ။

စန့်အိယာအကြောင်း စကားမစတော့ပေ။

၁၄၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သူတစ်ပါးအတွင်းရေးကို စပ်စပ်စုစု မလုပ်လိုသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကြိုက်သလောက်နေကြပါနောင်ကြီး၊ နောင်ကြီးတို့သွားချင်တဲ့အချိန်မှာ သွားကြပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်က လွတ်လပ်ပါတယ်”

လင်းယုန်ချွေးပြောင်က ခါပဲပြောသည်။

ကျွန်းဇီးမုံသည် လင်းယုန်ချွေးပြောင်၏ညှော်စနစ်ပို့မှုကို သဘောကျသွားသည်။

ဤလိုလူမျိုးသည် ကွေ့ရခဲသည်။ ကျွန်းဇီးမုံသည် လင်းယုန်ချွေးပြောင်ထံမှ အကူအညီတစ်ခုကိုလိုသဖြင့် .

“မိတ်ဆွေကို တစ်ခုတိုင်ပင်စရာရှိတယ်”

“ဟုတ်လား ဘာများလဲ”

“ထိုက်ဟူတောင်ကို မိတ်ဆွေရောက်ဖူးလား”

ချွေးပြောင်မုက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ယုတ်ဟူတောင်နှင့် ကျွန်းဇီးမုံတို့ကို ဆက်စပ်၍ မရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ထိုက်ဟူတောင်ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အသက်သုံးဆယ် လောက်တုန်းကတော့ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဟာ. . . တော်တော်ဆိုတဲ့တောင်ပဲ၊ လမ်းကလဲကြမ်းလိုက်တာလွန်ပါရော၊ နောက်ပြီး လိုက်ဂူတွေကလဲဆန်းကြယ်စွယ်ထွေးတယ်”

“ကျွန်တော်တို့လူစု ထိုက်ဟူတောင်ကိုသွားကြမလို့ဗျ၊ ဒါ

သိုင်ဇာရပ်စ်ဆိုင်ပုံလွှာ(၇) ❀ ၁၄၉

ကြောင့်မို့ ထိုက်ဟူအကြောင်းသိချင်နေတာ”

ချွေးပြောင်က ခေါင်းထောင်ထမိလေသည်။

ကျွန်းဇီးမုံက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီနယ်ကိုရောက်ဖူးတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ထိုက်ဟူတောင်ကိုတော့ မရောက်ဖူးဘူး၊ မိတ်ဆွေဆီက အကူအညီ နဲ့သွားမလားလို့”

ကျွန်းဇီးမုံက အလိမ္မာနှင့်ပြောလိုက်သည်။

လင်းယုန်ချွေးပြောင်၏စကားက ပိုလိမ္မာပေသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ရပါတယ်၊ နောင်ကြီးကျွန်းဇီးမုံ လိုသလို ဘာပြောပါ၊ လမ်းညွှန်လိုက်ပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ဆိုရင်လဲ လိုက် ပို့ပျံမယ်”

“ဒီကနေ တော်တော်ဝေးသလားဗျာ”

“ဟာ- ဝေးပြီလားဗျာ၊ အမြင်နီးသော်လည်း ခန့်ဝေးသည့် ယည်ကတောင်လို့ ဆိုကြတယ်မဟုတ်လား၊ ဝေးတာပေါ့၊”

“ဘယ်လောက်များဝေးသလဲ”

“ဝေးတာတော့မပြောနဲ့တော့၊ ဒီကနေသွားရင် ခန့်က တစ် လလောက်ကြာမယ်၊ တစ်လလောက်ကြာနိုင်တယ်”

ချွေးပြောင်သည် ထိုက်ဟူတောင်အကြောင်း သူ သိသော အကဲလက်ခွင်းပြလေသည်။

“ထိုက်ဟူတောင်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူမနေကြဘူး၊ ဒီတော့

သားကောင်တွေ သိပ်ပေါတာပေါ့၊ သားရဲတိုမိတ္တူနဲ့တွေ သိပ်ပေါ
တယ်၊ တောင်ခြေမှာ စားနိုင်သောက်နိုင်တဲ့အပင် မရှိဘူး၊ ချောက်လဲ
မှားမှားပါးပါးစွာရတယ်”

စုမကုန်းက ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။

“လမ်းကလဲ ကြမ်းတယ်၊ အကျွေးတွေအကောက်တွေကလဲ
ဝက်ပါပဲ၊ သွားတဲ့လူ တစ်ရာမှာကိုးဆယ်လောက် မျက်စိလည်ပြီး
ထိုက်ဟူတောင်ကိုးမရောက်ဘဲ ပြန်လှည့်ခဲ့ရတာမျိုးပါပဲ”

“ဦးကော တောင်ပေါ်ရောက်ဖူးလား”

“အီယူလန်းက မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း- အာတက်စရာအကြောင်းမို့လို့လဲ၊ တစ်ခေါက်
တော့သွားတယ်လေ၊ တက်မလို့ တောင်ခြေအထိ ရောက်ခဲ့တယ်၊
တက်ရခက်တာတွေ့ရတော့ ပြန်လှည့်လာခဲ့တယ်”

“အတက်ရခက်သလား”

ကျန်းစီးမုံက မေးလိုက်သည်။

“တောင်က ကျောက်တောင်ပဲ”

လင်းယုန်ချွေးပြောင်သည် လက်မြင့်ပုံစံလုပ်ပြသည်။

“တောင်နံရံက တောသလိုမတ်စောက်နေတယ်”

“တောင်ထိပ်မှာရော”

လိစွန်းက ပြတ်မေးလိုက်လေသည်။

“တောင်ထိပ်ကိုတော့ ကျွန်တော် မရောက်လို့ မသိဘူး

ဒါပေမယ့် အမြင်အရတော့ သစ်ပင်တွေ မိုင်းညှို့နေတာပဲ၊ တော်
တော်ထူထပ်တယ်လို့ဆိုရမယ်၊ သားရဲတိုမိတ္တူနဲ့တွေ အတော်ပေါ
တယ်လို့ပြောကြတာပဲ”

ချွေးပြောင်ကပြောရင်း ကျန်းစီးမုံအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
လိုက်ကာ...

“နောင်ပြီးကျန်းစီးမုံတို့က ဘယ်တော့လောက်သွားကြမှာ
လဲ”

“မြစ်နိုင်ရင် အမြန်ဆုံးသွားမို့ပဲ”

“ကျွန်တော်ကော လိုက်ခဲ့ဖူးလို့သလား”

ကျန်းစီးမုံက မှာလေခန့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တိုင်
ပင်သည်သဘေား ချွေးပြောင်ကိုခေါ်ခဲ့ရမည်လောဟု မေးမြန်းလိုက်
သည်သဘေား

မှာလေခန့်က ခေါင်းညှိပြလိုက်သည်။

လင်းယုန်ချွေးပြောင်သည် စည်းကမ်းမီသည်ကို မှာလေခန့်
သတိပြုမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ လိုက်ခဲ့ရင်တော့ ပိုတောင့်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေ
မယ့် အနောင်အယုက်ပေးသလိုမြစ်နေမှာကိုလဲ စိုးရိမ်ပါတယ်”

နှင်းလူမှာလေခန့်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လင်းယုန်ချွေးပြောင်က ရယ်မောလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား အာမှအနောင်တယုက်မမြစ်ဘူး

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်ဆုလမ်းဆောင်

ဟိုတစ်ခါ တက်မလို့သွားပြီး ပြန်လှည့်လာခဲ့ရတာ ကျေအောင်တော့
ဒီတစ်ခေါက်တော့ တက်ဖြစ်အောင် တက်လိုက်မယ်၊ အဖော်တွေက
လဲ ကောင်းနေတယ်မဟုတ်လား၊ နာမည်ကြီးလှတဲ့ဒီတောင်ပေါ်ကို
တက်ဖြစ်အောင် တက်လိုက်ဦးမယ်”

စုစုကုန်းက ဝင်ပြောလေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒါမှအတွဲညီသွားမှာ နို့ဖို့ဆိုရင် အတွဲက
မညီဘူး”

အောင်ပြောင်က ဘာကို ဆိုလိုမှန်းမသိသဖြင့် ကြောင်အမ်း
အမ်းဖြစ်သွားရသည်။

ဟိုကြည့် သည်ကြည့်ဖြစ်သွားလေသည်။ အတွဲညီသည်ဟု
ပြောသည့်စကားကို သူသဘောမပေါက်ပေ။

သူ့စကားအဓိပ္ပါယ်ကို အားလုံး မသိမှီသဖြင့် ပြုံးလိုက်ကြ
သည်။ လိစွန်းမှာ ဘာစကားမျှမပြောနိုင်၊ ခေါင်းကိုသာငုံနေလိုက်ပါ
တော့သည်။

လိစွန်းခေါင်းငုံနေသည်ကို အောင်ပြောင်တွေ့မှီသွားသည်။

တို့ပြင် လူကိုးယောက်တွင် လိစွန်းတစ်ယောက်သာ အဖော်
မဲ့နေသည်ကို သူတွေ့မှီနေရသည်မဟုတ်ပါလား။

အောင်ပြောင် သဘောပေါက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးမှာ
စွက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သို့တိုင်အောင်-

သိုင်းဆာရင်အုပ်စု(၅) ❀ ၁၅၃

လိစွန်းအား မသိမသာ ကြည့်မြင်အောင် ကြည့်လိုက်မိ
သေးသည်။

လိစွန်းကလည်း စွက်စွက်နှင့် အောင်ပြောင်ကိုကြည့်လိုက်မိ
လေသည်။ ထိုအခါ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသွားတော့
သည်။

နှလုံးသားခါပြတင်းပေါက်မရွာသည် မျက်လုံးများပင် ဖြစ်
သည် မဟုတ်ပါလော့။

❀

သဘာဝ၏လျှို့ဝှက်ချက်

သွေ့ခြောက်သောဒေသသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အရာရာသည် မွဲတေခြောက်သွေ့လျက်ရှိသည်။

“ဒီဒေသဟာ ကုန္တာရတစ်ပိုင်းဒေသပဲ၊ ရာသီဥတုကလဲ တော်တော်ဆိုးရွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာ လူတွေမနေကြတာ၊ လူတွေ မနေကြတော့ ပိုပြီးဆိုးဝါးခြောက်သွေ့၊ ဆိုးဝါးခြောက်သွေ့တော့ လူတွေမနေ၊ ဒီလိုနဲ့ လုံးလည်လိုက်နေတာပဲ”

လင်းယုန်ချွေးပြောင်က မှင်းမြနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဤခဏတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

လိုအပ်သည့်အရာများကို သူ့ခေါင်းဖြင့် အားလုံးသယ်ဆောင်လာရသည်။

“ပေါက်နေတဲ့အပင်တွေကိုကြည့်လေ၊ အာမှအသုံးမဝင်တဲ့ အပင်တွေချည်းပဲ၊ တိရစ္ဆာန်အစာအဖြစ်တောင် သုံးလိုက်မရဘူး၊

ပါပေမယ့် ...”

သူကပြောရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲပြီးရင်းပြောလိုက်သည်။

“ကွန်တော် ကြားဖူးတာကို ပြောတာနော်၊ ဓာတ်သဘောကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ အသုံးမဝင်တဲ့ သစ်ဥသစ်မှတွေကိုပေါင်းစပ်ပြီး အဟာရဖြစ်စေတဲ့နိက္ခာအဖြစ် ဖန်တီးနိုင်ကြတယ်လို့ကြားဖူးတယ်”

ထိုဒေသတွင် အပင်ပျား အပင်မြတ်ကလေးများသာပေါက်ရောက်ကြသည်။ ကြီးမားပြည့်မြီးသော အပင်များမပေါက်ရောက်ကြပါ။

အမွက်များမှာ ကြမ်းတမ်းနေကြသလို ပင်စည်များကလည်း ဆူးဖြင့်ပြည့်နေလေသည်။

အချို့အပင်များက အခေါက်များအလွန်ထူသည်။ ထိုအခေါက်များတွင် အစေ့များနှင့်ပြည့်နေသည်။

အချို့အပင်များမှာ လက်ညှိုးလုံးခန့် မှည့်ရည်မျောမျောအသီးကလေးများနှင့်ဖြစ်သည်။

ထိုအသီးများကို နွေယူချိန်ကြည့်သောအခါ အထဲတွင် ဆူးငုလို့အစေ့မျိုးဖြင့် ပြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

နံနံယာသည် အသီးတစ်လုံးကိုနုကာ စုပွားပြီးနောက် လေခနဲတို့ဘက်သို့ လှည့်ပြလိုက်သည်။

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟောဒီအသီးတစ်လုံးဟာ ဖေဖေနဲ့ ဦးတို့ သင်တန်းပေးထားတဲ့ ရုက္ခဗေဒအဟာရကျမ်းထဲက လျှို့ဝှက်သစ်သီးဖျိုးဖြစ်နိုင်တယ်”

စန်ချီယာသည် ရုက္ခဗေဒအဟာရကျမ်းကို လေ့လာထားပုံရသည်။

“လူကလေး စမ်းကြည့်ချင် စမ်းကြည့်လေ”

ကျွန်းဒီးပုံက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သူတို့သည် အလွန်အမြန် ခရီးထွက်လာရသည်မဟုတ်ပါ။

အေးအေးဆေးဆေး ခရီးထွက်လာခြင်းဖြစ်၍ ဤသို့ စမ်းသပ်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စန်ချီယာသည် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သူက လွန်မြန်သွက်လက်စွာ အသီးတောင့် ဆယ်လေးငါးတောင့်ကို ဆွတ်ခူးလိုက်ပြီး အတွင်းမှအစေ့များကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

အသီးတောင့်များထဲမှ ဆန်စေ့ဖြူကြုံသို့ အစေ့ဖြူကြုံကလေးများ ထွက်လာပါသည်။ သူ့လက်ခုပ်ထဲတွင် ထိုအစေ့များ ပြည့်သွားသည်။

မြင်းပေါ်မှလူများမှာ အားလုံးစောင့်ကြည့်နေကြသည်။ စန်ချီယာလုပ်သမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာသာဖြစ်နေပါသည်။

စန်ချီယာသည် သစ်ပင်များကို တစ်ပင်ချင်းလိုက်ကြည့်

သည်။ အရွက်ခူးလိုက် နှမ်းလိုက်လုပ်နေပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဝါးရွက်ကဲ့သို့ စုတ်နေရာများအရွက်များကို လွှတ်မြန်စွာခူးလိုက်သည်။

သို့သော် ဝါးရွက်က ညစ်ညမ်းလျှင်အရည်မထွက်၊ သည်အရွက်က အရည်ထွက်သည်။

ခွက်တစ်လုံးယူ၍ ထိုအစေ့များကိုထည့်သည်။

ထို့နောက် အစေ့များပေါ်သို့ အရည်ညစ်ချသည်။ လက်ဝါးခန့်အရွယ် နီကျင်ကျင်သစ်ရွက်ငါးရွက်ခန့်ကိုခူးပြီး ထိုအစေ့များအပေါ် ပိုးအုပ်လိုက်သည်။

စုမှကျွန်းက သူ့အားကူညီရန် မြင်းပေါ်မှဆင်းသက်လာပါသည်။

“အစ်ကို ကျွန်တော်ကူမယ်”

“ရတယ်ညီလေး ဘာမှမခက်တာ”

စန်ချီယာသည် ထိုအသီးအရွက်များကို အထပ်ထပ်ပြုပြင်နေသည်။ ထို့နောက်...

“ညီလေး ဒီနေရာမှာတွင်းတစ်တွင်းတူးစမ်း”

စန်ချီယာက ဆူးများဖြင့်ပြည့်နေသည့် အပင်တစ်ပင် ခြေရင်းတွင် တွင်းတူးခိုင်းလိုက်သည်။

စုမှကျွန်းသည် ဓားကိုထုတ်ပြီး တစ်ပေခန့်ကျယ်သော တွင်းတစ်တွင်း တူးလိုက်လေသည်။

၁၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ပြီဗြေအစ်ကို”

စန်ဒီယာသည် သူ့လက်ထဲမှခွက်ကို တွင်းထဲသို့ထည့်ကာ ဖြေမြှုပ်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ဆူးပင်မှအကိုင်အခက်များကိုချိုင်ကာ ထိုမြေပေါ်၌ပုံလိုက်သည်။

“ကဲ- မီးတိုက်ပေတော့”

စုပုကျန်းသည် စန်ဒီယာက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ မီးတိုက်တော့သည်။ မီးတောက်သည် တဟုန်းဟုန်းထလာသည်။ သူတို့သည် မီးတောက် ငြိမ်းသည်အထိစောင့်ကြည့်နေရသည်။

စန်ဒီယာက ဆူပြောင်အားလှမ်း၍ မှင်းပြသည်။

“ဦးပြောသလို စမ်းသပ်ကြည့်တာပဲ”

“ဓာတ်သဘောအရ ကွမ်းကွင်းတုံ့ပုဂ္ဂိုလ်ငြီးတွေပြောသလို လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီအသီးအခွက်တွေဟာ အသုံးမချတတ်ရင်တော့ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ သူ့ဓာတ်သူ အချို့ကျကျပေါင်းစပ် တတ်ရင်တော့ ... အင်းလေ- မြစ်သလား၊ မမြစ်သလားဆိုတာကို စောင့်ကြည့်စဉ်ပယ်”

မကြာမီ မီးတောက်များငြိမ်းသွားသည်။

စန်ဒီယာသည် ပြာပုံကိုဖယ်ရှားလိုက်ပြီးနောက် တွင်းထဲမှ ခွက်ကလေးကို ပြန်တူးယူလိုက်သည်။

သိုင်ဆောင်ရန်စုံလင်မှု(၇) ❀ ၁၅၉

အားလုံး၏မျက်လုံးများက စန်ဒီယာ၏ ခွက်ကလေးထဲသို့ ချောက်နေသည်။

စန်ဒီယာသည် ခွက်ထဲ၌ မိုးထားသည့်အခွက်များကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ခွက်ထဲ၌ မြူမွေးလျက် ထမင်းကဲ့သို့မြှုပ်နေသည့် အပေများကိုတွေ့ရသည်။ စန်ဒီယာသည် အနည်းငယ် ကော်စားလိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာထားဝင်းလက်သွားသည်။

သူသည် ကျန်းမာပုံမရှိသည့် ဝမ်းသာအားရသွားချောက်ပြီး ခွက်ကလေးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ကျန်းမာပုံက မြည်းကြည့်သည်။

သူ့မျက်နှာ၌ ဖျော်ရွှင်သည့်သဏ္ဌာန်ပေါ်သွားသည်။

“မြည်းကြည့်ကြစမ်းပါ။ အရသာ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာကို သိသွားအောင်”

ကျန်းမာပုံက အားလုံးကိုပြောလိုက်သည်။

“လူကလေး တစ်ယောက်နည်းနည်းစီ မြည်းခိုင်းစမ်း”

စန်ဒီယာသည် လူအားလုံးကိုလိုက်ပေးသည်။ ချီယူလန်းနုယင်ဓမ္မေရွာတို့မှာ မပုံမခြစ်နေသဖြင့် အတင်းစားခိုင်းရသည်။

“စားစမ်းပါ- အစ်ကိုတောင် စားထားမှပဲ၊ သေရင် အစ်ကို အရင်ဆုံးသေမှာပါ”

စန်ဒီယာကပြောလိုက်မှ မြည်းကြည့်ကြသည်။

“ဟယ်- အနုရော အရသာရော တကယ့်တမင်းအတိုင်းပါ
ထမင်းထက်တောင် ပိုကောင်းဦးမယ်”

ယင်ဇွေးရှာက ရေရွတ်လိုက်သည်။

ခနဲဒီယာပြုံးလေသည်။

သွေးမီးသပ်မှုအောင်မြင်သွားပြီ မဟုတ်ပါလော့။

“ဒီကန္တာရမှာ ကျွန်တော်တို့ မသေနိုင်တာကတော့ သေချာ
သွားပြီ၊ သဘာဝတရားက လူတွေအတွက်အစားအစာကို လျှို့ဝှက်
ပေးထားပါတယ်။ ဒီကန္တာရမှာ အစားအစာ လုံးဝ မရှိဆိုတာ မဟုတ်
ပါဘူး။ အခုလက်တွေ့ပါ။”

ခနဲလမ်းက ကြမ်းသည်ထက်ကြမ်းလာသည်။

ခနဲကြမ်းသော်လည်း သူတို့အတွက် ခိုကျာအပြည့်ရှိနေပါ
သည်။ သဘာဝပေါက်ပင်အများအပြားသည် သူတို့အတွက် ခိုကျာ
ပင် မဟုတ်ပါလော့။

ရေအတွက်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါ။

ဟိမဝန္တာတောင်ကြောတွင် နေထိုင်ခဲ့သော နှင်းလူရွာလေ
ခနဲသည် ရေကို အနံ့ခံစားဖွေနိုင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် လမ်းကလေးက ကြမ်းသည်။ မြင်းပင်မစီးနိုင်
လောက်အောင် ကြမ်းတမ်းသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းမာစွာတို့မှာ မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး ခြေလှုပ်
လျှောက်ကြရပါသည်။

ထိုဒေသတွင် ညအချိန် ထွက်၍ကိုက်တတ်ကြသည့် မြင်
ကြီးများမှာ လွန်စွာကြီးမားပါသည်။

အန္တရာယ်ကလည်း မသေးလှပါ။

မြင်ကြီးများမှာ ယင်ကောင်တမျှရှိပါသည်။

ကိုက်သည့်နေရာတွင် ချက်ချင်းပင် ဇီကင်းခန့်အဖုအပိန့်

ကြီးများ ထွက်လာတတ်ပါသည်။ မထွက်၍လည်း မရပါ။

ထိုမြင်ကောင်ကြီးများ ကိုက်ပြီးသောအခါ ယားယံလာပါ
တော့သည်။

ထိုအခါ အဖုအပိန့်ကြီးများထွက်လာပါသည်။ ထိုအဖုအ

ပိန့်များသည် ကုတ်ပါများသောအခါ အနာမြစ်သွားရသည်။

ထိုအခါ ပြည်တည်လာပြီးနောက် ပတ်ပတ်လည်ပြန့်ပွား

သွားကာ အိုင်းအနာကြီးမြစ်သွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မြင်ကိုက်သောဝေဒနာသည် ကြီးမားသော

ဝေဒနာမြစ်လာပါသည်။

ထိုမြင်အန္တရာယ်ကိုကာကွယ်ရန် နည်းလမ်းစာကြပါသည်။

ထိုဒေသမှထွက်သော သစ်ရွက်သစ်စေးများတို့သည် မြင်အန္တရာယ်
ကို ကာကွယ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ခနဲဒီယာသိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခနဲဒီယာသည် သစ်ရွက်တစ်မျိုးကိုရှာဖွေ

တွေ့ရှိလာသည်။

ထိုသစ်ရွက်များကို အရည်ညစ်ပြီး အသားပေါ်သောလိမ်း

၁၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ထားပါက ခြင်ကောင်များသည် အနားသို့ပင် မသိကြတော့ပါ။ ဤသို့
မြင့် ခြင်အန္တရာယ်ကင်းဝေးသွားကြသည်။

လမ်းကကြမ်းသည်နှင့်အမျှ တစ်တစ်စေ့စေ့ကွေးလာ၏။
အပင်ကြီးငယ်များကို စတင်တွေ့လာရသည်။

“ဝက်ပါလမ်းကို စဝင်ပြီး လူစုမကွဲစေနဲ့၊ လမ်းမှားဝင်ရင်
မြန်ထွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

အူ့ပြောင်က သတိပေးသည်။

စန်ချီယာမှာ နဂါးလိပ်ဥမင်ဝက်ပါလမ်းမှ ထွက်လာခဲ့သူဖြစ်
၍ ထိုလမ်း၏ဝက်ပါသဘောကို သိရှိသွားပါသည်။ ယခုဝက်ပါမှာ
နဂါးလိပ်ဥမင်ဝက်ပါလောက် မရွံ့ကွေးချေ။

ထို့ကြောင့် သူနှင့်အူ့ပြောင်တို့တွဲပြီး ကျန်လူများကိုတွဲခေါ်
ခဲ့ကြသည်။ ခရီးကတော့ မတွင်လှပေ။

တစ်နေ့ကျန်လျှောက်မှ တစ်နိုင်သာရောက်သည်။

“ကျန်တော်တော့ မြတ်လမ်းကိုရှာကြည့်မူင်တယ်”

စန်ချီယာက အူ့ပြောင်အားတိုင်ပင်ကြည့်သည်။

“မရွာနဲ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါလဲရွာနဲ့တော့ပဲ၊ တွေ့
မှမတွေ့ဘဲကွာ”

စန်ချီယာက ဇွတ်ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျန်တော်တော့ တစ်ရက်လောက် အချိန်
ယူပြီးရှာကြည့်မူင်တယ်။ မတွေ့ရင်လဲ ကျန်တို့လူတွေ တစ်ရက်နားရ

သိုင်ဆာရင်စံရပ်(၅) ❀ ၁၆၃

တာပေါ့၊ တွေ့ရင်လဲအမြတ်ပဲ၊ ဒီဝက်ပါထဲ သွားနေရတာ ခရီးက
မတွင်ဘူး”

သူ့ဆန္ဒကို မည်သူကမူမတားပါ။ သူတို့သည် လမ်းခရီးမ
ကွင်းသောဝက်ပါထဲ၌ ခရီးသွားနေခြင်းကို ပြီးစွေလှပြီမဟုတ်ပါ
လော။

“လူကလေးတစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားနဲ့၊ မေမေပါ
လိုက်ခဲ့မယ်၊ အကျိုးအကြောင်း အဆိုးအကောင်း သိရတာပေါ့”

ကျန်းစီးမုံက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် လင်းယုန်အူ့ပြောင်က..

“ပါပြန် ဒီလိုလုပ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

ကျန်းစီးမုံက မေးလိုက်သည်။

“မြတ်လမ်းကို နှစ်ခုခွဲပြီးစွာတာပဲကောင်းမယ်၊ ကျွန်က
တစ်လမ်းရွာမယ်၊ စန်ချီယာတို့က တစ်လမ်းရွာပေါ့၊ ကျန်တို့လူတွေ
က ဒီနေရာမှာပဲနားကြ၊ ဒီနေရာဟာ စုရပ်ပေါ့၊ ဒီနေရာမှာပဲ မြန်
လာရကြရမယ်”

“ဟာ.. ဒီအကြံကောင်းတယ်”

လိစွန်းက ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဘိဆို စန်ချီယာနဲ့ကျန်းစီးမုံတို့တစ်စု လမ်းသွားရာမှာ အူ့
ပြောင်နဲ့အတူ လိစွန်းလိုက်သွားမည်၊ လိစွန်းက ဝက်ပါဝင် အ

၁၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်ကျောင်း

ထွက်လဲသိတော့ ပိုတဆင်ပြေတာပေါ့”

နှင်းလူရွာလေခန့်က နီမခန့်ခွဲလိုက်သည်။

ထိုအခါ လိစွန်းစက်သလိုမြစ်သွားသည်။ သို့သော် အများ
အတွက်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်၍ လိစွန်းမငြင်းသာပါ။

“ကဲ... မနက်လင်းတာနဲ့ ကျွန်တို့ လမ်းမှာထွက်ကြမယ်၊
ဒီမှာကျန်တဲ့လူတွေလဲ သတိပီရိယနဲ့နေကြပေတော့၊ ဒီနေရာပျိုးမှာ
ဘယ်လိုအန္တရာယ်ပျိုးကူးရောက်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှမပြော
နိုင်ဘူး”

ကျန်းစီးခန့်က တွေးတွေးဆဆမြင်မြောလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဖူးလင်းသည်နှင့် မြတ်လမ်းမှာတွေ့ရော့အဖွဲ့

နှစ်ဖွဲ့သည် ခဏ်ခဏ်ကြသည်။

ကျွန်တို့အဖွဲ့မှာ သားရော ခင်ပွန်းအတွက်ပါ ဖူးလင်းကြောင့်
ကြနေပါသည်။

“အစ်ကိုရော သားရော အတင့်မစဲကြနဲ့၊ လမ်းမတွေ့ရင်လဲ
အချိန်ကုန်မခန့်၊ ပြန်လာခဲ့ကြနော်”

ကျွန်တို့အဖွဲ့မှာ မှာကြားနေပါသည်။

စန်နီယာက ရယ်မောလျက်..

“စိတ်ချပါပေမေရော၊ လမ်းလဲတွေ့စေရမယ်၊ စောစောလဲ
ပြန်ရောက်ပေရမယ်၊ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်စေရမယ်”

သူသည် လင်းယုန်အဖွဲ့ပြောင်အက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်၏။

သိုင်းကတုန်းစံရပ်(၇) ❀ ၁၆၅

“ဦးနုဒေါ်လေးတို့ သတိထား၊ မျက်စိလည်နေကြဦးမယ်၊
တော်ကြာ...”

သူ ဘာစည်စွယ်၍ပြောလိုက်သည်ကို အားလုံးသိကြ၏။
ထို့ကြောင့် ပြုံးစိစိမြစ်ကုန်ကြသည်။

လိစွန်းက ရက်ပြုံးလေးနှင့်ဆဲလိုက်လေသည်။

“မွေးကောင်လေး”

မကြာမီ ကျန်းစီးခန့်နှင့်စန်နီယာတို့က အစေ့အက်သို့လည်း

အဖွဲ့ပြောင်နှင့်လိစွန်းတို့က ပြောက်အက်သို့လည်းကောင်း

ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။

“ငါတို့ ဒီမှာခခန်းချကြမယ်ဟေ့”

ရွာလေခန့်က အော်လိုက်သဖြင့် ကျန်လူများ ခခန်းချရန်
မြင်ဆင်ရတော့သည်။

❀

ယက္ကဘွဲ့

ကျန်းစီးမုံနှင့်နေနီဇီယာတို့ ထွက်ခွါလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ထွက်ခွါလာရာလမ်းမှာ တောင်ကြားလမ်းတစ်ခု ပြစ်သည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့်ပြည့်နေသော ကျောက်တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ရှိသော ကျောက်တောင်များမှာ မမြင့်လှပါ။

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အမြင့်မျှရှိသည်။ အခြားတောင်ကြားလမ်းများဆိုလျှင် သစ်ပင် သုံးပင်လေးပင်ခန့် မြင့်မားတတ်ကြပေသည်။

သူတို့သည် ထိုတောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ထွက်ခွါလာကြပါသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ပေါများသဖြင့် မြင်းများမှာ သွက်သွက်လက်လက်မသွားနိုင်ကြပါ။

ထိုတောင်ကြားလမ်းမှထွက်လာသောအခါ။

“ဟင်- မေမေ ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

နေနီဇီယာက ခေ့သို့ညွှန်ပြလိုက်သည်။ သူတို့ခေ့ ဝေးကွာလှသောတစ်နေရာတွင် မိုးတိမ်များအကြားသို့ ထိုးထွက်တော့မည့် ဟန်နှင့်တည်ရှိနေသော တောင်ကြီးတစ်တောင်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဒါ ထိုက်ဟုတောင်ပဲ”

ကျန်းစီးမုံက ခေါင်းညှိတ်ရင်းပြောမိသည်။ တောင်ကြီးကို တော့မြင်နေရပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုတောင်ကြီးဆီထိရောက်ဖို့ရန်ကတော့ ဝေးလှပါသေးသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျောက်တောင်အထပ်ထပ် ကာဆီးနေသေးသည်မဟုတ်ပါလော။

“သားတို့ ဟောဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်ပြီးဆင်းသွားရအောင် တစ်ခုခုတော့ တွေ့နိုင်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဒီလမ်းအတိုင်းမသွားဘဲ ဟိုလမ်းကတွေ့သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်သား”

“ဟာ- မေမေကလဲ ဒီလမ်းအတိုင်းပဲ သွားကြည့်စမ်းပါဦး လမ်းတွေ့ရင်တွေ့မှာပေါ့၊ မေမေလမ်းကတွေ့နေတာပဲ”

“ကဲ- သဘောပါပဲကွာ၊ လမ်းရွာတဲ့ကိစ္စပဲ၊ အခုတော့တာက လမ်းတွေ့ဖို့ပဲ”

နှစ်ယောက်သား ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်လက်လိုက်
ပါလာခဲ့ကြတော့သည်။ လမ်းက ဆိုးလာပါသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများမှာ လွန်စွာပေါများလာပါသည်။
ထို့ကြောင့် မြင်းကိုဆွဲကာ လမ်းလျှောက်ရတော့သည်။

သူတို့သည် တောင်ကြားလမ်းမှလွတ်ကာ မြေပြန့်သို့ရောက်
လာသည်။ မြေပြန့်မှာ ကွယ်လှသည်မဟုတ်ပါ။ တစ်နိုင်သာသာ
ခန့်မျှရှိသည်။

“လမ်းကလဲ ဆိုးလိုက်တာကွာ၊ အေး.. လမ်းလွှဲပြောတာ
မှားတယ်၊ ဒါက လမ်းမဟုတ်ဘူးကွ”

သူတို့သည် ခရီးမတွင်လှည့် တစ်ပိုင်ခန့်ခရီးကို လျှောက်
လှမ်းနေကြရသည်။

နေမှန်းတည့်ချိန်လောက်တွင်မူ ကျောက်တောင်ကြားတစ်
ခုဆီသို့ရောက်လာလေသည်။

ကျောက်တောင်အမြင့်မှာ သစ်တစ်ပင်အမြင့်ခန့်ရှိသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများလည်း ပေါများသည်။ သွားရ
လာရသည်မှာ ခက်ခဲလှသည်။

“ဒါ သားတို့ မနက်ကရောက်လာခဲ့ကြတဲ့ တောင်ကြားပဲ
မဟုတ်လား”

“ဟင်.. ဟုတ်လား”

ကျန်းစီးမုံ ဟိုသွားတော့သည်။

သူတို့သည် မြေပြန့်သို့သွားပြီးသွားခဲ့ကြသည်။
တခြားနေရာသို့ ရောက်လိမ့်မည်။ ဤနေရာကိုတော့ မြန်
မရောက်မည်မထင်ပေ။

ကျန်းစီးမုံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသေအချာအကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ဟုတ်တယ်လူကလေ။ ဟိုသြဇာရာကောင်းတယ်ကွာ၊ ဒီ
ကဆင်းပြီး မြေပြန့်ကိုလျှောက်သွားတာပဲ၊ ဒီနေရာကိုမြန်ရောက်နေ
တယ်ဆိုတော့ ဖေဖေတို့မျက်စိလည်နေပြီ၊ အချိန်ကလဲ နေ့တစ်ဝက်
တောင်ကျီးသွားပြီ၊ ဖေဖေတို့တောင် မျက်စိလည်တယ်ဆိုရင်တော့
လင်းယုန်ခွေးပြောင်တို့လဲ မျက်စိလည်မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သားတို့မျက်စိလည်တာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊
မလည်သင့်ဘူးလို့ထင်တယ်”

“မလည်သင့်ဘူးလို့ ထင်ပေမယ့် လည်တာပဲ မဟုတ်လား။
လက်တွေ့က လည်တာကိုပြတယ်”

စန်ချီယာစိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်ချေ။

သူသည် မြတ်လမ်းကိုမတွေ့မချင်း မြန်မလှည့်လိုချေ။

“ဖေဖေ ဒီနေရာကမြန်လှည့်မလား”

စန်ချီယာသည် မိမိတို့အားစောင့်နေမည့်သူများကို ခြံ
လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။

“မြန်လှည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“သားတော့ ပြန်မလှည့်ခင်ဘူး ပြတ်လမ်းကိုတွေ့အောင်
ရှာခွင့်တယ်”

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့သားရယ်၊ ပြည်းပြည်းသွားလဲ ဒီတောင်
ရောက်တာပဲ၊ မြန်မြန်သွားလဲ ဒီတောင်ရောက်တာပါပဲ၊ အထွေထွေ
တာကနယ်စာကြီးတောင်မသိမှီဘဲ၊ အခု နယ်စာကြီးတောင်
မသိဘူးလို့ယူဆရတယ်၊ မေမေတို့အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

“သားတို့ အမြင်ကနေတက်ကြည့်ရင်ကောင်းမယ်၊ အဲဒါ
ဆိုရင် သွားလမ်းလာလမ်းကို အားလုံးတွေ့ရမှာပေါ့”

သူ၏ကေားအဆုံးတွင်ပင် ပေါက်ကွဲပြည်ဟည်းသံများကို
ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဝန်း..”

“ဟောင်း..”

“ဒိုင်း..”

အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲပြည်ဟည်းသံများကို ဆက်တိုက်
ပင်ကြားရသည်။

“ဒါ ခခန်းဆီကအသံတွေပဲ”

ကျန်းစီးမဲ့သည် ပြောရင်း မြင်းပေါ်ခနဲတက်လိုက်သည်။
စန်ဒီယာကတော့ စောစောကပင် မြင်းပေါ်တက်ထားသည်။

ထိုစဉ် ဆူဆူညူညူအသံများကြားလိုက်ရသည်။

“ဝန်း..”

“ဝန်း..”

“ဝေါ..”

သူတို့သည် လမ်းကြမ်းကို ဝဗ္ဗမမြို့တော့ပေ။

မြင်းများကို တစ်ဟုန်ထိုးစီးလာကြသည်။

မြင်းခွါသံများသည် ကြမ်းတမ်းသော မြေပြင်ပေါ်တွင် ဝန်း
နင်းကြဆူညံနေတော့သည်။

❀

လင်းယုန်ခန္ဓာပြောင်နှင့် လိစွန်းတို့ ရောက်ရှိလာကြသည့်
ဒေသမှာ အံ့သြစရာကောင်းနေသည်။

“ဒီနေရာ ဒီဒေသမှာ ဒီနေရာဖို့မိုလိပ်မယ်လို့ လုံးဝ မမျှော်
လင့်မိခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီနေရာကိုမရောက်ဖူးဘူး အံ့သြစရာပဲ”

လင်းယုန်ခန္ဓာပြောင်က တအံ့တသြပြောလိုက်သည်။
လိစွန်းမှာလည်း အံ့သြနေသည်။ နေရာဒေသမြစ်တည်ပုံ

မှာ အံ့သြစရာပင်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ ကျွန်ုပ်ရယ်မှာ လူပြုပြင်ဖန်တီးထားတဲ့ ပန်း
ဥယျာဉ်လိုဖြစ်နေတာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲနော်”

သူတို့နှစ်ယောက်လျှောက်ခဲ့ကြသည့်လမ်းမှာ မူလအတိုင်း
ကြမ်းတမ်းသည်မှန်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် မူလအတိုင်းပဲ

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဆူးခွံများဖြင့်ပြည့်နေသည့်လျှိုမြောင်တစ်ခုကို လွန်မြောက်သောအခါ ကွင်းမြင်တစ်ခုသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

သူတို့သည် မြင်ကွင်းကိုမယုံကြည်နိုင်စွာ ငေးမောကြည့်နေမိကြပါသည်။

ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုကို တွေ့ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ကွင်းမြင်တစ်ခုလုံးကို စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့်ဝန်းရံထားသည်။ စက်ဝိုင်းအလယ်တွင်မူ အဆင်သဏ္ဌာန်နဲ့လှသောပန်းပေါင်းစုံ ပွင့်ဝေဆာနေလေသည်။

ရောင်စုံပန်းပွင့်များအကြား ရောင်စုံလိပ်ပြာများလူးလာဆန်ခတ်ပျံ့နေသည်။

ရောင်စုံပန်းချီကား တစ်ခုပင်နှင့်တူလှသည်။

ထိုပန်းပင်များအကြား ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများမှာလည်း ညီညာစွာရှိနေကြသည်။

အကြီးအကြီးအလိုက် အသေးအသေးအလိုက် ခင်းကျင်းထားသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများစီထားပုံမှာ လူက စီထားပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြားမှ စမ်းချောင်းကလေးက မှိန်ခွေစီးဆင်းနေပြန်သည်။

စီးဆင်းသည့်ရေအလျဉ်သည် တသွင်သွင်မြင့် ကြည်လင်

အစစ်ပိုနေသည်။

လင်းယုန်ဆူးမြောင်နှင့် လိမ္မော်တို့သည် ထိုသဘာဝအလှထဲတွင် နှစ်မျောသွားသည်။ ထိုင်နီသဏ္ဌာန်ဖြစ်နေသည့် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် နှစ်ယောက်စလုံးထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အင်း- ကြမ်းတမ်းတဲ့ သိုင်းလောကထဲမှာ အနေကြာလာတော့လဲ တစ်ခါတစ်ခါ ခုလိုအေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့နေရာမျိုးမှာ နေမုခ်မိတယ်။ ဆူပွက်ပူလောင်တဲ့ဘဝက တစ်ခါတည်း အေးချမ်းတဲ့အဝမျိုးကိုရောက်သွားမှာပဲ”

ဆူးမြောင်က ရောင်စုံပန်းခင်းကိုကြည့်ကာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းပြောသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေပုံမြီးပြောခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“အခုလဲ ဘာများဆူဆူပွက်ပွက်ရှိလို့လဲ၊ ရွတ်ဘဝက အေးချမ်းနေတာပဲ မဟုတ်လား”

လိမ္မော်သည် သဘာဝအလှကိုငေးမောရင်း ပြောလိုက်၏။ လင်းယုန်ဆူးမြောင်ကို လုံးဝမကြည့်ပါ။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဝါပေမယ့် မတူတူးပေါ့၊ အင်းလေ- ကြာတော့လဲ ခုလို တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ လင်းယုန်ဘဝကိုပြီးငွေ့လာတယ်။ ဖော်ပဲလင်းယုန်ဆိုတဲ့နာမည်ကြီးကို မုန်းလာတယ်ဗျာ”

“ရှင်မှာ ရည်စူးပြီးသူ ပိုနေပြီနဲ့တုတယ်”

လိစွန်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးလိုက်သည်။ သူမအနေဖြင့် မမေးရဲစရာလည်း မလိုပေ။

သူမသည် အလွန်တရာ အကျွင်းတန်လှသော အကျွင်းတန်မ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ချွေးပြောင်လို လူချောလူခန့် လူရည်သန့်တစ်ယောက်က သူမလို အကျွင်းတန်မကို စောင်းချိန်ပြီးပြောစရာမလိုဟု သူမက ယူဆလိုက်သည်။

သူမ၏အမေးစကားကြောင့် လင်းယုန်ချွေးပြောင် ငိုဝံသွားသည်။ အတန်ကြာမှ-

“မို့တယ်ပဲဆိုပါတော့ဗျာ”

သူက လေးကန်စွာပြောလိုက်သည်။

လိစွန်း၊ ဟုံသြသွားသည်။ သို့သော် သူမက အေးဆေးစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဇီးထုံမြို့ကပဲလား၊ သိုင်းလောကထဲတစ်လား၊ ကွန်မ စိတ်ထင်တော့ ဇီးထုံမြို့ကလို့သင်တယ်”

ချွေးပြောင်က ပန်းဥယျာဉ်ကိုငေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဇီးထုံမြို့ထဲကမဟုတ်ပါဘူး”

“ဝါဆို သိုင်းလောကထဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းလောကထဲကပဲ”

“သူနာမည်ကကော”

ချွေးပြောင်သည် သူမဘက်သို့ ဓုတ်တရက်လှည့်လာသည်။

လိစွန်းမုက်နာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး-

“သူနာမည်က လိစွန်းလို့ခေါ်တယ်”

“ခွင့်---”

လိစွန်း၊ တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူမသည် ထိုစကားမှလွဲ၍ ကာမျှ မြန်မပြောနိုင်ပေ။

ဓုတ်အင်းအင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဝါ၊ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာစို့တဲ့အတိုင်း မီးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်ခြင်းပါပဲလိစွန်း၊ ကျွန်က ကျွေပတ်ပြီးတော့ ဇွဲ၊ဇွဲ၊နဲ့နဲ့လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ လိုရင်းကိုပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်မေတ္တာနှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားကိုလက်ထပ်ချင်တယ်”

လိစွန်းသည် သူတစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသောစကားများကို ကြားနေရပါသည်။

ထိုစကားမျိုးကို သူမ၏ဘဝတစ်သက်တာတွင် တစ်ခါတစ်ရံမျှ ကြားရမည်မဟုတ်ဟုထင်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

ယခု မမေ့လင့်ဘဲကြားနေရပါပြီ။ ပြောသူကလည်း လူချောလူခန့် ဖြစ်နေသည်။

လိစွန်း၊ ရင်ခုန်ရသည်ကတော့အမှန်ပါပဲ။

လိစွန်းမှာ မယုံမှတ်နိုင်သည့်စကားများကိုကြားနေရခြင်း ဟုံသြခြင်းသက်နေသည်။

“ပြောပါလိစွန်း၊ ကျုပ်ကို အပြောပေးပါလားဟင်”

အေးပြောင်က ထပ်ပြောလိုက်၏။

“ရှင် ကျွန်မကို အာမြစ်လို့လက်ထပ်ချင်တာလဲ၊ ရှင်အနေနဲ့ ကျွန်မထက်သာတဲ့လူတွေကို အချိန်မရွေးလက်ထပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ-”

အေးပြောင်က ကြားမြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ- ခင်ဗျားက ရုပ်ဆိုးပါတယ်လို့ အကြောင်းပြမလို့လား၊ ဟုတ်လား”

လိစွန်း ခေါင်းနဲ့သွားသည်။ သူမသည် ရုပ်ရည်ကသာ ဆိုးပါသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က မဆိုးလှပါ။ အသားအရေကလည်း မြူမွေးနူးညံ့နေပါသည်။

“ဒီမှာလိစွန်း၊ ကျွန်တော်အဖို့ ရုပ်ရည်ဆိုတာ အလကားပါ။ ရုပ်ချောတာမကလို့ သစ္စာအမဲခံရတဲ့အဖြစ်မို့နဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ ရုပ်ရည်ဟာ အပြင်ပန်းလှည့်စားချက်လို့ပဲ ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ ကျွန်တော် တန်ဖိုးထား လေးစားတာက လိစွန်းရဲ့ပင်ကိုယ်အရည်အသွေးနဲ့ နှလုံးသားကိုပါ”

အေးပြောင်သည် သူရင်ထဲရှိသမ္မုကို ထုတ်လှစ်ပြသနေပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဇနီးယုယုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တာကို ဆောင်ရွက်ပြီးရင် ဒီထုံမှာပဲမြစ်မြစ် လိစွန်းကြိုက်တဲ့သေသကိုပဲ မြစ်မြစ်

သွားကြမယ်၊ သိုင်းလောကက အနားယူမယ်ဆိုရင်လဲ သူပါ၊ အေးချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတာပေါ့”

ပြောရင်း သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပလာသည်။

“သိုင်းလောကထဲ ဆက်နေချင်တယ်ဆိုလဲနေပါ၊ ကျုပ်တို့လက်တွဲပြီး လှုပ်ရှားကြတာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် သိုင်းလောကက အနားယူပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းလုပ်ကိုင်စားသောက်မယ်ဆိုရင်လဲ အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတာပေါ့”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“လိစွန်းလဲ သိုင်းလောကထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လှုပ်ရှားနေရတာ မောလှချောပေါ့၊ လိစွန်းကို အမောပြေစေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ရင်ခွင်မှာ လိစွန်းကိုခိုနားစေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုလဲ သိုင်းလောကသားတွေက ဖော်မဲ့လင်းယုန်လို့ခေါ်ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ချစ်ရမယ့်မိန်းမကို မတွေ့ရသေးလို့ ဖော်မဲ့လင်းယုန်လို့ခေါ်ကြတာကို ကျွန်တော်ခံနိုင်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်ချစ်ရမယ့်မိန်းမကိုတွေ့ပြီးနောက်မှာတော့ ဖော်မဲ့လင်းယုန်လို့ အခေါ်မခံပါရစေနဲ့တော့”

လိစွန်း မှာ ခေါင်းနဲ့ပြီးငြိမ်သက်နေသည်။

“ကြည့်စမ်း- ဒီနေရာဟာ ဘယ်လောက် အေးချမ်းသလဲ၊ လိစွန်း ပြောစမ်းပါ၊ ဒီနေရာရှိမှာလဲ နေချင်တယ်လို့ပြောစမ်းပါ၊ ဒီနေရာမှာ တဲကလေးထိုးပြီး နှစ်ယောက်တည်းနေလို့ ကျယ်မယ်”

လိစွန်း၏လက်ကို ချွေးပြောင်ကကိုင်လိုက်သည်။ လိစွန်းက မစုန်းပါ။ ချွေးပြောင်၏လက်ထဲတွင် လိစွန်း၏လက်ရှိနေပါသည်။

“အနာဂတ်ကိစ္စတွေကို လိစွန်း ပါးစပ်ကနေပြောပါ။ လိစွန်းပြောသလိုဖြစ်စေရမယ်လို့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ လိစွန်းဟာ ရုပ်ဆိုးတယ်။ ဒီရုပ်ဆိုးတာကို ကျွန်တော် မမြင်ဘူး။ လိစွန်းရဲ့မြူစင်တဲ့နုလုံးသားကိုပဲ မြင်တယ်”

လိစွန်း မော်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းအစုံက ပွင့်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို သူမ ပြောတော့မည်။

“ဝုန်း...”

“ပြောင်း...”

“ကွမ်း...”

စခန်းဘက်ဆီမှ တောင်ပြိုကျသကဲ့သို့ အသံကြီးများကို ကြားလိုက်ရသည်။ တော်သံတစ်သံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

စခန်းတွင် ဘာဖြစ်သည်မသိပေ။ လင်းယုန်ချွေးပြောင်နှင့် လိစွန်းတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

❀❀❀

အနောက်ပိုင်းများ

ကျန်းစီးမုံနှင့်စန်ဒီယာတို့သည် ခန့်မြင်းနှင်လာကြသည်။

စခန်းနှင့်နီးလာသောအခါ တိုက်ခိုက်သံများကို ကျယ်လောင်စွာကြားရလေသည်။

“လူလေး- ဒီအတိုင်း မဝင်နဲ့၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှဝင်၊ ကြားလား။ ဒီအတိုင်းဝင်သွားရင် ဆုတ်ရခက်တာမို့ဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး”

ကျန်းစီးမုံက စန်ဒီယာအား လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့- ငါ့အဖေ၊ စိတ်ချပါ”

စန်ဒီယာသည် မြင်းကိုအသော့နှင်လိုက်သည်။ ကျန်းစီးမုံလည်း မြင်းကို အသော့နှင်သည်။

သူတို့စခန်းအနီးတွင် အိမ်တစ်လုံးစာဖျံ့သော နောက်တုံးကြီးတစ်တုံးရှိ၏။

စန်ဒီယာသည် ထိုကျောက်တုံးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး အခြေအနေကိုကြည့်သည်။

ကျန်းစီးမုံလည်း ခုန်တက်လိုက်သည်။ သူကလည်း အခြေအနေကိုကြည့်သည်။

ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှကြည့်လျှင် အလင်းသိပ်မကွာချေ။ ကောင်းစွာမြင်တွေ့ရသည်။

ထိုအခါ မိမိလူများနှင့် မြို့အရှေ့ဘက်သို့ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူအယောက်နှစ်ဆယ်ခန့် တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရတော့သည်။ သူတို့သည် အပိုင်တွက်ထားဟန်တူသည်။ အသေအကျတိုက်ခိုက်နေကြသည်။

နှင်းလူစွာလေခန့်တို့ လူစုမှာ မနိုင်မနင်း ခုခံနေရသည်။ ကျင်အိမ်၊ ချီလူလမ်း၊ ယင်စွေးရွာနှင့်စုတိတို့မှာ စခန်းမှဆုတ်ခွာပေးရမလောက် ခုခံနေရသည်။

• ရန်သူများကလည်း အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသဖြင့် အင်အားက အလွန်များပြားနေသည်။

အင်အားမြန် မိတိုက်နေသည်။

ရန်သူများတို့ဦးဆောင်လာသူကား အနောက်ပိုင်းနက်၊ ပို့ထင်းလွန်မြင်သည်။

ထိုသူကို ကျန်းစီးမုံ ကောင်းစွာသိသည်။ ထိုသူသည် သိုင်းပညာထက်မြက်သည်။ ဝေါသကြီးသည်၊ ဦးနောက်မခို၊

ပို့ထင်းလွန်က ကျန်းစီးမုံအား တွေ့သွားသည်။ သူသည် လှမ်းအော်တော့၏။

“ဩ- မင်းတို့ကိုမျှော်နေတာနဲ့အတော်ပဲ။ မင်းတို့က ဆာကို စောင့်နေတာလဲ။ ဆင်းလာခဲ့စမ်းပါ။ မင်းတို့မရှိရင် အဆင်မပြေဘူးကွ။ ဟား- ဟား- ဟား---”

သူက စန်ဒီယာကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းပေဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးမုံ ဝေါသထွက်သွား၏။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့လိုက်ပြီးနောင်ယုက်နေရတာလဲ။ မင်းတို့နဲ့ တို့နဲ့ ဘာရန်စေ့မရှိတာ”

“ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ- နောင်ယုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့နောက်ကို အမိုက်လိုလိုက်နေတာ၊ ဖြန့်ဆိပ်ပျောက်သွားတော့ ငါတို့နီတိမူသွားတယ်။ တော်ပါသေးချဲ့ ပြောခင် ပြန်တွေ့လို့ ခုကုမူမူနာနာနဲ့တွေ့ကြရတော့တယ်”

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့လိုက်နေတာလဲ။ မင်းတို့နဲ့ငါတို့နဲ့ မင်းယီပါတယ်ကွာ၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့”

ကျန်းစီးမုံ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ စန်ဒီယာပါ လိုက်ခုန်ဆင်းသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် အောက်သို့ရောက်သွားသောအခါ ပို့ထင်းလွန်ရှိသည့်နေရာသို့ လျှောက်သွား၏။

သူတို့ တိုက်ပွဲကိုရပ်ဆိုင်းထားလေပြီ။

ကျန်းစီးပုံက-

“မင်းတို့နှစ်ဦးတို့ အယ်လီမုရန်စမေ့ဘူး။ မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့

ငါတို့နောက်ကိုလိုက်နေတယ်ဆိုတာကို ပြောတာ”

ပို့ထင်းလွန်က တဟားဟားရယ်လေတော့၏။

“သူကြောင့်ပေါ့ကွာ”

စန်ဒီယာအား လက်ညှိုးတိုးပြ၏။

“သူကိုမင်းဖို့ပေါ့၊ ငါတို့က အကြောင်းမရှိဘဲလိုက်ဖို့မလား။

သူ့ကို ငါတို့လက်ကိုအပ်ပါ”

ကျန်းစီးပုံ ရယ်တော့၏။

“ဟား- ဟား- ဟား- ရန်သူလက်ထဲ ကိုယ့်လူကိုအပ်တယ် ဆိုတာ အင်မတန်အောက်ကျနောက်ကျနိုင်တဲ့အလုပ်ပဲ။ မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။ မင်းတို့ အယောက်နှစ်ဆယ် လောက်ကိုသာ သတ်ပစ်ကောင်းသတ်ပစ်မှာကွာ”

“မင်းတို့ မအပ်ဘူးလား”

“မအပ်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“ကဲကွာ- တိုက်ကြ”

တိုက်ပွဲသည် ပြန်လည်ဆူညံလာပြန်တော့၏။

ပို့ထင်းလွန်သည် ကျန်းစီးပုံကို တိုက်ခိုက်သည်။ ရန်သူများ

ထဲတွင် အဖို့သမီးများလည်းပါသည်။

နဂါးစိမ်းမယ်ကျင်တို့ဝေသည် ကျင်တီမေနှင့်တိုက်ခိုက်နေသည်။ စုတီနှင့်တိုက်ခိုက်နေသူမှာ နဂါးမောက်လုံခန်းဖြစ်၏။

ဒီလူလန်းနှင့်ယင်ရွေးရွာတို့ကမူ နဂါးညီအစ်မ ချမ်းစိုနှင့် ချမ်းဟူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေသည်။

ခခန်းတွင် ကျန်ရစ်သူခြောက်ယောက်အနက် ရွာလေခန့်နှင့်စုမုကျန်းတို့သာ ယောက်ျားများဖြစ်ပြီး ကျန်သည့်လေးယောက်မှာ မိန်းမသားများဖြစ်နေသည်။

သို့သော် သိုင်းပညာစွမ်းက ကိုမခန်းထက်မြက်နေသည်။

သို့ရာတွင် ရန်သူများကတော့ ဤသို့မတွက်ပေ။

မိန်းမချင်းသာဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့နိုင်လိမ့်မည်ဟု တွက်သည်။ အင်အားဖြင့်မိတိုက်လျှင် ရန်သူများကို အနိုင်ယူနိုင်မည်ဟု တွက်ဆသည်။

ထို့ကြောင့် အင်အားဖြင့်မိတိုက်ခဲ့သည်။

သို့သော် မနိုင်ပေ။

ဒီယူလန်းတို့၏သိုင်းပညာသည် ရန်သူကို တောင့်ခံထားနိုင်လောက်အောင် ထက်မြက်ပေသည်။

ကျန်းစီးပုံနှင့်စန်ဒီယာတို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် ခုခံနေသည်ရွာလေခန့်တို့ စိတ်ဓာတ်တက်သွား၏။

ပို့ထင်းလွန်တို့လည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ မတူသိုင်းတွင် တိုက်သာတိုက်ခိုက်နေရသည်။

စန်ဒီယာကို မတွေ့ဘဲဖြစ်နေသည်။

စန်ဒီယာရောက်လာသောအခါ ဝိုင်းလမ်းလျှောက် ဝမ်းသာလှမ်းဆွဲသွားတော့သည်။

ကျန်းမီးမဲ့သိသည်။ ဤရန်သူများကို စာဖြန်ဆုံးဖြီးခွင်းပစ်ရပေမည်။ ရေခဲနှစ်လွှာသိုင်းကွက်ကို တိုက်ဖျက်ဖော်ထုတ်အသုံးပြုတော့သည်။

စန်ဒီယာသည် သူ နောက်ဆုံး ချာမွှေးထားသည့် ဝက်ပါသိုင်းကွက်စွပ်ကွက်ကို အသုံးပြုလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ စားသိုင်းမှာ အချိတ်အဆက်မီသဖြင့် စောစောစီးစီး ရန်သူတစ်ယောက်ကျသွားသည်။

“အား-”

အနောက်ပိုင်းနဂါးဝိုင်းလမ်းလျှောက်မှာ အဲဒီအားသင့်သွားသည်။ စန်ဒီယာ ထုတ်သုံးသည့်သိုင်းကွက်များမှာ သိုင်းကွက်အသစ်များဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော့။

ဝိုင်းလမ်းလျှောက်သည် အံ့ဩမပြေသောမျက်နှာဖြင့် မေလိုက်မိသည်။

“မင်းတို့က ပညာရပ်အသစ်အဆန်းတွေ တွေ့ရှိထားပြီနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား”

ဝိုင်းလမ်းလျှောက် ဖွင့်မေးမိသည်။ တော်စုံတန်ခိုးလူသည် ဤသို့ ဖွင့်မေးလေ့မရှိ။

တိုက်ခိုင်းခိုက်ခိုင်းမှ အသိအမှတ်ပြုသွားရသည်သာ ဖြစ်သည်။ စန်ဒီယာက-

“သိချင်ရင် ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြည့်မယ်ဗျာ၊ တိုက်ပြီးရင် ငါ့သွားမှာပေါ့၊ မတိုက်ရင်တော့ မသိနိုင်ဘူး”

စန်ဒီယာ၏ပြောစကားကြောင့် ဝိုင်းလမ်းလျှောက် မျက်လုံးပြုံးလွှားသည်။ သူသည် စန်ဒီယာတို့က ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကွက်ကို တွေ့ရှိသွားပြီဟုယုံကြည်နေသည်။

အမှန်တော့ ဝိုင်းလမ်းလျှောက်ဆိုသည်မှာ တိုက်ခိုက်ဖို့လောက်သာနားလည်သောသူဖြစ်သည်။

ဦးနောက်နှင့်စည်းစားနိုင်သူ မဟုတ်သဖြင့် သူ့အား ခေါင်းဆောင်တင်ထားသည်မှာ မှားသည်။

သို့ရာတွင် အခြားသူများမှ သူ့လောက် သိုင်းပညာတတ်မြောက်မှုမရှိသဖြင့် သူသာခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေရတော့သည်။

သူသည် လွယ်လွယ်မြောတတ်သူဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အခြားသူများ ပြောလျှင်လည်း လွယ်လွယ်ယုံတတ်သူဖြစ်သည်။ ဤအားနည်းချက်ကို ကျန်းမီးမဲ့သိသည်။

“မင်းတို့ တို့နောက်ကို သက်သက်အချိန်ကုန်မပြီးလိုက်တာပဲ၊ တကယ်တော့ မင်းတို့ဟာ ကိုယ်သေတွင်း ကိုယ်တောင့်ကြဲတာ၊ အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်မေးလိုက်မယ်၊ မင်းတို့ကလည်း ပြန်ကြတော့၊ ခေါ်ဆိုရင် မင်းတို့ အသက်ချင်းသာမယမယ်”

ပို့ထင်လွန်သည် ခန့်အိယာတို့ ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကွက်
ကိုတွေ့သွားပြီဟုယုံကြည်သည့်အလျောက် ပြန်လှည့်ရလျှင် ကောင်း
မည်လားဟု တွေ့စေခေါ်စားနေသည်။

“ဟ- မော်မိုလင်းယုန်ပါလား မင်းက အမော်တွေဘာတွေ
နဲ့ ပြစ်နေပြီလား”

ချွေးပြောင်ကစုယ်လေ၏။

“ဟား- ဟား- ဟား- အစကတော့ မော်မိုလင်းယုန်ပေါ့
ခုတော့ မော်မိုလင်းယုန် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီကလူတွေအားလုံးက
ကျွန်ုပ်အပေါင်းအသင်းတွေချည်းပဲ”

“နေပါဦး- မင်းဟာ ဇီးထုံမှာတစ်ယောက်တည်းနေနေရာ
ကနေ ဘယ်လိုဘယ်လို သူတို့နဲ့သွားပေါင်းမိတာလဲ”

“ကျုပ်ဟာ သခင်ကြီးတာဝန်ကူရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပဲ။
အစဉ်ကတော့ သူတို့နဲ့မဆက်မိလို့ တစ်ယောက်တည်း ဇာတ်မြစ်
နေတာ။ အခုတော့ ဇာတ်မြစ်စရာမလိုတော့ဘူး။ ကျားလား- နဂါး
လားဆိုတာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ပြီပဲ အချိန်ရောက်လာပြီ”

“ဩ- မင်းက သခင်ကြီးတာဝန်ကူရဲ့ တပည့်ကို။ တွေ့ကြ
တာပေါ့ မင်းတို့လူ ဝါအကုန်ပဲလား”

ပို့ထင်လွန်သည် လည်တော့လည်သည်။ နောက်ထပ် လူ
အင်အား ထပ်ရောက်နိုင်သေးသည်ဟုနိဂုံးသည့်အလျောက် မသိ
မသာ ထပ်မံစုံစမ်းသည်။

“ဟား- ဟား- ဟား- ငါတို့က လူလေးစု ခွဲသွားတာကွ။
အခု နှစ်စုပြန်ရောက်လာပြီ။ နောက်နှစ်စုကုန်သေးတယ်။ နောက်
နှစ်စုက ခြောက်ယောက်ဆိုတော့ မဆိုးဘူးပေါ့ကွာ”

ကျွန်းဇီးမုံက ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ပို့ထင်လွန်က-

“အားလုံး မင်းတို့ ပညာတူတွေပဲလား”

“ဟား- ဟား- ဟား- တို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
သစ္စာဆိုထားကြတဲ့သိုင်းမိသားစုပဲကွ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဘယ်တော့မှ ပညာထိန်ချွန်မထားဘူးကွ”

ကျွန်းဇီးမုံက ပြောလိုက်သည်။

သူ့စကားအရ ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကွက်ကို သူတို့လည်း
တတ်မြောက်ထားသည့်သဘောပါပေ။

“ရင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဒိုယုလန်းက မေးလေ၏။

“ကျုပ်တို့က အနောက်ပိုင်းနဂါးပို့ထင်လွန်နဲ့ အဖွဲ့ပဲ”

“ရင်- ပန်းစကြာသခင်မလေးဒိုယုလန်းကို မသိဘူးလား”
ပန်းစကြာသခင်မလေးကို ပို့ထင်လွန်ကြားဖူးသည်။

သို့သော် မမြင်ဘူးချေ။

“ကြားတော့ ကြားဖူးတယ်။ မြင်တော့ မမြင်ဖူး”

“ကျွန်မပဲ”

ပို့ထင်းလွန်က ဦးညွန့်ဂါရဝမြဲလိုက်လေသည်။

“သခင်မလေးသတင်းကို ကြားပြီးပါပြီ”

ပို့ထင်းလွန်က ဆက်ပြော၏။

“တွေ့ရာသဇ္ဈိန်စားမဆိုင်ဘဲ သုတ်သင်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားပါတယ်”

ဦးယုလန်းမှာ ရင်ထဲဆိုသွားသည်။ သူမသည် သူမ၏တိတ်တန်ကိုအသုံးချရန် ဤသို့ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ရေရန်ခေါ်မော့ပြီ။

သူမကို နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းချုပ် နယ်စားကြီးကရီးထောင်၏သမီးအဖြစ်သာ လေးစားရုံသေကြခြင်းဖြစ်သည်။

နယ်စားကြီးသမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်လိုက်သောအခါ မရှိသေ မလေးစားကြတော့ပေ။

ပို့ထင်းလွန်သည် သူ၏ မပြည့်ဝသောဦးနှောက်ဖြင့် စန်ဒီယာတို့အကြောင်း စဉ်းစားနေသည်။

ဤလူများသည် ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကို တတ်မြောက်ထားပါက မိမိတို့သာ အထိနာပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။

အသေခံအနိုင်မတိုက်ပါကလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သက်ညှာခွင့်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဆုပ်လွှင်စူး စားလွှင်မွှားအဖြစ်မျိုးနှင့်ကြုံတွေ့နေရပေပြီ။ နယ်စားကြီးကရီးထောင်သည် အမှုတော်ကို ကျေပွန်စွာ

ဆောင်ဆောင်နိုင်လျှင် မည်သည့်အခါကမျှ သက်ညှာခဲ့သည် မဟုတ်ချေ။ ပြင်းထန်ထိရောက်သော အပြစ်စက်ကိုသာ ပေးလေ့ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် ပို့ထင်းလွန်မှာ အပြင်းအထန်စဉ်းစားနေရတော့သည်။ သို့ရာတွင် သူဦးခေါင်းထဲသို့ ဝင်းလက်သောအကြံဉာဏ်တစ်ခု မြှုပ်ဝင်လာသည်။

သူသည် စန်ဒီယာတို့တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်းသတင်းပို့မည်။ စန်ဒီယာသာမက စန်ဒီယာတို့တစ်အုပ်လုံး ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကွက်ကို တတ်မြောက်ထားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့မည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့ကိုအပြစ်မပေးဘဲ ခွင့်လွှတ်မည်။ အသေခံမတိုက်ဘဲ ဆုတ်ခွာခဲ့သောသူအဖြစ်ကို သက်ညှာပေးမည်။ ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ယခုထက်ပိုသော အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် သူတို့အားတိုက်ခိုက်ပေးလိမ့်မည်။

သူတင်ပြသည့်အစီအစဉ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလက်ခံနိုင်မည်ဟု သူထင်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဤနေရာမှ အလိမ္မာမြင့် မြန်ဆုတ်ရန်သာကန့်တော့သည်။

“ငါ တစ်ခုပြောပါရစေ”

သူအသံက သိသိသာသာပျော့ပျောင်းသွားသည်။

“ငါ မင်းတို့တို့မတိုက်ဘူး။ ငါတို့မြန်မယ်၊ ခါးပေးသူ ဝီ

အကိုင်းတော့ ငါတို့မမြန်ဘူး”

“မင်းတို့က အားများတောင်းဆိုချင်သလဲ”

“ငါတောင်းဆိုချင်တာ တစ်ခုတည်းပါ”

“ပြော-”

ကျန်းစီးမုံက ပြောလိုက်သည်။

“မင်း တတ်ထားတဲ့သိုင်းကွက်ကို ငါတို့ကြည့်ချင်တယ်၊
တစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက် ကြည့်ချင်တယ်၊ ငါတို့ မြင်ဖူးတယ်မို့
တာပေါ့”

စန်ဒီယာက ပြောလိုက်သည်။

မိမိတတ်မြောက်ထားသည့် သိုင်းကွက်နှစ်ကွက်ပင်လျှင်
လွန်စွာအဆင့်အတန်းမြင့်နေပေပြီ။

ထိုနှစ်ကွက်မှ နှစ်ကွက်လောက်မြင့်လျှင် ဤသူများ
ထိတ်လန့်လွှားလိမ့်မည်ဟု စန်ဒီယာထင်သည်။

“ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ထဲက လူဆယ်ယောက်
လောက်ထုတ်လိုက်ပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့တိုက်ရအောင်၊ ပညာပြဆို ပီပီပြင်ပြင်
ပြမှမြင်တော့မှာပေါ့၊ ကျွန်တတ်ထားတဲ့သိုင်းကွက်တွေထဲက နှစ်
ကွက်လောက်တော့ပြမယ်”

စန်ဒီယာကပြောလိုက်သည်။ ကောင်းဆိုးသောအခါ နှယ်
ခွေခွေကို တိုင်းတိုင်း ထုတ်ယမ်းကစားလေတော့သည်။

မယ်သပ်ခြင်း

အနောက်ပိုင်းနက်၊ ဦးထင်းလွန်သည် သူ၏လူများထဲမှ
တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းသည့်လူကိုးယောက်ကို ရွေးထုတ်လိုက်
သည်။

“ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၊ အားလုံးဆယ်ယောက်
ဆိုပါတော့”

ဦးထင်းလွန်က ပြောလာလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကြိုက်ရာလက်နက်ကိုကိုင်နိုင်တယ်၊
ကျွန်ကတော့ ဟောဒီအေးကိုပဲကိုင်မယ်”

စန်ဒီယာသည် နှယ်ခွေခွေကို တနှမ်းနှမ်းဖြင့် ဝှေ့ယမ်း
လိုက်သည်။

လူဆယ်ယောက်သည် စန်ဒီယာအား လက်နက်ပိုင်းကိုင်
ဆောင်ပြီး ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။

စန်ဒီယာက...

“ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ခုပြောမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ မှာ ဘာမှညာတာစရာမလိုဘူး၊ ရက်ရက်စက်စက်ဆိုးခတ်တိုက်ခိုက် နိုင်တယ်၊ စိတ်ထဲမှာ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်နေတယ်လို့ပဲ သိ ဘောထား၊ ကျွန်ုပ် ကြိုက်သလိုတိုက်ကြ၊ ကြားလား”

ပို့ထင်းလွန်စဉ်းစားသည်။

ကြိုက်သလို တိုက်ခိုက်နိုင်သည်တဲ့။

သူကကော ကြိုက်သလိုတိုက်မည်လား။

မိမိလူများအန္တရာယ်ရှိနေလျှင် ဤစမ်းသပ်ချက်သည် အ ကျိုးမရှိချေ။

“ဒါတော့စိတ်ချ တို့က တကယ် တိုက်မှာပဲ၊ မင်းကကော တယ်လို့ပြန်တိုက်မှာလဲ”

စန်ဒီယာက ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို အသေအ ကျေပြန်တိုက်မယ်လို့ ထင်လို့လား၊ ဒီအတွက်တော့ မပုပါနဲ့၊ ကျွန်က မိစစ်ပဲသုံးမှာ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုစစ်ဆင်ချင်သလောက်ဆင်၊ ကျွန်က မိ စစ်နဲ့ရှောင်မှာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို သွေးထွက်သံယိုမပြင်စေရဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ငါတို့စတိုက်မယ်နော်”

“တိုက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် တိုက်ကွက်ငါးဆယ်အထိပဲနော်၊ ငါ ဆယ်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့တိုက်ချင်သလောက်တိုက်၊ ငါးဆယ်

ကျော်ရင်တော့ ကျွပ်တာဝန်မယူဘူး”

စန်ဒီယာက ထိုသို့ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပို့ထင်းလွန် နှက်လုံးပြောသွားသည်။

“ဒါက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ပို့ထင်းလွန်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွပ်အကြောင်း ကျွပ်အသိဆုံးလေး၊ သိုင်းကွက်ငါးဆယ် ကျော်အထိ ကျွပ်စိတ်ကို ကျွပ်ထိန်းပြီးကစားလို့ရတယ်၊ ငါးဆယ် ကျော်လာရင်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ကျွပ်စိတ်ကို ကျွပ်မထိန်းနိုင်တော့ ဘူး၊ ကျွပ်ကို သိုင်းမိညာဉ်ကပိုင်သွားပြီ၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့တာ ပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကန့်သတ်ထားရတာ”

ပို့ထင်းလွန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခုလို ကြုံသိထားတော့ကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ.. ငါ့လူများ တို့ကလဲ နဂါးလိမ်သိုင်းကွက်နဲ့ စံတိုက်ကြရအောင်၊ အသင့်ပြင်ကြ ပေတော့”

ပို့ထင်းလွန်၏ လူများသည် စန်ဒီယာကို ဂိုင်းထားရာမှ စောင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

စင်စင်လျှင်ဝံ့ခွင်း ငါးယောက်စတိုက်သည်။

ငါးယောက်ထွက်လျှင် ငါးယောက်ဝင်သည်။

စနစ်ကျသည်။

“ဝန်း..”

၁၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်မလင်အောင်

"ဝေါ. . "

"မြောင်း. . "

စန်ဒီယာသည် အရပ်ငါးမျက်နှာမှ လက်နက်မရှိစွာကို ကာကွယ်ရသည်။ ကာကွယ်ရာတွင် ရန်သူ၏လက်နက်ဖြင့် ရန်သူအား ကာကွယ်ရသည်လည်းရှိသည်။

သူ့အားဖြင့် ရန်သူအား ကာကွယ်ရသည်လည်းရှိသည်။ သူသည် ပတ်လည်လှုပ်ရှားသွားသည်။

သူ့အားရိပ်မှာ အမြဲရောင်တန်းအဖြစ်ယှက်မြှာသွားသည်။ ရန်သူများ၏အားချက်မှာ အမြဲရောင်တန်းထဲသို့ တိုးမဝင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

"ဦး. . "

"မြင်း. . "

စန်ဒီယာ၏ပြောင်းပြန်တိုက်ကွက်များသည် ပြင်းထန်သော အားလှိုင်းတစ်ခုကိုဖြစ်ပေါ်စေသည်။

တိုးဝင်လာသော အားချက်များသည် သံထုကြီးအား ထိုးခတ်ရသလိုဖြစ်ကာ အားအချို့ကျိုးပဲ့ထွက်ကုန်သည်။

"မြင်း. . "

"မြောင်း. . "

စန်ဒီယာ၏အားရိပ်သည် ကြည့်နေရင်းမှပင် လေဆင်နှာမောင်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အားအချို့ကလည်း လေဆင်နှာမောင်းနှယ် အားမာန်မရှိ၏။

"ဝေါ. . ဝေါ. . ဝေါ"

"-ဦး. . ဦး. . ဦး. . ဦး"

"၎င်း. . ၎င်း. . ၎င်း"

အားသည် ပတ်ပတ်လည်ရှိရန်သူများကို ထိုးခတ်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

သို့သော် လူကိုတော့ မထိုးခတ်ပါ။ အားများကိုသာ တိုက်ခိုက်ပါသည်။

ဦးထင်းလျှန်မှာ ကိုယ်တိုင်သွေးဆူလာသည်။ လှုပ်ရှားမှုများပြန်ဆန်လာသည်။ စန်ဒီယာရှိရာသို့အတင်းတိုးဝင်ပြီး ခုတ်ထစ်ရန် ကြိုးစားသည်။

သူ့အားချက်များသည် စန်ဒီယာ၏ အားချက်များအတွင်းသို့ တိုးမဝင်နိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ် စန်ဒီယာ၏လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မြစ်ပေါ်လာသည့် လေဆင်နှာမောင်းသဏ္ဌာန်အားလှိုင်းများက စန်ဒီယာအား လေထဲသို့ ဆွဲသွင်းသွားတော့သည်။

"ဦး. . "

"၎င်း. . "

"၎င်း. . "

ထိုအခါ ရန်သူများ အချင်းချင်းတိုးခတ်ပိတ်ကြွေကုန်၏။

၁၉၆ ဇူလိုင်လ

“မြင်..”

“မြင်..”

“ပြော..”

သူတို့သည် အချင်းချင်းထိခိုက်မိကုန်သဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ
မထိခိုက်ကြရအောင် ရှောင်ရွက်ကြသည်။

ထိုအခါ လဲသူလဲ၊ ကွဲသူကွဲဖြင့် ဝန်းသန်းကားဖြစ်သွားကြ
ရလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် စန်ချီယာက လေထဲမှပြန်ခနဲဆင်းလာကာ
သူတို့နှင့် နှစ်လံကွာလောက်တွင်ရပ်နေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ မြင်ချင်တဲ့သိုင်းကွက်ကို ပြလိုက်ပြီ၊ ဘယ်လို
သဘောရသလဲ”

ပို့ထင်းလွန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ “စန်ချီယာ
သရော်သည်ဟုတ်သည်။ လှောင်မြောင်စော်ကားသည်ဟုမှတ်ယူ
သည်။

စန်ချီယာက ဝိုးဝိုးသားသားမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ၊ အခုတိုက်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

“အခုက တိုက်ကွက်ဆယ်ကွက်ကျော်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်၊
ခင်ဗျားတို့ချင်းတိုက်မိလို့ လဲသူလဲ ကွဲသူကွဲဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အကွက်ငါး
ဆယ်အထိတိုက်ရင် စဉ်းစားသွားကြည့်ပေတော့”

“ဘာဖြစ်သလဲ- အကွက်ငါးဆယ်အထိရောက်မှမက

သိုင်အာရပ်စ်ရပ်စ်(၇) ၁၉၇

အကွက်တစ်ရာကျော်လဲ ငါကဝေမနိုင်သေးဘူး၊ တိုက်ပြီဆိုမှတော့
တကယ်တိုက်တော့မယ်ဟေ့”

မြောမြောဆိုဆို သူသည် မြေးဝင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။
နောက်မှလူများလည်း မြေးဝင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် နဂါး ပတ်သဏ္ဌာန် ဝန်းရံတိုက်ခိုက်နေသည့်
အစား မြားဦးသဏ္ဌာန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ တိုက်ခိုက်ပုံ ပုံစံမြောင်း
လဲမြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ပို့ထင်းလွန်ကိုမြားဦးသဏ္ဌာန်ထားကာ နောက်
မှနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်၊ လေးယောက်သေဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြ
သည်။

အမာမိပို့ထင်းလွန်သည် ရွပ်ရွပ်ခွံခွံအသေခံတိုက်ခိုက်
ရသည်။ သူသည် မသေချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် သေချင်သေပါစေ
ဖို့သည်စိတ်ရှိသည်။

စန်ချီယာသည် ပီပီထဲသို့မြားဦးသဏ္ဌာန်တို့ဝင်လာသော
လူမြားတန်းကို ချေဖျက်သည့်အနေဖြင့် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်ကွမ်းပစ်
ကာ ထိုလူတန်းကိုဖြတ်တောက်လိုက်ပါသည်။

“ဝန်း..”

“ဝေါ..”

“ဟယ်..”

“ဟာ..”

၁၉၈ ဇီ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ခန့်ချီယာသည် လေထဲမှမြန်ကွလာသည်။ လူတန်း၏ အလယ်တည့်တည့်သို့ ကျန်၏။

သူ့စားသည် အလင်းတန်းပြာသွား၏။

ငှေယမ်းလိုက်ရာ အလင်းတန်းသည် လူတန်းပြီးကို မြတ်တောက်ပင်လိုက်တော့သည်။

ထိုကြောင့် လူအုပ်စုနှစ်စုကွဲသွားသည်။

ထိုအုပ်စုနှစ်စုကြားတွင် ခရုပတ်သဏ္ဌာန်လိုက်လံအိုးဝတ်လေရာ လူအုပ်စုမှာအစိပ်စိပ်အမွှာမွှာဖြစ်သွားတော့သည်။ တကွတပြားဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ခွင်. .”

“မြစ်. .”

“မြစ်. .”

ပို့ထင်းလွန်မှအပ ကျန်လူကိုးယောက်မှာ ကွမ်းထိုးမှောက် နံမြစ်ကာ လဲကျလွင့်စဉ်ကုန်သည်။

သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

နောက်ထပ် သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကျော်သည်အထိ ပို့ထင်းလွန်တို့မှာ ခန့်ချီယာ၏အင်္ကျီလက်အဖျားကိုပင် ထိအောင် မခုတ်မီ နိုင်ကြပေ။

သူတို့တိုက်ခိုက်ကြသည်မှာ မီးကုန်ယမ်းကုန်ပင်တည်း။ ပို့ထင်းလွန် ခောခွေးပြန်လာရလေပြီ။

သူသည်ခန့်ချီယာ၏ပညာကို ကြည့်လိုသည်ဟု ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။

ခန့်ချီယာကလည်း ခွင့်ပြုသည်။ သိုင်းကွက်ငါးဆယ်အတွင်း သူ့ပညာကိုကြည့်နိုင်ပါသည်ဟု ပြောသည်။

တကယ်တမ်းတိုက်ခိုက်သောခါ ခန့်ချီယာ၏ခြေဖျားမှ ဖမီနိုင်အောင်မြစ်နေရတော့သည်။

ထိုအခါ ခန့်ချီယာကို ကြောက်လန့်သွားရပေမည်။

သို့ရာတွင် ပို့ထင်းလွန်မှာ ဦးနောက်မရှိသော လူမျိုးဖြစ်၍ ကြောက်ရမည့်အစား မိုက်ဖွေရဲဆန်စွာ အသေအကျေ တိုက်ခိုက်ခွင့်စိတ်ပေါ်လာလေသည်။

ခန့်ချီယာ၏ ပညာကိုလေးစားခန့်ညားရမည့်အစား မနာလိုမရွံ့မိမြစ်လာရသည်။

သူသည် ခန့်ချီယာအားတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ပို့ထင်းလွန်သည် စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ခန့်ချီယာအား မြေမြင်ကွယ်ကွက်လပ်တိုက်၍မရ၊ နေရာကျဉ်းကျဉ်းတွင်တိုက်ခိုက်လျှင် ရမည်ဟုယူဆသည်။

တကယ်တော့ နေရာကျဉ်းကျဉ်းတွင် သူ့ရောင်တိမ်းရခက်သည်ကို သူ မတွက်မိချေ။

တစ်ဖက်ရန်သူ အခက်အခဲတွေ့ရနိုင်မည့်အခါကိုသာ

သူကွေးနေသည်။ သူ့အတွက် အခက်တွေ့နိုင်မည်အခက်ကို သူ
မတွက်မိ။

ထို့ကြောင့် သူသည် စောစောက စန်ဒီယာနှင့်ကျန်းစီးပုံ
တက်ခဲ့သည့် ကျောက်တုံးကြီးကိုမော်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် တိုက်ခိုက်ပါက မဆိုးဟု သူ
တွက်လိုက်သည်။

သူသည် ကျောက်တုံးကြီးပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။

ပို့ဆင်းလွန် မည်သို့ကြစည်နေသည်ကို သူလူများပင် မခိုက်
မိ မသိရှိကြပေ။

ဤသို့ဖြင့် ပို့ဆင်းလွန်ခုန်တက်သွားသည်ကိုသာ ငေးကြည့်
နေမိကြသည်။

ပို့ဆင်းလွန်က မည်သို့အမိန့်ပေးမည်ကိုသာ စောင့်နေမိကြ
လေတော့သည်။

ပို့ဆင်းလွန်က စန်ဒီယာအား..

“စန်ဒီယာ အောက်ကတိုက်ကွက်က ကွယ်လွန်းတယ်၊ ထိ
ရောက်မှုမရှိဘူး၊ ဒီတိုက်ခိုက်လား”

စန်ဒီယာက နှစ်ခါမခေါ်ရပါ။

“ဝမ်း..”

စန်ဒီယာသည် ချက်ချင်းပင်ခုန်တက်သွားသည်။

စန်ဒီယာသည် အပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း..

“ကျွန်တို့ သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကျော်သွားပြီနော်၊ ကျွန်သတိ
မမေ့ဘူးလို့မဆိုနဲ့”

စန်ဒီယာက သတိပေးလိုက်သည်။

ပို့ဆင်းလွန်က အမေ့မစိုက်ပါ။

ငါးဆယ်ကျော်မက တင်ရာပင်ကျော်ကျော် တိုက်မည်ဟု

ဆိုပြောပြပြီး

“မင်းလုပ်စရာမရှိတာသာ လုပ်စမ်းပါ”

စန်ဒီယာခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ သူပြောရမည့်ဝတ္တရားရှိ

ပြောပြီးပြီး၊ သူ့တာဝန်ကုန်ပြီး

တိုက်မဲ့သာမိတော့သည်ပေါ့။

“ကဲ- စတိုက်ကြလေ”

စန်ဒီယာက အခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ပို့ဆင်းလွန်နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်သွားသည်။ ကျောက်တုံး
မှက်နှာပြင်မှာ အနိမ့်အမြင့်မညီညာသော်လည်း ဝါးတစ်စုံကိတ်ခန့်
ကွယ်ပြန်သည်။

တိုက်ခိုက်လျှင် ငွှာင်ရတိမ်းရလွယ်ကူပါသည်။ သို့သော်
အကန့်အသတ်တော့မရှိသည်။ ဝါးတစ်စုံကိတ်စာလွန်လျှင် အောက်ကို
ကိပ်ကွလိမ့်မည်။

အောက်မှလူများသည် ကျောက်တုံးပေါ်မှသူတို့နှုတ်ချွတ်
ကို ရင်တံထိတ်ထိတ်ဖြင့်ခိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ပို့ထားလျှန်က ခန့်အိယာအား စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်သည်မှာ
 နိုင်ရာနိုင်ကြောင်းမရှိဘဲနှင့် စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက်မည်မဟုတ်ချေ၊
 ထို့ကြောင့် ရင်ထိတ်စွာကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။
 ပို့ထားလျှန်က ညာဘက်လက်ကို ရင်ဝှေ့ကာပြီး ဘယ်
 ဘက်လက်ကို ရွေ့သို့ဆန့်ထုတ်ထားသည်။ သိုင်းကွက်ဝင်းထားခြင်း
 ဖြစ်သည်။

ခန့်အိယာက မလွှပ်မယှက်စောင့်ကြည့်နေသည်။
 ပို့ထားလျှန်သည် လက်ဆယ်ချောင်းကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်
 ဖြင့် မာန်သွင်းနေ၏။
 သူ့ခန္ဓာကိုယ်လည်း တွန့်လိပ်၍လာသည်။
 မျက်လုံးက အဆမတန် ပြူးထွက်လာသည်။ မျက်နှာတစ်
 လုံးလည်း တွတ်တွတ်နီရဲနေလေပြီ။

“ရှု...”

“ရှု...”

တစ်စတစ်စ အသက်ရှူပြင်းထန်လာသည်။ အသက်ရှူ
 ပြင်းလာသလို လေထဲ၌ အပူငွေ့များပါသောလေကို ပူတ်ထုတ်လေ
 လေ၏။

“ရှု...”

“ရှု...”

“ဟဲ့...”

အနောက်ပိုင်းနဂါးပို့ထားလျှန်သည် အဆုံးစွန်သိုင်းကွက်
 ဖြစ်သည့်နဂါးပိညာဉ်မြောင်းသိုင်းကွက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်
 ပေသည်။

နဂါးပိညာဉ်မြောင်းသိုင်းကွက်မှာ ပို့ထားလျှန်၏အပိုင်ဆုံး
 သော သိုင်းကွက်ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံး အမေ့ကြီးဆုံးအချိန်များ
 တွင် ထုတ်သုံးတတ်သည်။

“လူလေး အနားကပ်မခံနဲ့၊ သတိထား”

အောက်မှ ကျန်းစီးမုံကလှမ်းအော်သတိပေးလိုက်သည်။

ခန့်အိယာကတော့ ရပ်ကြည့်မြဲကြည့်နေပါသည်။

ထိုစဉ်...

“ကျား...”

ပို့ထားလျှန်မာန်သွင်းအော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။ လူကလည်း
 အပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပါသည်။ မြောက်တက်သွားပါသည်။
 ထို့နောက် ကိုယ်ကိုတွန့်လိပ်ရင်း အောက်သို့ ခေါင်းငိုက်
 ဖိုက်ကျလာပါသည်။

ဦးခေါင်းကအောက်၊ ခြေကအထက် ပုံစံဖြင့် ကျလာခြင်း
 ဖြစ်ပါသည်။

“လူလေး သတိထား”

ကျန်းစီးမုံက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ရှု...”

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်ဆုလမ်းအောင်

"ဝုန်း.."

"ဝေါ.."

နာခေါင်းနှင့်ပစ်စပ်မှ မီးတောက်မီးလွှဲများလွင့်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ပို့ထင်းလွန်၏ နာခေါင်းနှင့်ပစ်စပ်မှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့သောနည်းဖြင့် မီးတောက်မီးလွှဲများ လွင့်ထုတ်နိုင်သည်ကို မည်သူမျှမသိကြပါ။

"ဝုန်း.."

"ဝုန်း.."

"ဝေါ.."

မီးတောက်မီးနွယ်များသည် ဓနိဒ္ဓိယာဓိရာသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

"ဟာ.."

"ဟယ်.."

"လူကလေး.."

ဤကဲ့သို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သိုင်းကွက်မျိုးကို ဓနိဒ္ဓိယာ မကြုံဖူးပါ။ အောက်မှကြည့်နေသူများလည်း တစ်ယောက်ချင်း မကြုံဖူးကြပါ။

ဓနိဒ္ဓိယာဖျက်မောင်ကနွဲ့လိုက်မိပါသည်။

သို့ရာတွင် သူ မပူပါ။ ပို့ထင်းလွန်လေထဲသို့ ခုန်တက်သွား

သိုင်းကွက်ဆုံလွှဲ(၇) ❀ ၂၀၅

စဉ်ကပင် သူ့ကိုယ်ထဲမှအတွင်းအားများကို သူ စုစည်းထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

❀ ခုန်သူကို အထင်းမသေးခြင်းသည် ဓနိဒ္ဓိယာ၏မွေ့ရာပါ 'အသိ' ပင်ဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်ခုန်သူကိုမျှ သူအထင်မသေးပေ။

ကေသရာဇာမြေသို့မင်းသည် သားကောင်ကြီးသည် ငယ်သည်မဟုတ် အင်အားစိုက်ထုတ်လိုက်ရာတွင် တစ်သမတ်တည်း စိုက်ထုတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဓနိဒ္ဓိယာသည်လည်း ခုန်သူအား တိုက်ခိုက်ရာ၌ အင်အားကြီးသည် ငယ်သည်မဟုတ် မခွဲခြားဘဲ တစ်သမတ်တည်း တိုက်ခိုက်တတ်သည်။

ပို့ထင်းလွန်ပြန်ဆင်းအလာတွင် နွယ်ခွေများကိုအားသွင်း၍ ငွေယမ်းရင်း သွေ့နွှာကိုယ်ပတ်လည်၌ စွမ်းအင်ခုခံအားလှိုင်းတစ်ခုကို ဝန်းရံထားလိုက်သည်။

အားလှိုင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပို့ထင်းလွန်ကဆင်းလာပြီး မီးတောက်မီးလွှဲများ လွှဲအားထိုးနှက်သောအခါ စွမ်းအင်အားလှိုင်းဖြင့်တိုးမိကာ ဖျက်မီးသွားရသည်။

"ဝုန်း.."

"ဝိုး.."

မီးခိုးငွေ့များဖြစ်သွားရသည်။

ပို့ထားလွန်သည် ကျောက်သားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကုလား
ပြီး ခန့်ချီယာအားတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သူ၏ အားအထားရဆုံးသောတိုက်ကွက်မှာ အရည်အနီး
ဖြစ်သွားရမည်။

ခန့်ချီယာက... .

“ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်တို့အသေကြံ့တာကိုးဗျ ကျွန်တတော့
ခင်ဗျားကိုအသေသတ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့
စိတ်ပြောင်းသွားပြီဗျ”

“ဟား... . ဟား... . ဟား မင်းမညာနဲ့ဆို၊ ရက်ရက်ကော်ကော်
တိုက်ခိုက်ပါလို့ စောစောကပြောခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား အခုတော့
ကောင်းတစ်မျိုးဖြစ်သွားပါလား”

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ- အခုဟာက တိုက်ကွက်ငါးဆယ်ကျော်
သွားပြီပဲ၊ တိုက်ကွက်ငါးဆယ်ကျော်ရင် သူသေကွယ်သေတိုက်ရမှာ
ပေါ့၊ ဒါကို ကျွန်တော်ကပြောတာပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ခန့်ချီယာသည် နှယ်ခွေးမားကိုငှေ့ယမ်း
လိုက်တော့သည်။ နှယ်ခွေးမားသည် တစ်ရစ်ချင်း တစ်ရစ်ချင်း ပတ်
လည်ဝှေ့တက်လာသည်။

ကြာသော် လေပြင်းတဝန်းဝန်းတိုက်ခတ်သကဲ့သို့ဖြစ်လာ
လေတော့သည်။

ပို့ထားလွန်ထိတ်လန့်သွားသည်။

မားကိုငှေ့ယမ်းပုံဖြင့် လေပြင်းတိုက်ခတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာ
သည်မှာ လက်ခံလျင်မြန်မှုကို ပို့ထားလွန်အံ့ဩရတော့သည်။

ခန့်ချီယာ၏အားသည် ပို့ထားလွန်အား တဖြည်းဖြည်းလွှမ်း
မိုးလာသည်။ ထိုအခါ လေပြင်းသည် ပို့ထားလွန်အား လွှမ်းမိုးလာ
သည်။

ပို့ထားလွန်မှာ ခန့်ချီယာအားတိုက်ခိုက်ရန် မဆိုထားနှင့်
လေပြင်းထဲမပါရန် ကြိုးစားနေရတော့သည်။

အောက်မှကြည့်နေသူများမှာလည်း လွန်စွာအံ့ဩနေကြ
ရသည်။ ခန့်ချီယာလေပြင်းတစ်ခုကို မမှန်တီးနိုင်ဟု ယူဆသူများမှာ
ပို့ထားလွန်၏လူများဖြစ်ပါသည်။

ယခု သူတို့မြင်တွေ့နေရပြီ။

ပို့ထားလွန်သည် လေပြင်းထဲမှလွတ်မြောက်ရန် ကြိုးပမ်း
နေ၏။ သူ မည်မျှကြိုးစားစေ၊ ခန့်ချီယာက မားကိုငှေ့ယမ်းပြီး သူ
နောက်လိုက်နေသမျှ သူ့မလွတ်မြောက်နိုင်ချေ။

ခန့်ချီယာကိုတိုက်ခိုက်နိုင်လျှင်တော့ မားပိုင်ကြောင့် ဖြစ်
ပေါ့နေသောလေပြင်းသည် ပျောက်ကွယ်သွားပေမည်။

ခန့်ချီယာသည် စွပ်ခနဲ မားကိုထိုးချလိုက်သည်။ ပို့ထား
လွန် အလန်တကြားဖြစ်သွားသည်။

လေပြင်းသည် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
မားထိုးချလိုက်သည့်အချိန် လေပြင်းလည်း မားကိုကွယ်

“သွားချိန်၌ ဦးထင်းလျှန် ကြောက်လန့်တကြား ခြောက်တိမ်လိုက်သည်။ ပထမခားချက်မှာ အယောင်ပြဇာချက်သာဖြစ်၍ ဒုတိယခားချက်သည်သာ အဓိကခားချက်ဖြစ်နေသည်။

“အား...”

ဦးထင်းလျှန် ကျောက်တုံးအောက်သို့လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။ ဦးထင်းလျှန်သေလေပြီ။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ဆက်တိုက်ချင်သေးသပေဆိုရင် တိုက်ကြစို့ပါ။ မတိုက်ချင်ကြတော့ဘူးဆိုရင်လဲ ဒီကလွည့်ပြန်သွားကြပေတော့ ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင်တော့ သေပြီ”

မြေရေခွဲဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများမှာ စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မပြောကြတော့ဘဲ ဦးထင်းလျှန်နှင့် အခြားအလောင်းတစ်လောင်းကိုသယ်ဆောင်ကာ ဆုတ်ခွါပြေးသွားကြတော့သည်။

❀

နောက်တကျ သုံးဌာန

သူတို့သည် တိုက်ဟုတောင်မြေသို့ရောက်ရှိရန် ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှခန့်နှင့်ရသည်။ လမ်းတွင်မြင်းသုံးကောင်သေဆုံးရသဖြင့် သူတို့ များစွာအခက်အခဲဖြစ်ကြရသည်။

ယင်စွေးရှာသည် ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ်မှလိမ့်ကျခဲ့သဖြင့် မြေဆစ်လွဲသွားရသည်။ မြေဆစ်လွဲသွားသည်မှာ ကြီးမားသောခက်ရှားမဟုတ်ပါ။

သို့ရာတွင် ခက်ခက်ခဲခဲသွားနေရသောအချိန်တွင်မူ ကြီးမားသောခက်ရှားဖြစ်နေပါသည်။ သူမအား ချွန်ခွဲရန်လည်း မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ခဏသွားအုပ်စုကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် အခက်အခဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်သည်။

ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာ ဒိုယူလန်း ဖျားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကြီးစွာသောအဖျားတက်ခြင်းဝေဒနာကို ဒိုယူလန်းခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုက်ဟူတောင်ခြေသို့ရောက်သည်နှင့် မတက်နိုင်ကြသေးဘဲ တောင်ခြေတွင် သုံးရက်ခန့်အနားယူနေကြပါသည်။

သုံးရက်မျှအနားယူပြီးကြသောအခါမှ အားလုံးတောင်ထိပ်သို့တက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် နာမည်ကျော်ကြားသည်နှင့်အမျှ လျှို့ဝှက်လှသောထိုက်ဟူတောင်ကြီးကို ယခုမှပင် အနီးကပ်လေ့လာရသည်။ အနီးကပ်အကဲခတ်ရသည်။

ထိုက်ဟူတောင်တန်းသည် မတ်စောက်၏။

အဆင့်သုံးဆင့်ရှိသော တောင်တန်းကြီးပင်။

ဤသို့ အဆင့်သုံးဆင့်ရှိနေခြင်းက အခြားတောင်တန်းများနှင့်မတူ ကွဲပြားသောအချက်ဖြစ်သည်။

အကြမ်းဖျင်းပြောမည်ဆိုလျှင် အရွယ်အစားမတူညီသော သစ်တုံးသုံးတုံးကို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် တစ်စုပေါ်တစ်စု ထပ်ထပ်တင်ထားသည့်ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်သည်။

တောင်နံရံတွင် ဥမင်လိုက်ခေါင်းများကိုလည်းတွေ့ရှိရ၏။

ဥမင် အကြီးအသေးစုံညီလှသည်။

တောင်ထိပ်သို့မတက်မီ စုမှကျွန်းက ဦးဦးခေါင်းဆောင်ဖြူ၍ အစီအစဉ်ချလေ၏။

“ဟိုဟာ ဒီထိုက်ဟူတောင်ကို အခြေခံခန်းအဖြစ်မွှေးချယ်လိုက်ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့မွှေးချယ်ရသလဲဆိုတာကိုတော့ ပြောဖို့လိုမယ်

မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ တို့ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်တဲ့အထိ ဒီမှာပဲ ခခန်းမှနေထိုင်ကြမယ်”

ကျန်းစီးမုံသည် သူလူများကို တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက်ဆက်ပြောသည်။

“ဒီတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် တခြားသွားစရာ တခြားရည်မှန်းချက်တွေမှီမယ်ဆိုရင် ခုကတည်းက လိုရာကိုထွက်သွားခွင့်ပြုပါတယ်။ ခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကိုလဲ ထုတ်ဖော်မပြောပါနဲ့လို့ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေကို ဟိုမသွားရဘူး၊ ဒီလောရဘူးလို့ တားပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး”

အားလုံးပင် ငြိမ်နေကြသည်။

“ခါပေမယ့် ခခန်းဝင်ပြီဆိုရင်တော့ အယ်သွက်မှ ဒီကနေတစ်ဖက်ခြေခွင့်မပေးတော့ပါဘူး။ ခုကိစ္စဟာ အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်။ သမိုင်းတွင်လောက်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါ”

ထို့နောက် သူသည် လင်းယုန်အဖွဲ့ပြောင်ကိုကြည့်သည်။

“ပြီးတော့ နောင်ကြီးအဖွဲ့ပြောင်ကိုပြောရပါမယ်။ ဒီကိစ္စကို အသိပေးမယ်ဆိုကတည်းက နောင်ကြီးအဖွဲ့ပြောင်အပေါ် ဘယ်လောက်ယုံကြည်မှုရှိတယ်ဆိုတာ ပြတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ နောင်ကြီးအဖွဲ့ပြောင်အနေနဲ့ ဒီကနေထွက်ခွာသွားဖို့ မသွားဖို့ကို ဆုံးဖြတ်စေရင်ပါတယ်”

ထိုအခါ သွေးပြောင်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား- ဟား- ဟား- ကျွန်တော်ကတစ်ကိုယ်တော်ပါး ဘယ်နေရာကျကျနေလိုမိပါတယ်၊ အခုဟာက သခင်ကြီးတာဝန်ကုန်သွားကိစ္စပါ။ သခင်ကြီးတာဝန်ကုန်ဟာ ကျွန်တော်သခင်ကြီးပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဝင်ကူညီရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီအုပ်စုရဲ့အသင်းအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ်သတ်မှတ်ပါ။ ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ဦးလည်မသွန်ဆောင်စွက်ပါ့မယ်”

ကျန်းစီးမုံသည် ထိုစကားကြားသောအခါ ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟာ- ဒီစကားကြားရတာဝမ်းသာစရာပါ။ ကဲ- ကျန်တဲ့လူတွေထဲက ဘယ်သူတွေဖြစ်ကြမလဲ၊ ပြန်ချင်တဲ့လူတွေရှိရင်ပြောပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောပါ။ အားနာစရာမရှိပါဘူး”

ကျန်းစီးမုံကမေးလိုက်သည်။ မည်သူကမျှလည်းမပြန်ကြပါ။ အားလုံးပင် ညှပ်ပန်းချက် မအောင်မချင်း ဤအသိုက်အဝန်း၌ နေထိုင်ကြရန် ကတိပြုကြသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ နုလို့ သဘောထားတွေကိုသိရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒီတော့ ခခန်းချဆေးကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ခခန်းချဆေးကိစ္စဟာလဲ အရေးကြီးပါတယ်”

ကျန်းစီးမုံက ထိုက်ဟုတောင်ကြီးကိုညွှန်ပြရင်း ။

“ကျွန်တို့အားလုံး တောင်ထိပ်ပေါ်မှာချည်းနေနေလို့ မသင့်လျော်ဘူးထင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့သံဘောထားကိုလဲ ပြောကြပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ နောင်ပြီးကျန်းစီးမုံ”

လင်းယုန်သွေးပြောင်က မေးလိုက်၏။

ကျန်းစီးမုံက ...

“ဒီလိုပါ ... မိတ်ဆွေတို့အားလုံး သိပြီးဖြစ်ကြတဲ့အတိုင်း ကျွန်တို့ဟာ ရန်သူပတ်လည်ဝိုင်းနေပါတယ်၊ တစ်နယ်ကတစ်နယ် မြတ်ကူးဆိုတောင် နယ်စားကြီးကျီတောင်ဩဇာသက်ရောက်မှုမရှိတဲ့ နယ်ကို မြတ်ကူးကြရပါတယ်၊ ဒါတောင် ရန်သူက ကျွန်တို့ကို အချိန်လို လိုက်နေကြတာပါ”

“ဟုတ်တယ်- ကျီတောင်သာ ကျွန်တို့ ဒီမှာဒီမှန်းသိရင် အလုံးအရင်းနဲ့လာတိုက်မှာ သေချာတယ်”

ဗျာလေခနဲက သူ့စကားကိုထောက်ခံသည်။

“မသိမှာကို မပူပါနဲ့၊ ပိုထင်းလျန်နဲ့တပ်ညှိတွေ ပြန်ပြေးသွားပြီပဲ၊ ကျွန်တို့ ထိုက်ဟုတောင်မှာ ခခန်းချတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကျီတောင် မသိဘဲနေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ဘယ်အချိန်ရောက်လာမလဲဆိုတာကိုသာ စောင့်ရပါမယ်”

ကျန်းစီးမုံသည် အားလုံးကိုမြဲကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တို့ဟာ အင်အားအားလုံးကို တောင်ထိပ်ပေါ်မှာစုစည်းထားမယ့်အစား အင်အားကိုခွဲပြီး ခံစစ်အတွက်ပဲ ဆင်ထားရပါမယ်၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ထိုက်ဟုတောင်ကြီးကြည့်ကြပါ”

သူက ထိုက်ဟူတောင်ကြီးကို အကြည့်ခိုင်းလိုက်သည်။
အားလုံးပင် မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အားလုံးကြည့်ကြပါ။ ဝီတောင်မှာ အဆင့်သုံးဆင့်ရှိနေတာ
ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတစ်ဆင့်မှာ အင်အားတစ်ခုစီ ခွဲပြီးထား
ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှ ရန်သူလာရင် အဆင့်ဆင့်သိမ်းပြီး ခုခံနိုင်မှာဖြစ်
ပါတယ်။ စန်ဒီယာကတော့ တောင်ထိပ်မှာနေရမှာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ဘယ်သူတွေက ဘယ်မှာနေကြ
မလဲဆိုတာကို ဝှင်းပြပါဦး”

စုတီက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ စုပုကျန်းက-

“ယင်ဇွေးရွာနဲ့ခြေထောက် ကောင်းကောင်း မပျောက်
သေးဘူး။ သူ့ကိုတောင်ခြေစခန်းမှာ ထားရလိမ့်မယ်။ ခြေထောက်
ကောင်းရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ တောင်ထိပ်ကိုတက်ဆိုရင်
လဲ တက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

သူက စတင်၍ သူ့ဆန္ဒကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းလဲအောက်ခြေမှာနေမယ်ပေါ့”

လိစွန်းကတင်၍ ကောင်းထောက်လိုက်သဖြင့် စုပုကျန်း ချက်
သွားသည်။

“ကျွန်တော်က ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို ပြောပြတာပါ။
ဒေါ်လေးလိစွန်းက ကျွန်တော့်ကို တခြားသင့်လျော်တဲ့နေရာကို”

ရင်လဲ ကျွန်တော်ကသွားမှာပါဗျာ”

“အေး- ငါကလဲ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကိုပြောပြတာပါ။
မင်း တောင်ခြေမှာနေဖို့သင့်လျော်လို့ တောင်ခြေမှာနေမလားလို့
မေးတာပါ။ ခင်- ခင်- ခင်”

စုပုကျန်း ပါးစပ်ပိတ်သွားပါသည်။

ကျန်းစီးမုံကဆက်ပြောသည်။

“ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ တောင်ခြေစခန်းမှာ စုပုကျန်းရယ်၊ ယင်
ဇွေးရွာရယ် နေခဲ့ကြ၊ နေဦး- နောက်တစ်ယောက်နေခဲ့ဖို့ လိုသေး
တယ်။ ဘယ်သူ ...”

“ကျွန်မ နေခဲ့မယ်”

စုတီက ကျန်းစီးမုံကေးမဆိုပဲ ဖြတ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မသားလေးနဲ့ ကျွန်မခွဲနေရတာကြာပါပြီ။ ဒါကြောင့်
မို့ ကျွန်မနေခဲ့ပါရစေ”

“ကောင်းတယ်။ တောင်ခြေစခန်းမှာ သုံးယောက်မို့ရင် လုံ
လောက်ပါပြီ။ ဒုတိယတောင်ခါးပန်းအလယ်က ဒုတိယစခန်းအတွက်
စဉ်းစားကြရအောင်။ ကဲ- ဒုတိယစခန်းမှာ ဘယ်သူနေကြမလဲ။ သင့်
လျော်တဲ့လူဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

ကျန်းစီးမုံက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ငါနေမယ်ကွာ၊ ငါ့အနေနဲ့ အပေါ်စခန်းနဲ့ အောက်စခန်းကို
အဆက်အသွယ်လုပ်ပေးလို့ရတယ်”

စာလေခန်း၏အသံဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဝါလဲ သဘာဝကျတယ်၊ မင်းက ဟိမဝန္တာ သားပဲ၊ တောင်ပေါ်သားဆိုတော့ တောင်တက်တောင်ဆင်းကျွမ်း ကျင်တယ်၊ အမောအပန်းလဲ သာမန်လူထက် ပိုခံနိုင်တယ်၊ အထက် နဲ့အောက် ဆက်သွယ်ပေးဖို့ မင်းတာဝန်ယူရင် အဆင်ပြေပြီ၊ ကံ- အလယ်စခန်းမှာလဲ သုံးယောက်ပါထားမယ်၊ နောက်နှစ်ယောက်လို သေးတယ်”

“အလယ်စခန်းမှာ ကျွန်ုပ်နေမယ်လေ”

လိစွန်းကပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက ဆက်ပြောလိုက်သေးသည်။

“ကျွန်ုပ်မနဲ့အတူ ချီယူလန်းပါ နေပါစေ၊ သူများထားတယ် မဟုတ်လား၊ နားလန်ထစို့ တောင်ထိပ်ထိမတက်သင့်ဘူး တက်ရင် လဲ ခက်ခက်ခဲခဲတက်ရမှာပဲ”

သူမသည် တစ်ဆက်တည်း ချီယူလန်းအားမေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ချီယူလန်း”

ချီယူလန်းသည် အားငယ်နွမ်းမောစွာ စန်ချီယာအား လှမ်း ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမသည် ချစ်သူနှင့်အတူ နေထိုင်ချင်ပါသည်။ သို့သော် စန်ချီယာ၏လျှို့ဝှက်သိုင်းကွက်များပေါ်တုတ်ပေါက်စွာတွင် သူမသည် အကူအညီအထောက်အပံ့ ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

အကူအညီမပေးနိုင်သည့်အပြင် ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စများ ကြောင့် အနေနှင့်အယွက်ပင်ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။

ထို့ပြင် သူမသည် ကျီထောင်၏သမီးဖြစ်နေပါသေးသည်။ ကျီထောင်၏သမီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်လူများ သိသလို ဝင်ခြင်းကိုလည်း မလိုလားပါ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် စန်ချီယာနှင့်အတူနေလိုပါလျက် အလယ်စခန်း၌နေရသည်ကို သဘောတူလိုက်ပါသည်။

သူမသည် မချီမြဲနှင့်မြဲနေပါသည်။

“ဝါဆိုရင် တောင်လယ်စခန်းမှာ စာလေခန်းရယ်၊ လိစွန်းရယ်၊ ချီယူလန်းရယ် သုံးယောက်နေပါ”

“ကျွန်းစီးပုံက ဆက်လက်၍...”

“တောင်ထိပ်စခန်းမှာ စန်ချီယာရယ်၊ ကျွန်ရယ်၊ လင်းယုန်ချွန်ပြောင်ရယ်၊ ကျင်ဘိမေရယ် တွေသောက်နေဖို့ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

စာလေခန်းက အစီအစဉ်ကိုဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ၊ ဝါဆိုရင် တောင်ထိပ်စခန်းကို နေမယ့်သူတွေ တောင်ပေါ်ဆက်တက်သင့်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တွေကပါ ငိုင်းကုကြပေါ့၊ ပြီးရင် အလယ်စခန်းကိုတက်ကြရင်ကောင်းမယ်”

စာလေခန်း၏အစီအစဉ်သည် ငြင်းဆန်စရာမရှိတော့ဘဲ အားလုံးခေါင်းညိုက်လိုက်ကြသည်။

ဤသို့ပြင် စန်ချီယာ၊ ကျွန်းစီးပုံနှင့် ကျင်ဘိမေရယ်၊ လင်းယုန်

အပြောင်တို့သည် တောင်ထိပ်သို့တောင်တက်ကြလေတော့သည်။

သူတို့ တောင်ထိပ်သို့ရောက်ရန်ကြိုးစားရုံတို့မှာ စာတစ်
တန်း၊ ပေတစ်တန်းပေညွှတ်ထားလောက်ပေသည်။ စွန့်စားခန်းများစွာ
နှင့်ကြုံတွေ့ရပေသည်။

ကွင်းစိမေသည် တောင်ပေါ်သို့ နွယ်ကြိုးနှင့်တက်ရာ၌
လျော့ကျခဲ့သည်။

မိမိ၌သည်ထားသော အသက်ကယ်ကြိုးကြောင့်သာ အ
သက်ရှင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ အသက်စွန့်၍တက်ခဲ့ရသောအကြိမ်ပေါင်းက မ
နည်းလှချေ။

လျှို့ဝှက်သည်းဖိုအဖြစ်များကို စန်ချီယား ကျန်းစီးပုံနှင့်
လင်းယုန်အပြောင်တို့လည်း တွေ့ကြုံရသည်။

သူတို့သည် အတွင်းပိုင်းနှင့် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာများကို
အစွမ်းကုန်ထုတ်သုံးရတော့သည်။ သူတို့သည် တောင်ထိပ်ရောက်
သည်အထိ ဆယ်ရက်မျှအချိန်ယူခဲ့ရပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တောင်ထိပ်သို့ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရသည်။
အလယ်ခန်းသို့တက်ရာတွင် ရွာလေခန်းက မေါင်းဆောင်
ဖြစ်၍ အချိန်မကုန်ဘဲတက်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ အခက်အခဲလည်း
သိပ်မတွေ့ကြချေ။

အလယ်ခန်းတွင် နေထိုင်မည့်သူများမှာ များစွာအဆင်

ပြေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကွယ်ဝန်းသန်ရှင်းသော ဂူတစ်ခု
ကိုတွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် လိုက်ဂူအမြင်ရှိ တောင်ပတ်လမ်းသည် အောက်မှ
ကြည့်စဉ်က မမြင်ရသော်လည်း ထိုနေရာသို့ရောက်သည့်အခါမှ မြင်
တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရန်သူများကို ကိုယ်က အရှင်မြင်နိုင်သည်။

ကိုယ်က တစ်ပန်းသာသည်။

ထို့ပြင် ကျောက်တုံးကြီးအကြီးအကြားမှ ဦးကျနေသည့်
ကျောက်စက်ကုစမ်းကြောင့်လည်း အလယ်ခန်းမှိလူများမှာ ရေ
အတွက် မပူရတော့ချေ။

ရေရှိသည့်အတွက် တောင်ခြေခန်းမှလူများလည်း စိတ်
အေးသွားကြရသည်။ တောင်ခြေခန်းမှ လူများအတွက်ကား အ
ထူးအထွေ ပူဇော်မရှိချေ။

သူတို့သည် ရန်သူများအလွယ်တကူရှာဖွေမတွေ့နိုင်သည့်
ကျောက်ပတ်ကြားအကပ်ဖြစ်နေသည့်လိုက်ဂူတစ်ခုကို ရွာဖွေတွေ့
ရှိသွားသည်။

စုအိက. . .

"သား. . . ဦးနေရာမှာခန်းချမယ်၊ ရန်သူက အလွယ်တကူ
မတွေ့နိုင်ဘူး၊ ပေပေတို့ကသာ ရန်သူကိုအရှင်ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ်။ အယုံ
နယ်သဘောရသလဲ"

“ကောင်းတယ်မေမေ၊ ဒီနေရာမှာစခန်းချကြတာပေါ့”
ကျန်းဇီးနဲ့နုနုယင်ဇွေးစွာတို့သည် စခန်းချရန်ပြင်ဆင်ကြ
လေတော့သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ရသည့်အဖြစ်မှာ စခန်းသုံးခုသည်
မူ့ဦးမြောင့်ကျစွာ တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ စခန်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခု
ဆက်သွယ်နေကြလည်း စီစဉ်ကြရသည်။

သူတို့သည် အထက်နှင့်အောက်ကို ကြိုးများချ၍ ဆက်
သွယ်ထားကြသည်။

ကြိုးအတွက် ပူစရာမရှိပါ။

ဤတောင် ဤတောအတွင်း နွယ်ကြိုးများမှာ သုံးမကုန်
နိုင်အောင် ပေါများလှပါသည်။

နွယ်ကြိုးများကိုဆက်လျက် အသုံးချရပါသည်။

မိကွာပေးဖို့လိုလွှဲလည်းကောင်း၊ စာအဆက်အသွယ်ပြု
လုပ်လိုလွှဲလည်းကောင်း ထိုကြိုးများကိုအသုံးချကြပါသည်။

ကြိုးကို အဆက်မပြတ်လှုပ်ယမ်းလွှဲ ဆက်သွယ်လိုပြီကို
သိရှိကြသည်။

ဈာလခန့်သည် ဟိမဝန္တာတွင်နေထိုင်ခဲ့သည့် အတွေ့အ
ကြုံများကို ပြန်လည်အသုံးချပါသည်။ ဟိမဝန္တာတွင် နင်းခဲများ၊
နေသည်သာ ကွာခြားပါသည်။ တောင်တက် တောင်ဆင်းများတွင်
ကား အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဈာလခန့်သည် အလယ်ခန်းမရှိပေါက်တွင် လိုက်လံ
ကြည့်ရှုမှတ်သားသည်။ ထိုအခါ အသိုက်ဖွဲ့နေသော ကျောက်သန္တာ
ငှက်ကလေးများကို အမှတ်မထင်တွေ့ရှိရတော့သည်။

“ဟာ- ဟန်ကျဉ်း၊ ဒီကောင်လေးတွေကို လေ့ကျင့်ပေးလို့
ရတယ်”

“အယ်လိုလေ့ကျင့်ပေးမှလဲ”

ဒီယုလန်းက မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲ ဖမ်းပြီးလေ့ကျင့်ပေးရတာပေါ့၊ လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊
ခင်ဗျားတို့ကြည့်ထားကြ”

ဤသို့ဖြင့် ဈာလခန့်သည် ကျောက်သန္တာငှက်ကလေးများ
ကိုဖမ်း၍ လေ့ကျင့်ပေးသည်။ အစာကျွေးသည်။ အစာကျွေး၍ လေ့
ကျင့်ပေးခြင်းဖြစ်ရာ ကျောက်သန္တာငှက်ကလေးများမှာ ဈာလခန့်
နှင့် ခွဲမရအောင်ရှိကြတော့သည်။

ဤတွင် ဈာလခန့်သည် ငှက်ကလေးများကိုအထက်ခန်း
နှင့် အောက်ခန်းဆီသို့ လေ့ကျင့်လိုက်တော့သည်။ အသွားအပြန်
အထာကျသောအခါ ငှက်မြင့် စာပေးစာယူပြုလုပ်တော့၏။

ဤသို့ဖြင့် အထက်ခန်း၊ အောက်ခန်းတို့မှာ မပြတ်မလပ်
အဆက်အသွယ်နေလေတော့သည်။ စခန်းတစ်ခုသတည်းကို
စခန်းတစ်ခုမှနေစဉ်သိရှိနေကြရသည်။ ဈာလခန့်၏ ကျောက်သန္တာ
ငှက်ကလေးများအစွမ်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

အထက်စခန်းနှင့်အလယ်စခန်းသည် မျှော်စင်သဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုစခန်းများမှမျှော်ကြည့်ပါလျှင် ဝေးလံသီခေါင်သော ဒေသများအထိ မြင်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ယန်ဝန်းကျင်မှ ရန်သူအလုံးအရင်းနှင့်လာလျှင် အထက်စခန်း အလယ်စခန်းသည် မျှော်စင်သဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

ရန်သူများသည် တောင်ခြေသို့ ချဉ်းကပ်လိုလျှင် လူစုခွဲ၍ ချဉ်းကပ်မှသာ ရနိုင်ပေသည်။

နယ်စားကြီးကဦးတောင်လာမည်ဆိုလျှင် အလုံးအရင်းနှင့် ခင်းကျင်း၍လာပေသည်။

ထိုအခါ တောင်ထိပ်စခန်းနှင့် တောင်လယ်စခန်းတို့မှ တွေ့ရှိပြီး အကာအကွယ်များဖြုလုပ်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ယခုအချိန်အထိတော့ နယ်စားကြီးကဦးတောင် မလာသေးပေ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်လာပေလိမ့်မည်။

သူတို့သည် အချိန်ရှိသမျှသိုင်းလေ့ကျင့်ခြင်း၊ အတွင်းအားလေ့ကျင့်ခြင်း၊ ဓားပညာလေ့ကျင့်ခြင်းများဖြုလုပ်ကြသည်။

သူတို့သည် အချိန်စောင့်နေကြသူများဖြစ်ရာ ဤနည်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်စေမှ သူတို့အတွက်အကျိုးရှိမည်ဖြစ်သည်။

❀❀❀

လွဲချော်နေသော ခွံသတ္တိ

ထိုက်ဟူတောင်ထိပ်ကို တောအတိမြင့် ဖုံးလွှမ်းထားလျက် ဖို့နေပေသည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာအပင်စုံသည် တောင်ထိပ်၌ပေါက်ရောက်လေသလားဟု ထင်လောက်ရောဖို့ပေသည်။

ထိုတောအုပ်အလယ်တွင် ကျောက်လိုက်ဂူကြီးတစ်ခုရှိနေပေသည်။

ထိုကျောက်လိုက်ဂူထဲတွင် လူတို့ပြုပြင်စီမံထားသည့်ပမာ အထပ်ထပ်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြေအောက်ထပ်သည် အောက်သို့ဆင်းသည့် ဥမင်လမ်းသွယ်ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။

ထိုမြေအောက်ထပ်သည် အမြဲတမ်းလိုလို စိန်ခေါ်လျက် ရှိလေသည်။

သို့ရာတွင် အခြားမြေအောက်လိုက်ရမယ့်အတွက် မှောင်မိုက်
နေခြင်းမရှိပါ။

မည်သည့်နေရာမှ ဝင်နေမှန်းမသိသော အလင်းရောင်ဖြင့်
ကောင်းစွာရှင်းလင်းနေသည်။

မြေပြင်နှင့်တစ်ပြေးတည်းရှိသော မြေညီထပ်မှာ စန်ချီယာ
တို့၏လူနေခန်းဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင် သူတို့ နားနေသည်။ ချက်ပြုတ်စားသောက်
သည်။ မိကျာသို့လှောင်သည်။

လိုက်ရသူအထက်ထပ်တွင် အလင်းဝင်ပေါက်များရှိပါသည်။
အခန်းအကန့်ငယ်ကလေးများကလည်း ရှိသည်။

ထိုအထက်ထပ်တွင် လင်းယုန်အေးပြောင်အိပ်စက်သည်။
သူတို့သည် သိုင်းလေကျွန်းခန်းများကို အချိန်မှန်မှန်ပြုလုပ်

ကြသည်။

ကျွန်အချိန်များတွင် တောတုပ်ထဲလှည့်လည်ကာ သစ်ပင်
ဝါးပင်များကို မှတ်သားထားကြသည်။

သစ်သီးသစ်ဥများကို တူးဖော်လေ့လာကြသည်။
ဤတောတုပ်ရှိ သစ်ပင်များတွင် ဆေးဖက်ဝင်သည့်သစ်

ပင် အဆိပ်ထုတ်ယူနိုင်သည့် သစ်ပင်များတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။
“ခါကြောင့် ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက သိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေဟာ

ထိုက်ဟူတောင်ကို အခြေခံသိုင်းစခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်ကြတာကိုး”

စန်ချီယာက တစ်ခုတည်းချက်ချသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုတော့သတိထားမိတယ်ဗျ နောင်ကြီး
ကျန်းစီးပုံ”

အေးပြောင်က ထူးခြားစွာပြောသည်။

“ဘာကိုလဲဗျ”

ကျန်းစီးပုံက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒီတောင်ဟာ ရှေးသိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေရဲ့ အခြေခံသိုင်း
စခန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာခြေရာ လက်ရာမှ မကျန်ခဲ့ဘူးနော်။ အဲဒါကို
ကျွန်တော်သတိပြုမိတယ်”

ကျန်းစီးပုံက ခေါင်းညှိလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်။ ဘာခြေရာလက်ရာမှ မကျန်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ
အချက်ကို အတုယူကြရမယ်ဗျ”

“နောင်ကြီးကျန်းစီးပုံ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“တကယ်တမ်းမြေညီထပ်သွားတဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေဟာ
အစေအရာရာ သတိရှိကြရတယ်။ မြေရာလက်ရာမပြောနဲ့ အငွေ့
အသက်တောင် မကျန်စေရဘူး။ ပိုမိုမဟုတ်ဘဲ မြေရာလက်ရာ ကျန်
နေမယ်ဆိုရင် ပြည့်ဝတဲ့သိုင်းပညာရှင်လို့မခေါ်နိုင်ဘူးဗျ”

အေးပြောင်က ခေါင်းတည့်တည့်ဖြင့်နားထောင်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်နောင်ကြီးကျန်းစီးပုံ။ ကျွန်တော့်အမြင်အတိုင်း
ထိုက်ဟူတောင်ဟာ ဘူမိနက်သန်မှန်တဲ့မြေနေရာပဲ။ ချီယာ အ

တွက်ပြောတာပါ။ သူဟာ ဒီနေရာမှာ သိုင်းပညာရဲ့ အဆုံးစွန်ကို ခွာပွေတွေ့ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

ကျန်းစီးပုံသည် စန်ဒီယာရီရာသို့တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး “တစ်ခုတော့ မပြတ်သတိထားရမယ်၊ အဆုံးစွန်အဆင့်ကို ပေါက်ပြောက်ရောက်ရှိနိုင်ရေးဟာ အခက်အခဲအတားအဆီးတွေ နဲ့ ကြုံရတတ်တယ်။ ရောက်ခါနီးတော့ အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးတွေနဲ့ မြစ်တတ်တယ်။ အဲဒါကိုသတိထားရမယ်”

ထိုအခါ လင်းယုန်ချွေးပြောင်က..

“ဟာ.. ဝါတော့ နောင်ကြီးကျန်းစီးပုံမပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တို့ပါ ဝိုင်းဝန်းကာကွယ်ကြရမှာပေါ့”

လင်းယုန်ချွေးပြောင်က လေးနက်တည်ကြည်စွာဆက်ပြော လိုက်လေသည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ကိုယ်တော် လင်းယုန် ပါ။ ဘာမှ သံယောဇဉ်မရှိပါဘူး။ တွေ့သမျှအခက်အခဲတွေကို အသက်စွန့်ပြီးကာကွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ် တည်းနေရတဲ့အချိန်ဟာ ကြာလှပြီလေ၊ ပြီးငွေ့လှပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကျန်းစီးပုံကပြောလိုက်သည်။

လင်းယုန်ချွေးပြောင်က...

“သခင်ကြီးတာဝန်ကူအပေါ် သစ္စာရှိကြောင်းကိုလဲ ပြသ

ရမယ်၊ စန်ဒီယာကလေးကိုလဲ ကျွန်တော်ချစ်ခင်ပါတယ်။ နောင်ကြီး ကျန်းစီးပုံကိုလဲ လေးစားတယ်။ ဝါတွေအားလုံးဟာ အသက်စွန့်ပြီး ခုခံကာကွယ်ဖို့မြဲရတာပါ”

“ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်ဗျာ”

ကျွတ်ဘီမေက ကျန်းစီးပုံ၏မျက်နှာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီးပြော လိုက်သည်။

“သားရဲ့ကိုယ်ပေါ်ကစက်လက္ခဏာတွေကို မပေါ်ထုတ်ဖို့ အစီအစဉ်က မှီသေးတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲအစ်ကို”

ကျန်းစီးပုံသည် အခြားသို့မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း.. အချိန်ကုန် နုကွတ်တွေကြုံကြိုက်ဦးမှာပဲ။ အဲဒီ အချိန်ကိုစောင့်ကြရမယ်”

သူစကားကို ကျွတ်ဘီမေ နားမလည်သဖြင့် အသေအချာ မြန်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုနုကွတ်ကြုံတာလဲအစ်ကို”

“သူပေးဖူးဖို့အိန်တုန်းက ကောင်းကင်မှာ ထွန်းပေါ်နေတဲ့ နုကွတ်တာရာတွေပေါ့။ အဲဒီနုကွတ်တာရာတွေဟာ တစ်နေ့နေ့တစ် ချိန်ချိန်မှာ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ မြန်ပေါ်ကြတယ်”

ကျန်းစီးပုံက ဆက်လက်ရှင်းပြလေသည်။

“အဲဒီနုကွတ်တာရာတွေမြန်ကြုံလာရင် သူ့အနာပယ်ထဲက သိုင်းဝိညာဉ်ဟာ မြန်လည်မိုးကြားလာတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ

သီသီသာသာနိုးကြားတယ်။ အဲဒီအချိန်ကပု သူ့ကိုယ်ပေါ်က ခက်လက္ခဏာတွေကိုပေါ်ထုတ်ရမှာပဲ”

“ဒါဆို အချိန်အတော်စောင့်ရမှာပဲ။ ဘယ်အချိန် နက္ခတ်တာရာတွေကြုံမလဲဆိုတာ သိမှမသိနိုင်တာကိုး”

“စောင့်ရမယ်။ အချိန်စောင့်ရမယ်။ အင်ကိုတို့ ဒီနေရာကိုရောက်လာတာဟာ အချိန်စောင့်ဖို့ ရောက်လာကြတာပဲ။ နက္ခတ်တာရာတွေ ကြုံကြိုက်မယ့်အချိန် သိုင်းဝိညာဉ်နိုးကြားလာမယ့် အချိန်ကို စောင့်ရမယ်”

ချွေပြောင်က စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေသည်။

သူ ဘာမှဝင်မပြောချေ။ ကျန်းစီမဲ့နှင့် ကျင်အိမ်မေတို့က အချိန်အချောပြောနေကြသည်။

“နက္ခတ်ကြုံရမယ်၊ ကြုံရမယ်လို့သာပြောနေတာ၊ တကယ်တော့ အဲဒီနက္ခတ်ထွက်ပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ အချက်လေးချက်နဲ့ ကိုက်ညီမှ စန်ဒီယာအတွက်ကောင်းမှာ၊ နက္ခတ်အချိန်ကြိုက်ရမယ်။ ခက်လက္ခဏာတွေပေါ်အောင် သူ့ကိုဆေးတိုက်ရမယ်။ သူ့ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်လဲ အမြဲစောင့်ကြည့်ရမယ်။ ဒီကြားထဲမှာ အတိုက်အခိုက်အနှောင့်အယှက်တွေလဲ လုံးဝမရှိချေ။ ဒါမှ စန်ဒီယာဟာဆင်မြဲမယ်”

“ဟင်... မလွယ်ဘူးနော်”

ကျင်အိမ်မေကညည်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ အဲဒီအချက်လေးချက်ထဲက တစ်ချက်မျှမှ မှားယွင်းခွာကွာသွားတာနဲ့ သူ့မှာ ပင်ကိုယ်သိုင်းစွမ်းအားတွေ မရှိမှန်းသွားလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အသက်ပါသေသွားနိုင်တယ်လေ”

အားလုံးငြိမ်ကျသွားသည်။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

မည်သူ့မျှ စကားမပြောမိကြပေ။

အတန်ကြာမှကျင်အိမ်မေက...

“ဟင်... ထိုက်ဟူတောင်တန်းပေါ်မှာတော့ ရန်သူအနှောင့်အယှက်ကလွတ်လောက်ပါတယ်နော်။ ဒီဝေသဟာ ရောက်နိုင်ပါတယ်မဟုတ်လား။ တော်မဲ့တန်ဖုံလူ မရောက်နိုင်လို့ သားလေးအတွက် အနှောင့်အယှက်အဖျက်အဆီးကတော့ ခြိမ်မယ်မထင်ပါဘူး”

သူမသည် မြစ်ဝေချင်သည်တို့ကိုသာ ပြောနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူမ၏စိတ်သန့်သန့်အဟွင်းဝယ် နယ်စားကြီးကျီတောင်ကို မြင်နေမိသည်။

သူမသည် နယ်စားကြီးကျီတောင်ကို ငိုနွဲ့နေမိသည်။

ကျန်းစီမဲ့နှင့်လင်းယုန်ချွေပြောင်တို့သည် ငြိမ်သက်စွာချစ်လျက် ထိုက်ဟူတောင်၏အရှေ့ဘက်သို့ကြည့်နေကြသည်။

ထိုဝေသကား သူတို့မြတ်သန်းလာသည့် လွင်တီးကြီး

မြစ်ပေ၏။

၂၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်ဆောင်း

တိုလွင်တီးခေါင်စေသသည် အောက်၌ ပြောပြသော်တည်း
နေလေသည်။

သူတို့ကြည့်မြင်ကြရာတွင် အတော်ဝေးဝေးနေရာအထိ
ကြည့်မြင်နိုင်သည်။

“တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်ဟာ ဒီနေရာအထိ လိုက်လာ
မယ်ထင်သလား”

လင်းယုန်ဆွေပြောင်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်မြို့ခဲ့လိုက်
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏စိတ်သန္တာန်အတွင်း အပိုင်ထိုး ခိုးဝိုင်းနေသည်ကား
ကျီ တောင်သာဖြစ်ပါသည်။

သူတို့အားလုံး ကျီတောင်ကိုစိုးရိမ်နေမိကြသည်။

ကျွန်းမီးမုံက တွေးတွေးဆဆဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“သူဟာ သာမန်မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ သူ့အသက်ဟာ စန်ဒီယာကလေးမှပေးကေထက် အ
သက်ဆယ်ကျိးနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ကြီးလာခဲ့ပြီ။ ဒါတောင် စိတ်မ
လျော့ဘဲနဲ့ အခုအထိသဲသဲမဲမဲလိုက်နေတယ်။ ဒီနေရာကို ကျီတောင်
ရောက်လာဖို့မှူးတယ်လို့ ကျွန်တော်ကပြောချင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကို မလျော့သော
ဖွဲ့လုံလန့်လိုက်နေတယ်ဆိုတာ တော်မှီတန်ဖွဲ့မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော်- တော်မှီတန်ဖွဲ့လူဆိုရင် သုံးလေးနှစ်ပေါ့

သိုင်းဆာရာဇ်ဇိရုပ်ပုံလွှာ(၇) ❀ ၂၃၁

အကျွန်ုပ်တို့မြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်ပေါ့၊ ကြာရင် စိတ်ပျက်သွားမှာပဲ၊
အခု သူဟာ စိတ်ပျက်မသွားတဲ့အပြင် ပိုလို့တောင် စိတ်အားထက်
သန်နေတယ်”

“သူဟာ လူထူးလူဆန်းလား”

“လူထူးလူဆန်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ထူးခြားတဲ့လူပဲ၊ သူ့စွဲ
စိတ်ကွဲသတ္တိဟာ သူများထက်ပိုတယ်၊ သူ့အတွက်တော့ ကောင်းတာ
ပေါ့လေ၊ တခြားသူအတွက်တော့..”

“စန်ဒီယာကလေးအတွက် ဒီလိုအခွင့်အယုက် အတား
အဆီးကတော့ မှီကိုမို့ရမယ်၊ မမှီလို့ မရဘူး၊ သူဟာ တော်မှီတန်ဖွဲ့
မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းဆာရာဇ်ဇိရုပ်ပုံလွှာ၊ အဲဒီတော့ ကြီးမားတဲ့အခွင့်
အယုက်အတားအဆီးကတော့ မို့ရမယ်”

“အင်း.. ကျွန်တော်တို့ကတော့ ရင်ပူနေရတာပေါ့လေ”

ကွဲင်အိမေကလည်း..

“ကျွန်မတို့လဲ အမြဲတင်းစိုင်းရိပ်နေရတာပဲ”

လင်းယုန်ဆွေပြောင်က..

“ဒီနေရာမှာ သူ့သမီးကိုယ်တိုင်မို့နေတယ်ဆိုတော့ သူထိ
မှာပေါ့”

“သိတာပေါ့- သူ့သမီးဟာ ဘက်ပြောင်းသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့်
သူ အသည်းထဲ ဆက်ဆက်မိအောင်နာနေတယ်၊ သူဟာ အသိမရှိရာ
အရင်းရောဆင်မို့ ဒီကိုလိုက်လာလိမ့်မယ်”

၂၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်ဆောင်

စန်သီယာမှာ တစ်ခွန်းစတစ်ပါးမျှပင် မပြောပါ။

ကျန်းမီးပုံ၊ ကျင်စီမေနှင့်လင်းယုန်သူ့ပြောင်တို့ ပြောနေသည့်စကားများကိုသာ နားထောင်နေပါသည်။

သို့လည်းကောင်း၊ ရောက်လာသောအခါမှ သို့လည်းကောင်း၊ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိကြတော့သည်။

စာစဉ်(၇)ပြီး၏။

စာစဉ်(၈)တံတံသိမ်းပိုင်းဆတ်လတ်ဖတ်စွပါရန်

